

MÅNDAGEN DEN 12 FEBRUARI 2007

ORDFÖRANDESKAP: POETTERING

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 17.00.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 1 februari 2007.

2. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

3. Inkomna dokument: se protokollet

4. Beslut om vissa dokument: se protokollet

5. Parlamentets sammansättning: se protokollet

6. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

7. Skriftliga förklaringar (artikel 116 i arbetsordningen): se protokollet

8. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

9. Framställningar: se protokollet

10. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

11. Arbetsplan

Talmannen. Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet torsdagen den 8 februari 2007 har delats ut (artiklarna 130 och 131 i arbetsordningen). Följande ändringar har föreslagits:

- Tisdagen:

Den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har begärt att Klaus-Heiner Lehnes betänkande om utnyttjande av vissa rösträtter av aktieägare i företag, som vi skulle ha röstat om i enlighet med artikel 131, ska debatteras och föras upp på föredragningslistan för torsdag eftermiddag kl. 15.00.

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Genom olika debatter i medierna påminns vi gång på gång om att detta är ett viktigt ämne, som vi inte bara får låta passera, och jag hoppas att föredraganden delar denna uppfattning. Vi har som sagt två möjligheter. Torsdag eftermiddag är en av dem, men ett annat alternativ är torsdag förmiddag eftersom det tydligen är färre ledamöter som vill tala då, vilket skulle innebära att omröstningen kan hållas vid lunchtid på torsdag. Båda alternativen är möjliga. Vi föredrar torsdag förmiddag, men har inga invändningar mot eftermiddagen.

Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE), föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har naturligtvis inga invändningar mot en debatt om detta ämne, tvärtom. Jag skulle dock vilja att omröstningen hålls denna vecka, eftersom utskotten har nått en vänskaplig överenskommelse och rådet har för avsikt att relativt snabbt godkänna det beslut som parlamentet enas om. Om vi diskuterar detta lagstiftningsbetänkande på torsdag eftermiddag så vore det förmodligen inte lämpligt att rösta om det

vid samma tidpunkt och därför ber jag att debatten hålls antingen på torsdag förmiddag eller på onsdag kväll, eftersom det finns lediga tider båda dagarna. I så fall skulle vi kunna rösta vid lunchtid på torsdag.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman! Ja, vi kan naturligtvis genomföra omröstningen på torsdag eftermiddag. Jag anser att onsdag kan bli problematiskt, eftersom det verkar som om gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater vill ta med en debatt om Darfur på föredragningslistan för onsdag kväll, medan vi vill flytta Gahlerbetänkandet till onsdag med anledning av att så många ledamöter har meddelat att de vill uttala sig om betänkandena av Katerina Batzeli, Lutz Goepel och Fiona Hall. Tiden kommer därför inte att räcka till. Det vore mycket bra om vi kunde diskutera Klaus-Heiner Lehnes betänkande på torsdag förmiddag och rösta om det vid lunchtid.

(Parlamentet samtyckte till detta förslag.)

Talmannen. Den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har begärt att Michael Gahlers betänkande om budgetstöd till utvecklingsländer ska flyttas till onsdag förmiddag. Hannes Swoboda har ordet för att förklara varför.

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Som jag just har förklarat utgår jag från att Darfur, som också handlar om utvecklingsfrågor, ska debatteras på onsdag kväll. Vi vill att Gahlerbetänkandet debatteras samma kväll. Vi har informerat vår grupp om detta, men jag vet inte om föredraganden har meddelats eller om den tidpunkten fungerar för honom. Vi kommer att ha många talare när det gäller de andra betänkandena, framför allt Katerina Batzelis, eftersom vin är en så viktig fråga, särskilt i samband med utvecklingen av jordbruket inom EU, och därför skulle vi föredra denna lösning.

Talmannen. Michael Gahler har meddelat att han samtycker och därmed är det formella kravet uppfyllt.

(Parlamentet samtyckte till detta förslag.)

- Onsdagen:

Gruppen för Europeiska folkpartiet och den liberala gruppen har begärt att uttalanden från rådet och kommissionen ska inkluderas i debatten om situationen i Darfur, och att debatten ska avslutas med att ett resolutionsförslag läggs fram.

Simon Coveney, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill kortfattat ge mitt stöd till detta förslag från PPE-DE-gruppen och ALDE-gruppen. Darfur borde bli föremål för en prioriterad debatt i parlamentet denna vecka och vi anser att det skulle vara att låta tillfället gå förlorat om vi sköt upp debatten och resolutionen till nästa månad. Det som fortsätter att ske i Darfur utgör en internationell skandal i humanitära termer.

Rådet har i dag offentliggjort sina slutsatser om Sudan, och FN:s råd för mänskliga rättigheter försöker få in en delegation för att bedöma situationen i Darfur medan vi talar, så Darfur står i internationellt fokus just nu. Parlamentet borde också säga sitt. Det är därför PPE-DE-gruppen och tror jag ALDE-gruppen insisterar så kraftigt på att debatten ska hållas och resolutionen läggas fram denna vecka.

Margrietus van den Berg, för PSE-gruppen. – (NL) Herr talman! Den socialdemokratiska gruppen ger naturligtvis sitt fulla stöd till en debatt om Darfur, eftersom krissituationen där är akut och våldsamheterna fortsätter. Problemet är omfattande och vi – EU, medlemsstaterna och Europeiska rådet – har en viktig roll att spela. Därför är det viktigt att hålla denna debatt. Problemet är dock mycket omfattande, vilket vår kollega mycket riktigt påpekade. Han gjorde rätt i att be rådet och kommissionen om ett uttalande. Enligt vad jag förstår måste en debatt hållas på onsdag kväll och då kommer varken rådet eller kommissionen att kunna närvara eller uttala sig. Vi kommer bara att diskutera dessa frågor sinsemellan, vilket naturligtvis är mycket olyckligt. Jag stöder denna begäran till fullo på den socialdemokratiska gruppens vägnar, men hoppas samtidigt att vi får möjlighet att också hålla en seriös debatt där rådet och kommissionen är närvarande. Det är trots allt det som skänker debatten verklig tyngd och politisk innebörd.

(Parlamentet samtyckte till detta förslag.)

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Får jag fråga varför ni inte har använt er av artikel 156 i arbetsordningen när det gäller betänkandena från det tillfälliga utskottet för CIA:s påstådda användning av europeiska länder för transport och illegal internering av fångar? Med tanke på den ovanligt stora

mängden ändringsförslag hade det varit lämpligt att tillämpa en artikel som är skraddarsydd för denna slags situation.

Artikel 156 lades till i arbetsordningen vid reformen för tre år sedan för att tillhandahålla ett filter när parlamentet står inför en mycket lång omröstning. Enligt artikeln får utskottet möjlighet att rösta och se vilka ändringsförslag som har tillräckligt stöd för att det ska vara mödan värt för parlamentet att lägga ner tid på att rösta om dem. Alla de ändringsförslag som nästan inte har något stöd alls skulle filtreras bort och bespara oss övriga enormt mycket tid.

Talmannen. Herr Corbett! Frågan diskuterades i talmanskonferensen förra veckan och majoriteten var emot att använda detta förfarande.

Richard Corbett (PSE). – (EN) I så fall herr talman undrar jag bara när i hela fridens namn vi någonsin skulle använda oss av artikeln. Den kom till just för att spara tid för parlamentet i sådana här situationer. Jag måste säga att jag är förvånad över talmanskonferensens beslut.

Talmannen. Ni är helt i er rätt att uttrycka förvåning över beslutet. Det finns två aspekter. För det första majoriteten i talmanskonferensen och sedan det faktum att talmannen kan fatta ett beslut i ena eller andra riktningen helt frånsett denna majoritet. Detta är ytterligare en aspekt av frågan som säkerligen kommer att tas i större beaktande i framtiden i ljuset av era kommentarer.

Francis Wurtz (GUE/NGL). – (FR) Herr talman! Om jag minns rätt motsatte sig talmanskonferensen att betänkandet skulle återförvisas till utskottet.

Om jag har förstått Richard Corbett rätt så är detta en annan sak. Om jag inte har missuppfattat det hela så föreslår han att de ändringsförslag som har fått mycket lite stöd i utskottet inte ska tas med i omröstningen, vilket är en helt annan sak.

Jag tror inte att vi diskuterade detta i talmanskonferensen.

Talmannen. OK, men även det skulle kräva att det ansvariga utskottet sammanträdde.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Jag förstod vad Richard Corbett föreslog, nämligen att utskottet skulle samlas i morgon kväll för att gå igenom de 180 ändringsförslagen, så att de som har fått mindre än 10 procent av rösterna i utskottet inte tas upp till omröstning i kammaren. Om jag har förstått rätt anser Richard Corbett att utskottet bör sammanträda i morgon kväll. Problemet är att hans utskott upplöstes i slutet av januari. Om jag inte har helt fel så är det februari nu och det mandat som parlamentet gav utskottet upphörde i slutet av januari. Jag vill därför be Richard Corbett att förklara för mig hur ett utskott som inte längre existerar kan rösta om saker och ting. Vi skulle i teorin behöva återupprätta detta utskott, och sedan skulle det kunna sammanträda i morgon kväll och gå igenom ändringsförslagen.

Jag bryr mig egentligen inte, utan talar bara om vari problemet ligger.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Jag tycker att svaret är lätt. Enligt artikel 156 har parlamentets talman fullständig bestämmanderätt. Om han väljer att sammankalla utskottet till ett särskilt sammanträde i morgon för att filtrera ändringsförslagen så att vi här bara behöver rösta om de som får stöd av mer än 10 procent så kan han göra detta enligt artikel 156.

Artikel 156 ger talmannen en enorm makt i detta avseende även om talmanskonferensen är av en annan åsikt.

Talmannen. Det stämmer i princip, men talmannen anser naturligtvis att majoritetens godkännande i kammaren är viktigt, särskilt när det gäller sådana invecklade frågor, och därför kom talmanskonferensen fram till samma beslut. Jag tror att majoriteten av oss vill rösta på onsdag, vilket är poängen med hela diskussionen.

Inför framtiden kommer vi att gå djupare in på diskussionen och hålla kontakt med alla som kan ha kommentarer att framföra.

(Arbetsplanen fastställdes.)

12. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Simon Busuttil (PPE-DE). – *(MT)* Herr talman! Förra veckan höll den europeiska kryssningsindustrin en endagskonferens i Bryssel för alla aktörer i branschen. Under konferensen lades en rapport fram om hur oerhört viktig denna industri är för Europa. Det framgick bland annat att kryssningsindustrin skapar cirka 190 000 arbetstillfällen i Europa. Jag anser att parlamentet bör ta hänsyn till industrins betydelse och att EU följaktligen måste göra sitt yttersta för att uppmärksamma den mer, framför allt när man utarbetar nya strategier. Tack.

Panagiotis Beglitis (PSE). – *(EL)* Herr talman! Den turkisk-armeniske journalisten Hrant Dink mördades nyligen av extremnationalister i Istanbul.

Ständiga dödshot tvingade författaren Orhan Pamuk att lämna Turkiet och bosätta sig i Förenta staterna.

Extremisternas okontrollerade verksamhet och den ökande nationalismen är inte bara ett inhemskt problem för Turkiet, utan angår alla europeiska demokrater. Det handlar om solidaritet med den demokratiska rörelsen i Turkiet, som under svåra förhållanden kämpar för yttrandefrihet och värdighet.

Det räcker inte längre med retoriska uttalanden om solidaritet. Det krävs gemensamma initiativ och åtgärder från EU, framför allt från Europaparlamentet. Ni och alla de politiska grupperna måste omedelbart vidta åtgärder mot den turkiska regeringen. Jag föreslår därför att parlamentet antar ett resolutionsförslag som ett första konkret steg i fördömandet av den nationalism och terrorism som hotar den bräckliga demokratin i det turkiska samhället.

Eugenijus Gentvilas (ALDE). – *(LT)* Herr talman! Den 16 februari är Litauens självständighetsdag, men i den kalender som har tagits fram åt Europaparlamentets ledamöter står det att vi firar vår nationaldag den 1 februari i stället för den 16 februari.

I kalendern har dessutom datumen för fyra av mitt hemlands nationella helgdagar blandats ihop. Det står till exempel att Johannes Döparens dag, som i hela den kristna världen firas den 24 juni, firas den 1 juni i Litauen. Detta är en oerhörd försumlighet från parlamentstjänstemännens sida. Jag förstår att ni inte kan hållas ansvarig för dessa misstag, men jag skulle ändå vilja att ni och andra ledare inom parlamentet inte låter sådana misstag ske i fortsättningen. Syftet med dessa kalendrar är att vi ska lära känna våra kolleger från andra länder, genom att bland annat lära oss deras nationella helgdagar. I Litauens fall består kalendern dock bara av en mängd felaktigheter.

Talmannen. Vi ska kontrollera detta och ändra till rätt datum, dvs. den 16 februari. Den 24 juni är Den helige Johannes Döparens dag.

Zdzislaw Zbigniew Podkański (UEN). – *(PL)* Herr talman! De senaste dagarnas händelseutveckling har återigen visat vad köttkonflikten mellan Ryssland och Polen egentligen handlar om. Den är politisk och är dels ett försök från Ryssland att straffa Polen för den självständiga och demokratiska riktningen i landets politiska utveckling och avståndstagandet från det ryska inflytandet, dels är den ett test på EU:s sammanhållning och ett försök att undergräva dess solidaritet. Den ryska politiska eliten följer situationen noggrant för att se om EU kommer att sluta upp bakom en av sina medlemsstater. Jag anser att EU för länge sedan borde ha tagit tjuren vid hornen, klargjort sin position och utarbetat effektiva instrument för att lösa konflikten. Alla tidigare försök har misslyckats. Den enda lösningen är att behandla frågan med bestämdhet och visa Ryssland att hela det starka EU är dess motståndare.

Margrete Auken (Verts/ALE). – *(DA)* Herr talman! I fredags inträffade något som inte borde ha hänt. I strid mot EU:s naturskyddsdirektiv gav de polska myndigheterna tillstånd till byggandet av motorvägen Via Baltica. Enligt planerna ska den gå rakt igenom ett Natura 2000-område i en av Europas verkligt unika natursköna delar. Detta hände trots att Europeiska kommissionen i december skickade en formell underrättelse till Polen. Nu har entreprenörerna fått klartecken för att denna vecka börja fälla 20 000 träd. Det är skandalöst att myndigheterna i ett EU-land medvetet kränker EU-lagstiftningen. Det är förfärligt med hänsyn till naturmiljön och det undergräver dessutom rättssäkerheten och EU:s anseende, och kan bli en slirig väg där miljölagstiftningen och miljöhänsynen ställs åt sidan hur som helst. Därför hoppas jag verkligen att kommissionen tar sitt ansvar, följer upp den formella underrättelsen så snart som möjligt och stoppar det som Polen har satt igång.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Jag vill ta tillfället i akt för att välkomna segern för jäsidan i gårdagens folkomröstning i Portugal om avkriminaliseringen av frivilligt avbrytande av graviditet under de första tio veckorna, enligt kvinnans egen vilja.

Genom detta beslut avlägsnas alla de falska hinder som hittills har skapats, däribland gårdagens folkomröstning, för att hindra det portugisiska parlamentet att utöva sin lagstiftande makt i frågan. Nu är det dags att ta igen årtal av förlorad tid.

Jag vill tacka alla parlamentsledamöter från gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, som under flera år har visat sin solidaritet med de portugisiska kvinnornas kamp, varav många har utsatts för den ovärdiga och omänskliga erfarenheten att ställas inför rätta för abort. Gårdagens resultat är en viktig seger för portugisiska kvinnor och för alla som, i likhet med oss, har kämpat i årtionden för ett stopp för illegala aborter, för främjandet av kvinnors hälsa och för ett fritt, medvetet och ansvarstagande föräldraskap.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Herr talman! Trots EU:s målsättning att skapa ett område med frihet, säkerhet och rättvisa publicerar de europeiska medierna anklagelser och ständiga attacker mot offentliga personer, särskilt när dessa är ideologiskt obekväma.

Därför har vi utarbetat en petition där vi kräver att förföljelse och terrorism i medierna ska betraktas som våldshandlingar som hotar de mänskliga rättigheterna. Utan att lägga fram några bevis har medierna lynchat en polsk ärkebiskop för att hindra honom från att bli Warszawas ärkebiskop. På liknande sätt har de europeiska medierna hängt ut påven Benedictus XVI och under flera års tid förtalat den karismatiske munk som startade den enda verkligt fria radiostationen i Polen, tillsammans med andra som motsätter sig de idéer om desintegration som präglar den nya vänstern.

Vi vädjar med eftertryck om respekt för de värderingar som EU bygger på, nämligen mänsklig värdighet, frihet, demokrati, jämställdhet, mänskliga rättigheter och rätten att bekänna sig till en religion.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Detta är tredje gången jag utnyttjat möjligheten att använda ett enminutsanförande för att uppmärksamma parlamentet på att ytterligare en fabrik för fjäderfäförädling i Nordirland har lagts ned med en stor förlust av arbetstillfällen som följd.

Det tycks som att vi fortsätter att förlora arbetstillfällen i EU. Vi tillåter import av billigt fjäderfäkött till EU som produceras med lägre krav på standard jämfört med de regler som gäller för våra uppfödare och förädlare i EU, och detta gör våra egna medborgare arbetslösa. Jag anser att vi också äventyrar EU-medborgarnas hälsa eftersom det importerade fjäderfäköttet inte håller samma höga standard som vi förväntar oss här.

Jag skulle kunna säga mycket mer i denna fråga. Det tycks som att vi fortsätter att bortse från riskerna och jag måste varna parlamentet för att om vi utsätter våra medborgare, lantbrukare och arbetstagare för en risk så gör vi det på vårt eget ansvar. Kommissionen måste utreda detta och försöka sätta stopp för det.

Lasse Lehtinen (PSE). – (FI) Herr talman! Sedan 1960-talet har 14 personer dödats i fotbollskravaller i Italien. Förra veckan dödades en polis med familj på Sicilien när åskådare kastade en bomb på honom.

Problemen finns dock i hela Europa. Det är tragiskt och skamligt för Europa att fotbollen föder våld både på och utanför planen. Alla som sysslar med fotboll måste arbeta tillsammans för att förbättra sportens skamfilade rykte.

Nolltolerans mot rasism och våld tycks vara det enda sättet att bekämpa dessa problem. Straffåtgärder fungerar inte, utan vi måste ge klubbarna kännbara ekonomiska bestraffningar, vilket nu har gjorts. Att ställa in matcher och spela för tomma läktare kommer att skada klubbarnas ekonomi. På så sätt kan de inte längre strunta i att ta sitt ansvar för att förbättra säkerheten. Därigenom kommer klubbarna också att ha ett intresse av att hålla sina supportrar under kontroll.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! I dag vill jag koppla samman två saker. För det första ordförande José Manuel Barroso kommenterar om de folkomröstningar som ska hållas om förslaget till konstitution. Hans slutsats var att länderna kunde överväga att inte ha folkomröstningar. Ja, eftersom jag kommer från ett land där en folkomröstning måste hållas i dessa frågor tycker jag att detta är ytterst förbryllande för att uttrycka mig mildt. Å ena sidan har vi kommissionsledamot Margot Wallström som talar om plan "D" för demokrati, dialog och debatt och om att göra medborgarna delaktiga. Å andra

sidan har vi ordförande José Manuel Barrosos kommentarer. Är tanken i slutändan att vi bara ska informera medborgarna och samråda, debattera och diskutera med dem men inte lita på dem när det är dags att rösta?

Den andra frågan jag vill lyfta fram är det lagförslag som nu debatteras i Irlands parlament och som skulle ge ministrar omfattande befogenheter att retroaktivt besluta om åtalbara brott för att man ska kunna efterleva EU:s lagstiftning. I detta sammanhang skulle det direktvalda irländska parlamentet kringgås. Så å ena sidan kringgås vi medborgarna, å andra sidan kringgås nationella parlament. I egenskap av övertygad europé måste jag säga att detta är oroväckande tider för EU.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Förra veckan lade ryska myndigheter fram nya åtalspunkter mot de tidigare Yukosdirektörerna Michail Chodorkovskij och Platon Lebedev som redan för två år sedan dömdes på mycket tveksamma grunder. Många ledamöter här i parlamentet har med stor oro följt dessa två mäns öden, män som kan sägas vara politiska fångar. En ny dom kommer förmodligen att innebära deras moraliska och politiska avrättning.

Jag föreslår att ett tillfälligt utskott inrättas för att utreda de politiskt motiverade rättegångar och mord som tyvärr fortsätter att äga rum i Ryssland trots de farhågor som uttrycks i dag.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (FR) Herr talman! Jag vill ta upp en fråga som rör den europeiska politiken och som är mycket viktig, nämligen kampen mot den extremism som tyvärr breder ut sig i Europa just nu. De demokratiska höger- och vänsterpartierna, liberalerna, de gröna – alla de partier som finns representerade här i parlamentet – har enhälligt gett uttryck för behovet av att ta avstånd från alla former av extremism, främlingsfientlighet, antisemitism och utslutning av minoriteter. Här i kammaren har vi lyckats portförbjuda extremister, vilket är en stor bedrift.

Kan ni föreställa er att vice ordföranden för UMP i Frankrike eller vice ordföranden för CDU i Tyskland tar ordet vid en demonstration där extremister är närvarande och där det hänger banderoller med nynazistiska slagord utan att ta avstånd från detta? Jag anser att samtliga partier i parlamentet på alla sätt bör fördöma dessa extremister, som orsakar förödelse i alla europeiska länder.

Toomas Savi (ALDE). – (ET) I dag är det den 12 februari, men jag skulle för ett ögonblick vilja återvända till slutet av januari. På kvällen den 25 januari utsattes Galina Kozlova, hustru till Vladimir Kozlov – ordförande för Mari-rådet och vinnare av Sacharovpriset för tankefrihet 2006 – för ett brutalt överfall i Josjkar-Ola. Galina Kozlova fördes till avdelningen för neurokirurgi vid sjukhuset i Josjkar-Ola med skallskador, hjärnskakning och synskador till följd av att nervgas användes vid överfallet.

Våren 2005 antog parlamentet en resolution om brott mot de mänskliga rättigheterna och demokratin i den ryska republiken Mari El. Som ni minns framgick det av resolutionen att journalister som inte tillhör de statskontrollerade medierna fortfarande attackerades, förföljs och åsidosätts. År 2001 dödades tre journalister och den 4 februari 2005 blev Vladimir Kozlov själv grovt misshandlad. Jag måste tyvärr informera er om att situationen för minoriteter och mänskliga rättigheter i republiken Mari El inte har blivit bättre sedan dess.

Boguslaw Rogalski (UEN). – (PL) Herr talman! Enligt valreglerna i våra länder lyder inte Europaparlamentets ledamöter under någons order. Men hur ser situationen ut i verkligheten? Under de senaste dagarna har vi bevittnat kränkningar av ledamöternas självständighet. Parlamentet har genomgått en kris när det gäller valet av ordförande för utrikesutskottet. Enligt tidigare beslut av den kristdemokratiska koalitionen tilldelades den polska ledamoten Jacek Saryusz-Wolski denna befattning. Sedan dess har polackerna utsatts för skamliga påtryckningar.

Den tyska förbundskanslern Angela Merkel kontaktade ledaren för det parti som ansöker om ordförandeskapet i detta utskott och bad honom att dra tillbaka sin nominering. Av samma anledning kontaktade den förre förbundskanslern Helmut Kohl en polsk politiker. Dessutom skickade den tidigare österrikiske förbundskanslern Wolfgang Schüssel och Luxemburgs premiärminister en särskild skrivelse om detta till Europaparlamentets liberala grupp. Allt detta gjordes för att se till att Europaparlamentets utrikespolitik leds av den förra ordföranden för utskottet för utrikesfrågor, den tyske politikern Elmar Brok.

Är det vad som kallas en parlamentsledamots fria och obundna tjänsteutövande? Det tror jag inte. Denna inblandning från de högsta myndigheterna i Tyskland, Österrike och Luxemburg kränker parlamentets

självständighet och är ett hån mot demokratin. Jag vill be att parlamentets självständighet skyddas i framtiden.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag vill också tala om de politiska fångarna Michail Chodorkovskij och Platon Lebedev, som ännu en gång har åtalats på tvivelaktiga grunder för att förhindra att de inom kort försätts på fri fot enligt rysk lagstiftning. På så sätt fortsätter denna absurda och tydligt politiskt motiverade skenrättegång mot de tidigare ägarna till Yukos. Michail Chodorkovskijs engagemang för ett mer demokratiskt Ryssland gjorde honom till Vladimir Putins motståndare, och nu när den stora oljekoncernen har splittrats har staten tagit kontroll över merparten av ägarnas aktier. Om Ryssland inte respekterar de grundläggande mänskliga rättigheterna, vilket vi just har hört exempel på även i München, så blir landet en mycket besvärlig partner för EU. Vi här i parlamentet bör följa rättegången noggrant och protestera mot denna typ av agerande.

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Den 1 februari i år satte okända personer eld på ett daghem för barn från den slovenska minoriteten i Trieste. Barnen tvingades flytta till en annan tillfällig lokal. Liknande händelser riktade mot den slovenska minoriteten har inträffat tidigare, till exempel då en slovensk grundskola sattes i brand. Trots sex års löften har byggnaden fortfarande inte renoverats. Slovenska föräldrar fruktar därför att detsamma kommer att ske denna gång.

Den slovenska minoriteten kräver med rätta att myndigheterna i Trieste får tag på och straffar de skyldiga och skyddar den slovenska minoriteten från liknande händelser i framtiden. De förväntar sig också att daghemmet och skolan renoveras så snart som möjligt.

Jag vill uppmärksamma parlamentet på att de italienska myndigheterna, trots många tidigare löften, fortfarande inte tillhandahåller det rättsliga skydd som har utlovats till den slovenska minoriteten.

Marianne Mikko (PSE). – (ET) Mina damer och herrar! Martti Ahtisaaris rapport om Kosovo har lagts fram. I München redogjorde president Vladimir Putin tydligt för Rysslands målsättningar i världen och Europa. Väntetiden är slut – nu måste vi agera.

EU:s bidragande roll i arbetet för att skapa stabilitet i västra Balkan kommer att bli avgörande för vår utrikes- och säkerhetspolitik. För att lösa Kosovofrågan behövs Serbiens stöd och för att få det måste vi stödja de demokratiska krafterna i landet.

Vi måste visa att vi står bakom ett snart återupptagande av förbindelserna mellan Serbien och EU. Vi måste klargöra vilka kriterier som är avgörande för den processen. Den serbiska regeringen, som arbetar för att införa EU:s grundläggande värderingar – demokrati, mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen – måste göra sig förtjänt av vårt stöd på sin färd mot medlemskap i EU.

På så sätt kan vi förhindra Rysslands hot om att lägga in sitt veto mot Kosovoplanen i FN och använda Kosovo som ett svepskäl för att stödja separatister i länder som ingår i EU:s grannskapspolitik.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – Herr talman! Som en tidigare kollega sade, ägde igår en betydelsefull folkomröstning rum i Portugal. Ni känner säkert till att den handlade om att avkriminalisera kvinnor som fram till den tionde veckan avbryter en graviditet. Svaret från det portugisiska folket blev ett ”ja”. Jag vill gratulera de portugisiska kvinnorna till detta framsteg att ta makten över sina egna kroppar. Jag vill också tacka de portugisiska kollegerna och de partier som har genomfört en kampanj med saklighet och seriös information.

Varje medlemsstat har rätt att själv besluta om reproduktiva rättigheter; det är varje lands eget beslut. Det är emellertid väldigt viktigt att vi kan informera om och driva gemensamma opinionsyttringar samt visa solidaritet med kvinnorna över nationsgränserna. Jag hoppas att Malta, Polen och Irland kan följa Portugals exempel.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (SK) Den 22 januari avbröts en radiosändning från BBC i Slovakien med anledning av att sändningen var på engelska, vilket är förbjudet enligt en ökad antieuropeisk nationell språklag som antogs 1995. Enligt lagen får ingen radiofrekvens tilldelas sändningar på andra språk. Avbrytandet av sändningen från BBC har föranlett stor besvikelse bland de slovakiska medborgarna, inte minst därför att den sittande regeringen har betonat behovet av att förbättra utbildningen i främmande språk, och i det avseendet var BBC en förebild.

Trots att kulturministeriet självt inser hur absurd denna bestämmelse är planerar man att införa strängare kontroller och påföljder i stället för att finna en positiv lösning. Den fria rörligheten för tjänster är en

av EU:s grundläggande principer och informationsspridningen kan inte vara avhängig av på vilket språk informationen förmedlas. Denna händelse visar att den aktuella språklagen inte är förenlig med principerna om kulturell och språklig mångfald eller med EU:s värderingar.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Herr talman! Jag vill ta upp evenemanget i Paris förra veckan då ett internationellt fördrag för att förbjuda tvångsförsvinnanden som regeringar står bakom öppnades för underskrift. Femtiosju stater skrev under och jag lyckönskar dem. Jag beklagar att mitt eget land Irland inte var ett av dem.

Genom olika regeringars aktioner har fler än 50 000 människor försvunnit under de senaste 25 åren. Fyrtio tusen av dessa personer är fortfarande försvunna och deras familjer vet inte om de lever eller är döda. Jag tycker att det är häpnadsväckande att bara åtta medlemsstater i EU skrev under förra veckan med tanke på att man kom överens om fördraget i november förra året efter fem år av förhandlingar och en tjugo år lång kampanj.

Det kommer också oroväckande rapporter om att Förenta staterna och en del medlemsstater i EU kommer att vägra att skriva under fördraget. Anledningen till att jag tar upp det här herr talman är att jag vill ber er att se till att kommissionen och rådet här i parlamentet klargör att alla EU:s medlemsstater ställer sig bakom fördraget och att de kommer att skriva under det utan dröjsmål.

András Gyürk (PPE-DE). – (HU) Den kubanska diktaturen har i partiets dagstidning Gramma anklagat några av de nya medlemsstaterna för att konspirera mot Havanna. De anklagade länderna, bland annat Tjeckien och Polen, har mycket riktigt upprepade gånger uttalat sig om den kubanska demokratin den senaste tiden. Deras insatser blir dock inte verkningsfulla om inte EU gemensamt tar ställning för de demokratiska krafterna på Kuba. Även mitt i arbetet med våra egna reformer måste EU stödja de oliktankande, både på och utanför Kuba, som höjer sina röster allt mer.

EU:s roll i världen kommer inte bara att definieras av ekonomiska framgångar utan också av vårt engagemang för frihet, omsatt i handling. Det finns fortfarande hundratals politiska fångar, men enligt min uppfattning är Fidel Castros socialistiska diktatur redan på väg att falla. För att demokrati ska följa i dess ställe krävs dock att världssamfundet, däribland EU, entydigt försvarar de grundläggande friheterna.

Talmannen. Jag vill klargöra att när vi väljer talare tar vi hänsyn till vem som fick ordet förra gången. Ni kanske undrar varför vissa personer inte har fått tala. I viss utsträckning är det alltid så att om man talade förra gången är det inte säkert att man får ordet i dag, och därför är dagens sista talare Georgios Papastamkos, som inte fick tala förra gången.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Fem år efter införandet av euron råder fortfarande inte lika konkurrensvillkor inom unionen, vare sig det gäller kreditkort, flytt av ett konto från en bank till en annan eller andra banktransaktioner.

Konsumenter inom hela EU tvingas betala oacceptabelt höga avgifter. Avgifterna påverkas dessutom av kraftiga fluktuationer på upp till 400 procent för kreditkortstransaktioner. Enligt uppgifter från kommissionen betalar europeiska företag bankavgifter på cirka 25 miljarder euro om året.

Jag undrar om kommissionen har för avsikt att utöva alla sina befogenheter enligt gemenskapslagstiftningen, och då talar jag om konkreta åtgärder och inte bara uttalanden. Det är hög tid för oss att skapa ett gemensamt betalningsområde.

Talmannen. Punkten är avslutad.

13. Infrastruktur för rumslig information i Europeiska gemenskapen (INSPIRE) (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Frieda Brepoels, för Europaparlamentets delegation till förlikningskommittén, om upprättande av en infrastruktur för rumslig information i Europeiska gemenskapen (INSPIRE) (PE-CONS 3685/2006 – C6-0445/2006 – 2004/0175(COD)) (A6-0021/2007).

Frieda Brepoels (PPE-DE), föredragande. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Äntligen ska vi få skörda frukterna av över två och ett halvt års oförtröttligt engagemang hos ett stort antal personer, både inom kommissionen och parlamentet, som har haft en stark tilltro till INSPIRE-direktivets betydelse för EU:s miljöpolitik. Jag vet att detta inte är den allra mest intressanta

fråga som vi någonsin har diskuterat, och med tanke på att innehållet är så tekniskt väntade sig alla en överenskommelse vid första behandlingen. Då tänkte man dock inte på att vissa medlemsstater var fast beslutna att inte gå med på någon form av harmonisering av den rumsliga informationen om miljön och framför allt var bekymrade över ersättningar och licenser och såg initiativet som ett hot mot de nationella monopolen. Hela fem rådsordförandeskap har haft INSPIRE som en prioritet, men det var det finska ordförandeskapet som under natten den 21 november 2006 lyckade övertyga medlemsstaterna om att inte längre motsätta sig direktivet. Jag vill också rikta ett varmt tack till alla som har medverkat till denna framgång, inte minst kommissionsledamoten och hans personal. De har utfört en stor del av det grundläggande arbetet tillsammans med en internationell expertgrupp som har agerat med stor entusiasm, vilket har gjort att ingen tid har gått förlorad. Jag vill dessutom tacka skuggföredragandena och deras personal, parlamentets rättstjänst, sekretariatet för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, förlikningssekretariatet samt rådets ordförandeskap och all dess personal.

Efter att ha talat om förfarandet ska jag nu övergå till innehållet. Som ni vet är syftet med INSPIRE att upprätta en infrastruktur för rumslig information inom EU som ett hjälpmedel för miljöpolitiken på alla nivåer. Alla kan hålla med om att en god politik måste bygga på tillförlitlig information av hög kvalitet. När politiker utarbetar nya politiska strategier måste man ta hänsyn till att de problem som påverkar dagens livskvalitet hänger samman alltmer och har blivit alltmer komplicerade. I det sjätte miljöprogrammet betonas denna tillförlitliga kunskap och ett välinformerat deltagande från allmänhetens sida. Det direktiv som vi hoppas anta i morgon innehåller dessa mål och medlemsstaterna har nu två år på sig att anpassa sina nationella lagstiftningar och administrativa förfaranden. När nästa val till Europaparlamentet hålls kommer alltså INSPIRE att vara verklighet och kommer att bygga på medlemsstaternas nuvarande infrastruktur för rumsliga data. Via en geoportal kommer INSPIRE att ge medlemsstaterna möjlighet att göra sina geografiska databaser tillgängliga som ett första steg mot harmonisering. Detta förslag, som alla naturligtvis välkomnar i sig, ledde dock till hetsiga diskussioner i vissa medlemsstater som var angelägna om att behålla sin avkastning från försäljningen av geografiska data, men som också ville införa strängare begränsningar av tillgången till information än dem som fastställs i Århuskonventionen. Det är just dessa två sistnämnda utmaningar som har hindrat parlamentet från att enas med rådet vid andra behandlingen. Jag vill upprepa för parlamentet att det gläder mig mycket att vi under förlikningsförfarandet kunde enas om att tjänster för att söka och visa rumslig information i allmänhet ska vara kostnadsfria. Ersättning kan endast tas ut om villkoren är tydligt formulerade för att garantera att den ekonomiska hållbarheten för vissa statliga tjänster inte hotas.

När det gäller immateriella rättigheter har parlamentet beslutat att till punkt och pricka följa Århuskonventionens bestämmelser om tillgången till miljöinformation och att alltså inte tillåta strängare begränsningar av sekretesskäl, i linje med rådets begäran. Jag anser att vi har nått en hedersam kompromiss och hoppas att parlamentet i morgon ger sitt enhälliga stöd till denna överenskommelse så att medlemsstaterna kan börja tillämpa den.

Jag vill tillägga en kort kommentar om tillämpningsområdet. Det är praktiskt taget oändligt när kryphålen väl har täppts till och inkonsekvenser mellan olika europeiska databaser har rättats till. I nuläget gör dessa inkonsekvenser det ofta omöjligt att planera och orsakar ibland kaos. Systemet är nödvändigt för att förbättra och övervaka vattenkvaliteten i Europa. Den insamlade informationen kan också användas för att förhindra och kontrollera översvämningar.

Sammanfattningsvis skulle jag vilja säga att INSPIRE är ett värdefullt bidrag till EU:s nuvarande miljöpolitik och vi kommer att följa dess genomförande i medlemsstaterna på nära håll och med stort intresse.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. (EL) Herr talman! Jag vill ta tillfället i akt för att gratulera er till att ha blivit vald till talman. Jag är säker på att ni kommer att motsvara förväntningarna från EU-medborgarna och dem som röstade på er.

Jag ska fatta mig kort.

Låt mig först tacka den parlamentsdelegation som deltog i förlikningsförfarandet med rådet den 21 november 2006. Jag vill framför allt tacka och gratulera Alejo Vidal-Quadras, som var ordförande för delegationen och naturligtvis också föredraganden Frieda Brepoels, som jag vill berömma och tacka för hennes fantastiska bidrag till debatten under hela förhandlingarna.

Vi har säkrat en stabil grund för en integrerad infrastruktur för rumslig information inom EU.

Denna infrastruktur behövs av följande skäl.

För det första bygger en god lagstiftning på god information. God information innebär integrerade analyser av miljöproblemen, orsakerna till dessa problem och eventuella konsekvenser av tänkbara lösningar.

För att göra dessa analyser krävs geografiska data. För närvarande hindras vårt arbete av att dessa data finns i olika databaser som är svåra att få tillgång till. Dessutom tillämpas olika regler för lagring av data, vilket får till följd att det blir omöjligt att kombinera dem med andra data, något som skulle förenkla utarbetandet av strategier.

Det gläder mig att vi har lyckats lösa de ekonomiska problemen och nå till ett tillfredsställande resultat. Kommissionen godkänner kompromisstexten utan förbehåll och jag uppmanar parlamentet att ge sitt stöd till det goda resultat som förhandlingsgruppen har kommit fram till.

Talmannen. Tack så mycket, kommissionsledamot Dimas. Jag vill personligen säga att jag uppskattar era lyckönskningar och att vi kommer att fortsätta att ha ett gott samarbete.

Eija-Riitta Korhola, för PPE-DE-gruppen. – (FI) Herr talman! I egenskap av ledamot i förlikningskommittén vill jag först tacka föredraganden Frieda Brepoels och kommitténs ordförande Alejo Vidal-Quadras för deras utomordentliga arbete. Det finska ordförandeskapet förtjänar också beröm för förlikningsförfarandet.

Hur framgångsrik gemenskapens miljöpolitik är beror till stor del på tillgången till vetenskaplig information och ett fungerande flöde av denna information. Detta förslag till direktiv som har kommit till stånd genom förlikning, och genom vilket vi kan skapa en rättslig ram för en infrastruktur för rumslig information inom EU, är en förutsättning för de vetenskapliga utvärderingar som utförs baserat på miljölagstiftningen.

Under olika skeden av debatten om INSPIRE var det främsta målet att avlägsna en del av de hinder som framför allt står i vägen för att myndigheter ska kunna dela med sig av miljödata. Under förlikningsförfarandet nåddes en generell överenskommelse om de principer som ska göra det möjligt för myndigheter och andra gemenskapsorgan att, inom ramen för direktivets tillämpningsområde, få tillgång till kartografiska och andra särskilda data från andra myndigheter.

Vi nådde också ett gott slutresultat när det gäller allmänhetens tillgång till information. I framtiden kommer ett stort antal Internettjänster som rör miljön att finnas tillgängliga. Dessa tjänster, som är avsedda för allmänheten, kommer i de flesta fall att vara kostnadsfria.

Det kommer att vara tillåtet att ta ut en avgift för information som ändras snabbt, till exempel vissa vädertjänster. Redan före INSPIRE använde gemenskapen särskilda instrument för att göra det möjligt att i ett första skede främja tillgången till tillförlitlig information, framför allt sådan som gällde den offentliga sektorn, och sedan harmonisera informationen för att kunna göra jämförelser på gemenskapsnivå. Ett av dessa instrument är direktivet om allmänhetens tillgång till miljöinformation, som jag var föredragande för. De problem som framkom under den debatten har uppmärksamats under arbetet med INSPIRE och det vill jag tacka alla varmt för. På det hela taget kommer vi genom detta direktiv att kunna skapa en ändamålsenlig och konkret grund för att utveckla en infrastruktur för rumslig information inom Europeiska gemenskapen och göra det möjligt att bibehålla högkvalitativa data och tjänster i medlemsstaterna.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Inés Ayala Sender, för PSE-gruppen. – (ES) Jag vill först och främst lyckönska Frieda Brepoels och de andra parlamentsledamöterna för deras arbete med att ta fram detta betänkande. Jag anser att vi har fått ett positivt resultat tack vare parlamentets arbete, som har lett till avsevärda förbättringar, kommissionens insatser för att hjälpa oss – jag talar på María Sornosas vägnar – och slutligen den förståelse som rådet har visat i förlikningskommittén.

Det råder inga tvivel om att detta förslag är användbart och att det är ett viktigt redskap för att ta fram, tillämpa, övervaka och utvärdera miljöstrategier på alla nivåer och strategier eller aktiviteter som kan få en direkt eller indirekt inverkan på miljön.

Vi anser dessutom att det är lämpligt att grunda denna gemensamma infrastruktur på de infrastrukturer för rumslig information som redan inrättats och används av medlemsstaterna i enlighet med subsidiaritetsprincipen, särskilt när medlemsstaterna har många offentliga administrationsnivåer som ofta är fallet, bland annat i mitt hemland Spanien.

Nätverkstjänsterna är nödvändiga för att kunna utbyta rumslig information över de olika myndighetsnivåerna i gemenskapen. Tjänsterna ska göra det möjligt att lokalisera, bearbeta, överblicka och ladda ned rumslig information samt få tillgång till rumslig information och e-handelstjänster.

Syftet med detta instrument ska vara att i så stor grad som möjligt utnyttja de eventuella fördelar och möjligheter som globaliseringen av information och tjänster medför för våra regeringar, privata företag, universitet, samhället som helhet och framför allt för medborgarna. Jag anser att det är viktigt eftersom det håller oss à jour med något som redan är gemensamt till följd av Internet och den information som finns att tillgå där.

Jag anser även att det är viktigt att det utformas som ett instrument för att ge information till allmänheten. I det hänseendet hoppas vi att infrastrukturen för rumslig information i gemenskapen (INSPIRE) kompletterar den offentliga sektorns information och direktiven om tillgång till miljöinformation som antogs i enlighet med den nyligen godkända Århuskonventionen och att man tar upp en rad frågor som inte behandlats i dessa direktiv, till exempel informationsutbytet mellan myndigheter och frågor om driftskompatibilitet.

Till sist vill jag tala om hur nöjd jag är med den överenskommelse som rådet har nått om en, i de flesta fall, kostnadsfri tillgång till tjänsten liksom avsnittet om datasekretess som i slutändan kommer att motsvara Århuskonventionens bestämmelser om allmän tillgång till miljöinformation.

Talmannen. Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

14. Avfall - En temainriktad strategi för materialåtervinning av avfall (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är den gemensamma debatten om

– Betänkandet av Caroline Jackson för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet (A6-0466/2006) om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om avfall (KOM(2005)0667 - C6-0009/2006 - 2005/0281(COD))(A6-0466/2006).

– Betänkandet av Johannes Blokland för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet om en temainriktad strategi för materialåtervinning av avfall (2006/2175(INI) (A6-0438/2006).

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. (EL) Fru talman! Jag vill börja med att tacka Europaparlamentet och särskilt föredragandena Caroline Jackson och Johannes Blokland för deras utomordentliga betänkanden, utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och Cristina Gutiérrez-Cortines samt utskottet för industrifrågor, forskning och energi för det yttrande som lades fram vid första behandlingen.

Avfallsstrategier spelar en avgörande roll för att minska den inverkan som utnyttjandet av naturresurser har på miljön. Huvudmålen i den temainriktade strategin och direktivförslaget är att förebygga avfallsproduktion och, när inte det går, att minimera effekterna på miljön och folkhälsan.

De senaste trettio åren har EU tagit fram viktiga avfallsstrategier och lagstiftning för att skydda folkhälsan och miljön.

Kommissionens mål i översynen av avfallsdirektivet nyligen är att lagstiftningen ska ligga i linje med aktuella miljöproblem. I den uppdaterade strategin tar man hänsyn till miljöinnovationens framsteg och stöder vår avancerade kunskap om ett hållbart utnyttjande av naturresurser. Det föreslagna åtgärds paketet är utformat för att:

– För det första minska avfallets miljöpåverkan under hela livscykeln.

– För det andra prioritera förebyggandet av avfallsproduktion. Denna insats kräver nationella, regionala och lokala åtgärder. Medlemsstaterna måste tillämpa strategier för förebyggande av avfallsproduktion

genom obligatoriska nationella program. Man anser att detta kan bidra till att vända den nuvarande trenden mot en ökad avfallsmängd. På liknande sätt kommer nationella mål att bidra till att minska avfallsmängden på gemenskapsnivå.

– För det tredje främja materialåtervinning genom att införa standarder för att säkra kvaliteten på återvinningsbara material. Detta kommer att öka förtroendet för och efterfrågan på återvunna material på den inre marknaden. Vi föreslår att man gör detta med hjälp av kriterier för att avgöra när återvunnet avfall upphör att vara avfall.

– För det fjärde till och med modernisera och förenkla lagstiftningen om avfall. Vissa definitioner som förut medförde svårigheter och motsägelsefulla tolkningar förtydligas. Målet med strategin och direktivet är att skapa en balans mellan att behålla det som har visat sig fungera de senaste 30 åren och samtidigt modernisera lagstiftningen för de kommande årtiondena.

Avslutningsvis vill jag framföra två viktiga synpunkter på ramdirektivet om avfall:

För det första måste den text som tas fram vid medbeslutandeförfarandet vara tydlig och ge rättslig trygghet. Några av de ändringsförslag som lagts fram förtydligar inte rättsläget, vilket särskilt gäller de som handlar om åtskillnaden mellan återvinning och bortscaffande.

För det andra måste rättsakten i fråga återfå sin karaktär av ramdirektiv för att gynna miljön. Med andra ord ska det vara en stabil och tydlig rättsakt som samtidigt är tillräckligt flexibel för att kunna anpassas till de skiftande behoven.

Caroline Jackson (PPE-DE), föredragande. – (EN) Fru talman! Vad trevligt att se er i talmansstolen! Direktivet är en mycket viktig uppföljning av det första ramdirektivet och får mig att känna mig gammal eftersom jag minns när ramdirektivet om avfall från 1975 gick igenom i parlamentet. Man var ganska förvånad över att EU över huvud taget tog itu med avfall på den tiden.

Med hänsyn till att arbetet med direktivet troligtvis blir långvarigt är det viktigt att vi får ordning på det. Som kommissionsledamoten sa vill vi inte ha en upprepning av det som hände nyligen då klargöranden från EG-domstolen ibland har lett till domar som är förvirrande, motsägelsefulla och helt enkelt underliga. Det är lagstiftare, och inte domare, som bör stifta lagar.

Först och främst är det här ett direktiv där definitionerna är mycket viktiga. Kommissionen har utarbetat ett antal definitioner som vi har ändrat och gjort tillägg till. Många av dessa ändringar kom man fram till genom att utskottet enades om kompromissändringsförslag. Jag tänker inte be om ursäkt för att jag anser att det här plenarsammanträdet ger oss en möjlighet att finjustera dessa förslag, såsom jag och andra har gjort. I utskottet misslyckades vi till exempel med att komma fram till en definition av biprodukter, vilket är en avgörande fråga. Eftersom jag anser att parlamentet bör ha ett förslag att rösta om, har jag lagt fram ett ändringsförslag om en ny artikel 3a där biprodukter definieras. Samma sorts lucka finns i frågan om biologiskt avfall.

För det andra har vi lagt ned mycket tid på att fastställa en avfallshierarki. Det hänvisas ofta till denna hierarki, men hittills har den inte fastställts i någon EU-rättslig text. Utskottet föredrog en avfallshierarki i fem steg framför kommissionens något rörigare och plattare version. Problemet är hur man fastställer att denna hierarki inte bör ses som ett strikt krav, utan som en flexibel men allmän princip. Utskottet valde livscykelbedömningar och kostnads-nyttoanalyser som huvudsaklig grund för eventuella avvikelser från hierarkin. Jag anser att detta är för byråkratiskt, och i ett ändringsförslag från PPE-DE föreslås ett mer realistiskt men ändå krävande alternativ.

För det tredje brottades vi med frågan om hur man definierar när avfall upphör att vara avfall. Det gav oss en möjlighet att genom direktivet ange vilka produkter som bör prioriteras av kommissionen, om så behövs genom att upprätta specifikationer för att fastställa när de upphör att vara avfall. Vi föreslog sju produkter, men vi stödde inte ett förslag om att återvunnet fast bränsle skulle finnas med på listan. Enligt utskottet är det fortfarande avfall.

Slutligen har vi frågan om energieffektivitetskriteriet som, om det uppfylls av en avfallsanläggning skulle göra att verksamheten vid anläggningen klassificeras som återvinnings- och inte bortscaffandeförfarande. Jag tycker att det verkar vara en mycket klok idé. En sådan klassificering har miljömässiga och kommersiella fördelar. Kriteriet för att verksamheten ska klassificeras som återvinning måste vara så strikt att det betraktas som en guldstandard, som om detta kriterium antas skulle innebära

att alla som funderar över att köpa eller bygga en ny förbränningsanläggning skulle behöva uppfylla det.

Utskottet antog ett ändringsförslag där man godtar principen att energi från avfall skulle kunna räknas som återvinning, men de flyttade definitionen från bilagan till artikel 19, vilket skapar problem. Det skulle innebära ett permanent krav på att uppfylla kriterierna och eventuellt kunna leda till en omedelbar obligatorisk nedläggning av alla anläggningar som inte uppfyller dem, vilket skulle vara en absurd utveckling. PPE-DE-gruppen och andra grupper har därför lagt fram ändringsförslag för att definitionen återigen ska stå i bilagan, där den hör hemma.

Även om man i direktivet huvudsakligen definierar termer tyckte vi att man bör ta itu med fråga om förebyggande av avfall. Det hjälper inte att EU är världsledande inom avfallsterminologi om man fortsätter att vara världsledande inom avfallsproduktion. Därför är jag stolt över att parlamentets ändringsförslag på min inrådan för första gången innehåller ett förslag om att EU ska åta sig att före 2012 stabilisera den totala avfallsproduktionen på 2008 års nivåer. Eftersom EU:s avfallsproduktion ökar varje år är det här ett viktigt första steg, och jag hoppas att kommissionen och medlemsstaterna ska stödja det.

Jag har två synpunkter på kollegernas ändringsförslag. Jag noterar att några kolleger vill ha EU-omfattande återvinningsmål. Jag anser att det är ett misstag. Återvinning är en viktig metod som varje land måste ta itu med på sitt sätt inom ramen för direktivet om deponering av avfall och dess minskningsmål. Vi måste bland annat fastställa hur effektiv återvinning är i koldioxidhänseende innan vi för fram den metoden som den bästa lösningen på våra avfallsproblem. Jag noterar att några ledamöter vill begränsa sådant som kan deponeras med motiveringen att det fungerar i deras eget land och att detta gör det möjligt för dem att ha bra återvinning och låga deponeringssiffror. Nåväl, de behöver tala med sina östeuropeiska grannar. De beklagar sig nu över att de tar emot enorma mängder tyskt avfall. Återvinning innebär inte att man bara kan kasta sitt avfall över nationsgränsen och hoppas på det bästa.

Jag hoppas att samarbetet med rådet om detta direktiv snart ska visa resultat, men den senaste tidens avfallsdirektiv har lärt oss att det är bättre att det blir rätt än att skynda på ett tidigt antagande.

Johannes Blokland (IND/DEM), föredragande. – (NL) Fru talman! Jag är tacksam över att ha fått i uppgift att redogöra för betänkandet om avfallsstrategier, som fick enhälligt stöd i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Innan jag gör det vill jag dock tacka mina kolleger parlamentsledamöterna för deras goda samarbete och det enhälliga stöd som jag nyss nämnde. Ni kanske till och med ursäktar mig för att jag inte trodde att avfall var en kontroversiell fråga här i parlamentet. Målet med den resolution som antogs av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet är att staka ut en tydlig väg för framtidens avfallspolitik vars huvudmål är att skydda miljön och folkhälsan. Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet är i stort sett enigt om de vägledande principerna för detta, nämligen försiktighetsprincipen, principen att förorenaren betalar, principerna om närhet och självförsörjning och principen om det individuella producentansvaret.

Tyvärr måste jag dock säga att dessa principer mer eller mindre förbisågs när betänkandet byggdes ut ytterligare. Jag ska ge ett exempel. Det råder bred enighet om avfallshierarkin i fem steg som bygger på förebyggande, återanvändning, materialåtervinning, andra återvinningsprocesser och som sista utväg bortskaffande. Denna avfallshierarki ingår i både Caroline Jacksons betänkande och mitt eget. Det har dock lagts fram ändringsförslag som innebär att avfallshierarkin har blivit så flexibel att man helt och hållet kan frångå den. Jag anser att vi strikt bör hålla oss till bestämmelsen i punkt 16 i resolutionen, det vill säga att man bara får avvika från avfallshierarkin om en godkänd livscykelanalys tydligt visar att det ger ett effektivare miljöskydd.

En annan fråga handlar om att ändra definitionerna. Den största anledningen till att ändra en definition är att formuleringen ändras till det bättre eller för att det är bättre för miljön. Det är inte meningen att man ska ändra definitioner för att lättare uppnå mål, förbättra sin framtoning eller få kontroll över marknaden. Jag vill ge två viktiga exempel på detta, nämligen biprodukter och skillnaden mellan återvinning och bortskaffande.

Om vi först tittar på biprodukter måste vi enligt punkt 10 i resolutionen vara mycket försiktiga med att avklassificera avfall. Om något inte längre är avfall omfattas det inte längre av miljöskyddslagstiftningen om avfall vilket innebär att det kan transporteras var som helst. Att skapa en ny kategori med så kallade biprodukter utgör därför en ytterligare risk. Det är inte klart var denna kategori ska läggas, och användningen eller missbruket av den kommer att öka markant.

För det andra har skillnaden mellan begreppen bortskaffande och återvinning diskuterats under många år. Diskussionen handlar framför allt om när förbränning av främst hushållsavfall kan betraktas som återvinning. Vi har alltid haft för avsikt att göra en tydlig åtskillnad. Yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet finns med i punkterna 12 till 14 i resolutionen. Avfall som är avsett för energiåtervinning eller förbränning måste under alla omständigheter uppfylla utsläppskraven i direktivet om förbränning av avfall. I utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet anser man även att samma miljökrav ska gälla för förbränning av avfall och medförbränning av avfall, det vill säga samma utsläppskrav och samma kriterier för energieffektivitet. Jag har för övrigt kommit fram till att det alltid är bättre att betrakta avfallsförbränning som bortskaffande. Målet med avfallsförbränning är alltid bortskaffande. Detta är tillräckligt tydligt och är förenligt med EG-domstolens utslag. Den sista frågan, som anges i punkt 31 i resolutionen, är förbudet mot dumpning av brännbart avfall och avfall som kan återanvändas och materialåtervinnas.

Slutligen vill jag uppmana kommissionen att ta punkt 30 i resolutionen på allvar. Den handlar om de efterlängtrade förslagen till direktiv om bioavfall, bygg- och rivningsavfall samt avloppsslam. Dessa har funnits med i det sjätte miljöhandlingsprogrammet sedan 2002, och det är hög tid att kommissionen lägger fram förslagen så att vi kan åstadkomma ett välreglerat återvinningssamhälle.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE), föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi. – (ES) Fru talman! Jag vill tacka Caroline Jackson, inte bara för hennes goda arbete som det är brukligt att säga här, utan även för att jag anser att hon, med tanke på vilken svår och invecklad fråga detta är, har gjort två idealiska saker som god parlamentariker.

Dels har hon lyssnat på alla och till samtliga länder, hon har lyssnat till näringslivet och även på dem som påverkats mest direkt, dels har hon strävat efter ett flexibelt och öppet tillvägagångssätt så att direktivet om avfall inte blir ett problem utan i stället bidrar till att lösa de befintliga problemen.

Den tidigare lagstiftningen har i stor utsträckning löst problem, men den har också skapat problem som har gjort att EG-domstolen har dömt fler mål på avfallsområdet än på något annat område. Den har också skapat stora problem för kommunerna, som i slutändan är de som måste tillämpa bestämmelserna, och som är små, varierar oerhört i EU och är flera hundratusentals till antalet.

Jag vill därför berömma er för er flexibilitet och ge er mitt fulla stöd. Jag stöder också och ser positivt på ändringsförslag 112 om biologiskt nedbrytbart avfall eftersom vi strävar efter att skapa ett samhälle där vi försöker minimera resursutnyttjandet och samtidigt dra största möjliga fördel av det vi utnyttjar genom materialåtervinning och återvinning.

Kompost, det vill säga det som på spanska kallas ”*abono*”, från avfall är en av jordens äldsta former av materialåtervinning. Det är också en mycket viktig avfallsform eftersom det är det enda ”ekologiska” sättet att gödsla jorden, att berika jord som är fattig på organiskt material.

Jag är föredragande för direktivet om avfall, och jag är för detta ändringsförslag i synnerhet. Innan vi har ett särskilt direktiv för biologiskt nedbrytbart avfall, vilket vi behöver, och innan ett direktiv för kompost har tagits fram, vilket det för tillfället inte finns några planer på och vilket inte finns med i kommissionens strategi – där det har lagts åt sidan för att få mindre lagstiftning – måste denna fråga få en ram för att skapa strängare bestämmelser om avfallsrening och också så att jordbrukarna kan känna sig helt trygga med att använda denna resurs.

Jag vill tacka så mycket, och jag anser att vi inte kan kosta på oss flexibilitet förrän det finns genomförbarhet.

Frieda Brepoels, för PPE-DE-gruppen. – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Även jag vill tacka båda föredragandena för deras mycket ärliga samarbete. Jag anser att det intresse som så många människor och organisationer har visat vid första behandlingen när det gäller både strategin och översynen av direktivet, tyder på att det finns många möjligheter med avfall. Men även om avfall i allt större utsträckning ses som en värdefull källa för råmaterial är det fortfarande ett problem. Som vi har hört i dag ökar den totala avfallsmängden. Det är för lite avfall som återanvänds eller materialåtervinnas, den befintliga lagstiftningen tillämpas ofta ineffektivt, och det finns även stora skillnader i hur man tar itu med avfallsproblemet i de olika medlemsstaterna. Som jag ser det råder det inga tvivel om att översynen innehåller positiva steg för att minska avfallshandlingens skadliga effekter på miljö och hälsa, till exempel avfallshierarkin i fem steg, avfallsförebyggande program för medlemsstaterna, en bättre definition av ett antal begrepp, kriterier för att skilja mellan produkter och

avfall, införandet av principen om närhet, förbudet mot att blanda avfall för att sänka koncentrationen och naturligtvis förfarandet för att förtydliga när avfall upphör att vara avfall, men det återstår många hinder, herr kommissionsledamot. Jag kommer till exempel att tänka på ändringsförslag 85 där det anges att deponier med gasutvinning kan betraktas som återvinning. Detta är enligt mig raka motsatsen till strategin för att fasa ut dumpning av biologiskt nedbrytbart avfall. Jag anser även att ändringsförslagen 81 och 82 inte bör omfatta skrotning just för att man i ändringsförslag 39 hänvisar till förbudet mot förbränning till havs. Ändringsförslag 26 där man hänvisar till definitionen av "energiåtervinning" anser jag dessutom bör strykas eftersom många förbränningsanläggningar annars skulle klassas som återvinningsanläggningar, vilket skulle skapa en fri marknad för avfallsförbränning. Det skulle helt strida mot principen om närhet som i sig också är mycket viktig om vi vill uppnå en hög nivå av materialåtervinning. Slutligen anser jag inte att det finns utrymme för att införa kriterier för energieffektivitet här. Detta bör i stället tas upp i samband med en översyn av direktivet om förbränning av avfall. Det har inte heller gjorts någon noggrann konsekvensanalys.

Avslutningsvis måste vi också verkligen se till att några av bestämmelserna inte leder till att de resultat som uppnåtts i vissa medlemsstater försämras eller att de nuvarande insatserna tas bort. Det område som jag kommer ifrån, Flandern, är banbrytande inom återanvändning och materialåtervinning och skulle påverkas av detta. Sådana höga siffror kan endast uppnås om de lokala myndigheterna är inblandade och om ett antal icke-bindande åtgärder såsom avgifter och dumpningsförbud vidtas. Till exempel riskerar den flamländska förordningen om jordförflyttning också att påverkas genom att man undantar oförorenad utgrävd mark från direktivet. Olika medlemsstater kommer i vilket fall som helst att ha olika tolkningar när det gäller gränsöverskridande transporter. Jag vill höra vad kommissionen har att säga om detta.

Guido Sacconi, för PSE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill också tacka Caroline Jackson och Johannes Blokland innerligt för deras arbete. De tog oss så att säga i handen och ledde oss till enighet bland en stor majoritet i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och till ett resultat som inte på något sätt var givet i början – att få de två dokumenten mer konsekventa, det ena om återvinningsstrategin och det andra om den föreslagna översynen av ramdirektivet om avfall, och de är nu mer konsekventa än kommissionens ursprungliga dokument.

Jag uppskattade särskilt hur Caroline Jackson skötte diskussionerna med oss skuggföredragande, som gjorde att vi kunde lösa nästan alla problem i samförstånd. Därför blev jag ganska förvånad och också lite sårad, fru Jackson, när jag såg att ni hade lagt fram vissa ändringsförslag för er grupp där dessa överenskommelser ifrågasattes på särskilt en punkt. Det försätter oss i en svår eller ska jag säga pinsam situation.

Låt oss titta på prioriteringarna. För det första är det mycket positivt att vi prioriterade förebyggandet av avfallsproduktion mycket högre än kommissionen gjorde. Vi definierade det bättre och satte upp ett mål för att stabilisera det till 2012, tillsammans med åtskilliga praktiska övervakningsåtgärder. För det andra finns det en punkt som jag kommer att kämpa för in i det sista. Vi definierade och tog särskilt fram en hierarki i fem steg. Precis som i vilken hierarki som helst gör man först en sak och sedan den andra och sedan den tredje och så vidare, det vill säga förebyggande, återanvändning, materialåtervinning, andra återvinningsprocesser och till sist bortskaffande. Vi strök inte möjligheten att avvika från denna hierarki, men vi förband möjligheten med stränga bedömningskriterier, till att börja med en kostnadsnyttoanalys under livscykeln av konsumentvaror. Jag är därför något förbluffad över att ni nu kallar denna lösning byråkratisk.

För det tredje finns det ett problem som vi inte löste genom våra kompromisser och som vi nu måste lösa genom omröstning här i parlamentet, även om jag anser att utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet kom fram till en bra lösning. Vi får inte undergräva hierarkin genom att betrakta energiåtervinning som återvinning eftersom det i själva verket är bortskaffande. Om vi gör detta undergräver vi direkt hierarkin och riskerar att skapa olämplig konkurrens inom förnybara energikällor. Jag ska uttrycka mig tydligt. Detta är inte ett ideologiskt avslag av förbränning och energiåtervinning, men jag håller också starkt med Frieda Brepoels om att vi bör överlämna definitionsbestämningen till ett mer lämpligt forum.

Finns det några planer på en översyn av direktivet om förbränning? Jag anser i alla fall att det vore den bästa platsen för att definiera energiåtervinningsfrågan, och därför har jag lagt fram ändringsförslag 136 som jag anser är mycket rimligt. Vi bör inte fylla detta direktiv med för många problem, utan undersöka frågan i lugn och ro och med lite mer ingående teknisk expertis.

Slutligen vill även jag yttra mig i frågan om bioavfall. Komposteringsfrågan har skjutits upp under alltför lång tid, men den är ett strategiskt inslag i ett återvinningssamhälle, och jag förstår inte varför vi inte till slut möjliggör detta alternativ som det har funnits enighet kring ganska länge.

Mojca Drčar Murko, för ALDE-gruppen. – (SL) Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa ser positivt på kommissionens grundläggande princip i översynen av ramdirektivet om avfall och ser den som en potentiell resurs. Vi strävar efter ett balanserat tillvägagångssätt där man tar hänsyn till både konsekvenserna av avfallsproduktionens ökning, det vill säga riskfaktorerna för miljön och människors hälsa, och efterfrågan på den växande marknaden med nya avfallshanteringstekniker.

När det gäller avfallshierarkin stöder vi i princip avfallssortering och materialåtervinning på alla platser där det är ekonomiskt och miljömässigt effektivt. Vi stöder dock även en effektiv hantering av andra typer av avfall som inte kan återvinnas eller materialåtervinnas.

Vi har kunnat se att de medlemsstater som har lyckats bäst med att minska sitt beroende av avfallsdeponering har uppnått detta mål genom en kombination av materialåtervinning, bioavfallshantering – det vill säga kompostering – och energiåtervinning, med förbehållet att specialiserade anläggningar måste uppfylla stränga kriterier för utsläpp av gasföroreningar. Om de uppfyller dessa kriterier bör de få möjligheten att erkännas som energiåtervinningsanläggningar i stället för att hamna längst ned i avfallshanteringshierarkin på samma nivå som deponier.

Möjligheten att få R1-status skulle motivera dessa anläggningar till att bli energieffektiva, vilket också ligger i linje med den europeiska planen för att minska koldioxidutsläppen med 20 procent. Det vi föreslår i ändringsförslag 133 är en kompromisslösning som kompletterar kommissionens ursprungliga formulering med slutsatserna från diskussionerna i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.

Till hierarkin kopplar vi kriteriet om produkternas livscykel. Om vi införde det tankesättet skulle det bidra till ett hållbart utnyttjande av resurser och råmaterial. Enligt detta tillvägagångssätt tar man inte bara hänsyn till avfallens skadliga effekter på och risker för miljön, utan även till det potentiella bevarandet av naturresurser. Livscykelanalyserna bör dock åtföljas av en kostnadsnyttoanalys som vägleder användarna när de väljer lämpliga åtgärder.

Slutligen vill jag säga att vi har gjort många framsteg inom avfallshantering de senaste åren, under de senaste årtiondena kan vi säga. Tekniken förbättras och kostnaderna minskar gradvis, så det finns ingen anledning att avveckla välbeprövade förfaranden. Detta har gjort att vår grupp har tagit fram ändringsförslag om definitionen av materialåtervinning och om de två direktiven om spillolja och farligt avfall som kommer att upphöra att gälla. Jag kan säga att vi också helt och hållet stöder de idéer som i dag framförts av kommissionsledamot Stavros Dimas om behovet av förtydligande av rättsläget eftersom även det ingår i våra mål.

EG-domstolen är verkligen en mycket viktig institution, men vårt mål måste vara att ta oss an det lagstiftande arbetet och låta domstolen endast ägna sig åt de gränsfall som uppkommer på detta område.

Även jag vill lyckönska båda föredragandena Caroline Jackson och Johannes Blokland för deras förnuftiga arbete och goda samarbete.

Liam Aylward, för UEN-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag välkomnar varmt kommissionens strategi och det ändrade ramdirektivet om avfall.

Vi beklagar oss ständigt över bristen på engagemang mellan EU och medborgarna. Genom detta lagstiftningsförslag visar EU sin ledarförmåga och sitt stöd till medlemsstaterna, och man angriper det växande problemet med avfall och följderna för miljön och hälsan samtidigt som man sätter fart på en sektor som redan bidrar med över två miljoner arbetstillfällen.

Allteftersom ekonomierna moderniseras i våra respektive länder i unionen producerar vi samtidigt 1,3 miljarder ton avfall årligen, varav ca 40 miljoner ton är farligt avfall. Det är mycket viktigt att inte knyta avfallsproduktionen till ekonomisk tillväxt, annars står vi enligt OECD inför en produktion på 45 procent mer avfall än under 1995 om vi fortsätter i samma takt. Förebyggande åtgärder är lösningen, och för att lyckas med detta måste vi involvera alla berörda parter, både producenter och konsumenter.

Medlemsstaterna kommer nu att tvingas upprätta planer för att hantera och förebygga avfall, vilket gör att de makthavande på EU-nivå samt nationell och lokal nivå koncentrerar sig på förebyggande åtgärder, vilket kommer att ge ökad skjuts åt politiken för avfallsförebyggande.

Jag välkomnar ändringsförslagen från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet där man uppmanar till bindande mål för att till 2012 stabilisera avfallsproduktionen på 2008 års nivåer och uppmanar till mer återanvändning och återvinning för att minska trycket på deponierna.

Vi måste engagera medborgarna – producenter och konsumenterna är lika viktiga. Vi måste uppmärksamma medborgarna på deras nuvarande och eventuella framtida inverkan på minskning, återanvändning och återvinning av avfall. För maximal effekt bör de kommunala och de lokala myndigheternas återvinningsanläggningar vara praktiskt belägna och tillgängliga. Våra medborgare blir alltmer medvetna om miljön, och det är vår uppgift som politiker att vägleda dem. Det framgångsrika systemet i Irland med en avgift för plastpåsar är ett tydligt exempel. Nu måste vi samarbeta för att göra den förebyggande strategin till en framgång.

Jill Evans, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Även jag vill tacka föredragandena Caroline Jackson och Johannes Blokland för allt arbete med detta, eftersom gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen blev mycket besviken över kommissionens förslag. I stället för att gå framåt och fokusera på förebyggande, återanvändning och återvinning så var det i själva verket ett steg bakåt: en oroande kombination av inga åtgärder eller mål för förebyggande, återanvändning och återvinning, gott om juridiska kryphål för skrupelfria typer och främjande av förbränning, vilket sänder helt fel budskap.

Vi hade ett mycket bra samarbete mellan skuggföredragandena, vilket banade väg för omröstningen i utskottet. Vi enades om många kompromissändringsförslag och även om det inte gick så långt som vi hade velat ledde samarbetet framåt i sådan utsträckning att gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen drog tillbaka vårt ändringsförslag där kommissionens förslag förkastades helt och hållet. Vår grupp skulle kunna rösta för betänkandet i morgon om parlamentet vidhåller den ståndpunkt som utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har intagit, men jag är rädd att det inte blir så.

Grunden för hela avfallsstrategin bör vara den bindande avfallshierarkin i fem steg med förebyggande, återanvändning, återvinning och bortskaftande. Det är mycket viktigt att ha nationella förebyggande program med EU-omfattande åtgärder och mål. Man har talat väldigt mycket om förebyggande sedan det första direktivet 1975, men mycket få åtgärder har vidtagits och vi har hört många ursäkter för att inte göra det. Därför välkomnar vi målet att till 2012 stabilisera avfallet. Det är inte så långt som vi skulle vilja gå, det är svagare än vårt ursprungliga förslag, men vi kommer att godta det för att se till att program för förebyggande med bindande mål går framåt.

Vi stöder även EU-omfattande återvinningsmål. En återvinningsnivå på 50 procent för kommunalt avfall och 70 procent för bygg-, rivnings-, industri- och fabriksavfall till 2020 är helt uppnåelig och realistisk. Och eftersom allt inte kan och inte bör finnas med i detta enda ramdirektiv vill vi också att kommissionen lägger fram förslag om särskilda avfallsströmmar före slutet av 2008, och till slutet av 2007 när det gäller biologiskt nedbrytbart avfall.

Men för oss är nyckelfrågan i direktivet förbränning. Att omklassificera avfallsförbränning som energiåtervinning skulle fullständigt undergräva åtgärder för förebyggande och återvinning. Ja, vi måste röra oss bort från deponering, det är redan en rättslig skyldighet. Men förbränning är inte lösningen. Det är klart motsägelsefullt att stödja en femstegshierarki och sedan uppgradera och ge incitament till den lägsta nivån i hierarkin. En nyligen utförd rapport visade att förbränning inte är grön energi eller ett säkert sätt att bortskafta avfall. Vi bör inte bidra till att ge förbränningen en grön profil.

Bairbre de Brún, thar ceann Ghrúpa GUE/NGL. – A Uachtaráin, caithfidh mé m'iontas agus mo dhíomá a chur in iúl faoin dóigh ar chuir an rapóirtéir Bean Jackson a oiread sin leasuithe ar bord a athraíonn agus a thagann salach ar na leasuithe comhréiteacha a ndearna sí féin idirbheartaíocht orthu linn uilig mar scáth-thuairisceoir agus scáthrapóirtéir. Bhain comhthoil mhór le gach leasú comhréitigh ag an vóta ar an Choiste um Chomhshaoil, um Shláinte Phoiblí agus um Shábháilteacht Bia. Le vóta deiridh an Choiste ar théacs thuarascáil Bhean Jackson, bhí 48 i bhfabhar, 6 in éadan agus dhá staonadh. Tá sé doiligh le tuiscint mar sin, conas is féidir le Bean Jackson a oiread sin leasuithe a chur ar bord don seisiún iomlánach, rud a bhriseann an chomhthoil seo. Tá sé doiligh le tuiscint cad é an cineál údarais atá sí ag iarraidh dá hobair leis na hinstiúidí eile sna seachtainí atá romhainn.

Chuir mo ghrúpa GUE/NGL leasuithe chun tosaigh maidir le hathchúrsáil ar 50% ar a laghad de dhramháil in-bhith-dhíghráidithe, úsáid a bhaint as an dlíolaíocht atá ann anois chun dul i ngleic le hiarrachtaí an Choimisiúin loisceoirí cathrach a athbhrandáil mar athghabháil, ag cinntiú nach dtéann ábhar in-athúsáidte nó in-athchúrsáilte i líonadh talún nó isteach i loisceoir, athchúrsáil agus córas bailiúcháin scartha a chur chun cinn agus comhfhiosrú a dhéanamh ar an mhéid dramháiola a dhéantar sa chéad dul

síos. Ba mhaith linne béim a fheiceáil go príomha ar chosc dramhaíola agus ansin ar athúsáid agus athchúrsáil. Tá sé tábhachtach nach féidir loisceoirí cathrach a athbhrandáil mar athghabháil. Chun sin a stopadh, iarraim ar fheisirí vótáil go háirithe ar son leasuithe 83, 156, 166 agus 179.

Gan spriocanna, ar leibhéal an Aontais Eorpaigh d'athchúrsáil, tá an chontúirt ann go mbeidh brú ar Bhallstáit gabháil chuig loscadh amháin agus neamhaird a dhéanamh de chliarlathas an chúig chéim is fearr. Tá contúirt ann go háirithe go mbeadh drochthairfeadh athchúrsála ag Ballstáit a bheidh ag iarraidh an riachtanas don treoir líonta talún a chomhlíonadh. Ní leor an cliarlathas dramhaíola amháin chun cosc a chur air seo. Iarraim ar fheisirí vótáil ar son spriocanna éifeachtacha athchúrsála fosta. Mar fhocal scoir, ba mhaith liom fáilte a chur roimh Thuarascáil Blokland maidir le Straitéis Théamach ar Athchúrsáil Dramhaíola agus buíochas a ghabháil leis an rapóirtéir as a chuid oibre.

Kathy Sinnott, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Vad den irländska regeringen än säger vill det irländska folket inte förbränna sitt avfall. Vi är villiga att minska, återanvända och återvinna. Irland har tidigare varit beroende av deponering som enda alternativ. Det håller på att förändras, men även nu är bestämmelserna om återvinning växlande och bristfälliga.

Med undantag för små interna enheter har vi inga förbränningsanläggningar i Irland, och våra dioxinnivåer är följaktligen bland de lägsta i Europa. Men nu kretsar större förbränningsföretag runt Irland som gamar. Det hjälper inte om vi legitimerar förbränning genom att ändra vår definition av återvinning. Om vi inte fortsätter att vara tydliga med att förbränning är bortskaffande av värsta sorten och att det inte är godtagbart så kommer mitt land, Irland, att välja den lättaste vägen, vilket leder till skador på lång sikt. Därför förkastar jag de ändringsförslag där man vill ändra definitioner, och jag vill gratulera Johannes Blokland till att ha antagit en mycket positiv och stark strategi för återvinning.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Jag vill naturligtvis också börja med att tacka båda föredragandena för deras mycket viktiga lagstiftningsdokument som syftar till att förenkla den aktuella lagstiftningen på avfallshanteringsområdet. Samtidigt bör man notera att den mest omstridda frågan i EG-domstolen är miljölagstiftningen, varav en stor del rör avfallshantering.

Å ena sidan stöder jag föredraganden i hennes insatser för att förhindra ett omfattande kommittéförfarande. Å andra sidan är ramdirektivet så viktigt för EU att vi måste insistera på ett medbeslutandeförfarande för samtliga artiklar i fråga, det vill säga artiklarna 5, 11 och 21. Det vore önskvärt att omklassificera avfallsförbränning till en form av materialåtervinning snarare än en form av bortskaffande, vilket är den kategori den för närvarande hamnar i. Materialåtervinningen minskar dessutom vårt beroende av primära råmaterial.

Vi måste förbättra gränskontrollerna så att vissa medlemsstater inte blir deponier för andra. Vi är mycket väl medvetna om att avfallshantering är lockande för många människor med sina mycket lukrativa men olagliga affärsmöjligheter. Jag har dock ett förbehåll gällande ändringsförslag 70 om ändring av artikel 30 i direktivet, som syftar till att ta bort särskilda kvalitativa och framför allt kvantitativa indikatorer från medlemsstaternas avfallshanteringsprogram.

Om vi verkligen vill minska avfallsmängden är det viktigt med kvantitativa indikatorer. En minskad mängd innebär inte automatiskt att det farligaste avfallet försvinner. Överdriven flexibilitet i programmen eller felaktiga och otydligt definierade mål kommer inte att få önskad effekt och kommer givetvis att missbrukas av medlemsstaterna. Detta kommer med all sannolikhet att ske eftersom man i direktivet överlåter åt medlemsstaterna att uppnå resultat. Avfallshanteringsprogrammen måste också innehålla kvantitativa indikatorer för att de ska vara tillräckligt ambitiösa. Samtidigt håller jag med föredraganden om att medlemsstaterna bör ha infört sina program senast 18 månader efter det att direktivet har börjat gälla. Jag anser att tre år, som kommissionen föreslog, är för lång tid.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag håller med Caroline Jackson om att hennes avfallshierarki i fem steg ger tydliga signaler till medlemsstaterna om lagstiftning för förebyggande och hantering av avfall, och att hon har gett tillräckligt svängrum så att miljön alltid kommer att vara vinnare i avfallspolitiken och att medlemsstaterna tar full hänsyn till principerna om försiktighetsåtgärden och hållbarhet, tillsammans med andra kriterier som omfattar de ekologiska, ekonomiska och sociala följderna, när de tillämpar femstegshierarkin på ett sätt som är effektivt i koldioxidhänseende.

Jag anser att återvinning måste definieras på ett otvetydigt sätt, även om det fortfarande kan behövas ytterligare finjusteringar efter omröstningen i morgon. Jag tycker också att kriteriet för energieffektivitet (vilket bör finnas i bilagan) för att avgöra om verksamheten vid kommunala förbränningsanläggningar

bör räknas som återvinnings- eller bortskaffandeförfarande är ett realistiskt och logiskt bidrag till EU:s avfalls- och energiutmaningar.

Jag instämmer i att det är av avgörande vikt för miljön och för människors hälsa att kommunala förbränningsanläggningar anpassar sig till en guldstandard och använder bästa tillgängliga teknik. Debatten pågår om huruvida effektivitetskriteriet bör inkluderas eller inte, och på vilka nivåer de bör läggas. Avfall är en resurs och en energikälla, och vi bör inte utesluta att använda det på det sättet enligt femstegshierarkin.

I kommissionens text och i PPE-DE-gruppens senaste ändringsförslag hänvisar man till kriteriet energieffektivitet innebär att man ”minst” uppnår de uppgivna nivåerna. Genom ändringsförslaget ser vi till att vi inte kommer att hindra ytterligare lagstiftning eller framtida lagstiftning, såsom ett eventuellt direktiv om förbränning av avfall som innehåller strängare kriterier om så skulle behövas. Jag vill tacka Caroline Jackson och Johannes Blokland.

Anne Ferreira (PSE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! På grund av den fortsatta ökningen av avfall som vi producerar och behovet av att ändra texten från 1975 föreslog kommissionen förra året en ändring av det gällande ramdirektivet. Avsikten var god, men lagstiftningsförslaget motsvarar inte utmaningarna och ligger långt ifrån de mål som måste uppnås.

De föreslagna åtgärderna för att förebygga avfall och därmed minska de avfallsmängder som produceras är inte särskilt praktiska, och ingen av dem är bindande. Likaså beklagar jag avsaknaden av kvantifierade mål för materialåtervinning.

Kommissionens förslag om farligt avfall är dessutom olämpliga när man jämför med den gällande gemenskapslagstiftningen. Målsättningen att slå ihop texterna för att förenkla dem och förbättra genomförandet av dem får inte innebära att bestämmelserna om hanteringen av farligt avfall tonas ned. När det gäller avfall kan vi inte tolerera någon som helst nedtoning, särskilt inte när avfallet är farligt. Aktuella händelser manar till försiktighet.

Farligt avfall blir inte mindre farligt för att det blandas med annat avfall. Vi kan inte heller stödja möjligheten till undantag från skyldigheten att ha verksamhetstillstånd för att hantera farligt avfall.

När det gäller förslaget om att använda avfall som en energikälla förstår jag syftet, men det är farligt att blanda ihop energiutvinning med energiåtervinning. Det finns inget som hindrar oss från att återvinna energi som produceras vid förbränning även om förbränning klassas som bortskaffande. Detta är en punkt som behöver förtydligas. Ett förslag som detta som gör att förbränning kan klassas som återvinning och inte bara som bortskaffande gör att återvinning och energiåtervinning jämföras. Men framför allt strider det emot den hierarki i fem steg som antogs av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, och i förlängningen mot målet för att förebygga och minska avfallsproduktionen. Detta mål stöds i Caroline Jacksons betänkande som i stor utsträckning stärker kommissionens förslag.

Avfallsfrågan är en stor utmaning för samhället och kräver en ambitiös lagstiftning. Alltfler undersökningar visar att en stor majoritet av konsumenterna vill ha fler miljövänliga produkter och vill få bättre information om produkternas innehåll och kvalitet. Vi måste lyssna till dem.

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Även jag vill tacka båda föredragandena, framför allt Caroline Jackson, som genom att söka kompromisser om en oerhört komplicerad lagstiftning har visat sig bemästra en jättelik uppgift. Jag måste dock säga att mitt intryck av hur det gick i första behandlingen är att vi här i parlamentet ägnar oss åt att göra tvärtemot vad vi ursprungligen försökte uppnå genom att ändra denna lagstiftning, det vill säga att förenkla EU-lagstiftningen om avfall och göra den mindre byråkratisk. Det som behövs i tillämpningen av avfallshierarkin är flexibilitet. Det behövs flexibilitet för att ekonomiskt och ekologiskt rimliga avfallsflöden ska bli en verklighet i praktiken. Det jag vill säga till Guido Sacconi, som just nu tyvärr lämnar kammaren, är att livscykelanalyser är byråkratiska och att de inte kommer att garantera en flexibel hantering av hierarkin i praktiken, utan kommer att få rakt motsatt effekt. Tvärtemot vårt mål om att förebygga avfall bidrar de till överflödigt papper.

Jag är medveten om att många har allvarliga reservationer mot en flexibel avfallshierarki, men om man ser på tillvägagångssättet för modern avfallshantering kan man ändra uppfattning. Nya tekniska förfaranden har medfört nya lösningar, och vi bör inte utnyttja lagstiftningsändringen för att göra välbeprövade metoder olagliga. Det finns inte längre någon anledning till att inte jämföra

materialåtervinning och användning av avfall som en energikälla. Om ni verkligen vill att resurserna ska utnyttjas bättre och livscyklerna användas måste ni överge era ideologiska skygglappar.

Jag vill bara tillägga något om självförsörjning. Det finns i princip inget utrymme i miljölagstiftningen för marknadsbestämmelser, som har både ekologiskt och miljömässigt motsatt effekt. Det är beklagligt att det är på miljölagstiftningens område som vi utnyttjar eller avfärdar den inre marknaden som vi behagar. Detta handlar inte om att förhindra avfallsturism, utan om att med hjälp av europeisk konkurrens hitta de lösningar som fungerar bäst både från miljösynpunkt och från ekonomisk synpunkt. Det är ett beklagligt och uppenbart faktum att nationella och regionala intressen får företräde framför allt annat i den aktuella debatten om principen om självförsörjning.

Wiesław Stefan Kuc (UEN). – (PL) Fru talman! Definitionen av avfall är mycket bred. Jag anser dock inte att vi, i det nuvarande stadiet av teknisk utveckling, tydligt bör definiera ”avfall” som de rester från tillverkningsprocesser som inte kan användas som råmaterial eller som tillförsel till andra tillverkningsprocesser. Även om en stor del av avfallet kan återanvändas på detta sätt finns det tyvärr en stor andel som inte kan det. Det handlar bland annat om huvuddelen av avfallet från kemiska processer, och jag ska ta upp två exempel.

Det första är klorider, som bildas vid framställningen av fosforbaserat gödningsmedel. Det finns stora berg av klorider som sprids med vinden och orsakar surt regn i till exempel Skandinavien. Det finns åtminstone två sådana fabriker i Polen, i närheten av Szczecin och i närheten av Gdańsk. Och hur många finns det i hela EU, i Ukraina eller Ryssland?

Det andra är de ”oroshärdar” som det finns ett antal av i EU, bland annat i Jaworznia utanför Krakow. Mer än 150 000 ton avfall produceras på en närbelägen fabrik som framställer växtskyddsmedel. Vid ett tillfälle framställde man även cyklon B. De kemiska föreningarna spolats bort med vatten, och spillvattnet har förgiftat den närbelägna floden och marken ett tiotal meter ned. Vi vet inte hur sådant och annat avfall ska bortskaffas eller vad vi ska göra med det.

Jag ber Europeiska miljöbyrån och forskningsinstitutet att engagera sig mer för att utveckla metoder för bortskaffande av kemiskt avfall.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Varje dag producerar vi hushållsavfall, industriavfall och gruvavfall som är mycket svårt att förstöra. Avfallshandlingen är invecklad och medför, självklart underförstått, frågan om vår förmåga att respektera miljön och människors hälsa, men även våra egna europeiska strategier.

Vi har sedan 1976 tagit fram ganska ineffektiv gemensam lagstiftning. Detta andra direktiv som är en ändring av avfallsdirektivet får inte gömma sig bakom de befintliga bestämmelserna, som bara har förenklats. Siffrorna talar sitt tydliga språk. Avfallsmängden fortsätter att öka: 3,5 ton produceras per invånare och år, vilket motsvarar en ökning med 460 kilo på tio år.

Men utöver en lagstiftning som kan omvandlas till framtida bestämmelser är det viktigt att ge EU-medborgarna en god överblick över vilken väg vårt avfall går. Den europeiska hierarkin som grundar sig på fem nyckelprinciper – förebyggande, sortering, materialåtervinning, förbränning och bortskaffande – får inte undergrävas av insatser för att främja förbränning. Jag är, liksom många medborgare som bor nära förbränningsanläggningar, orolig för att EU inte agerar mer aktivt när det gäller förebyggande och materialåtervinning av avfall genom att inrätta verkliga sektorer för till exempel materialåtervinning. Vi måste minska vår användning av förbränning radikalt och hindra den från att klassas som energiåtervinning.

Det är däremot viktigt att utveckla materialåtervinningen så att vi åstadkommer att 50 procent av avfallet hanteras av lokala myndigheter och 60 procent av det resterande avfallet materialåtervinns före 2020 med en gradvis minskning av nedgrävningen och förbränningen av alla material som kan återanvändas, materialåtervinnas eller komposteras.

Jag vill även uppmärksamma inkluderandet av direktivet om farligt avfall i den nya lagstiftningen. Farligt avfall måste kontrolleras noggrant. Det måste följa ett spårbarhetssystem och ett mycket strängt tillståndssystem. Vi instämmer i behovet av att förebygga och minska effekterna av avfall men anser att det är oacceptabelt att falla för enkla alternativet med förbränning.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Vi behöver översynen av politiken för att vi ska kunna stärka våra mål för mindre avfall och mer materialåtervinning.

Femstegshierarkin är kanske inte den bästa lösningen, men den är ett steg framåt. Därför vore det ett misstag att försvaga de framsteg och avtal som har uppnåtts i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet med ändringsförslag som stör denna hierarki och främja förbränning som den bästa lösningen, trots att denna metod innebär en avsevärd börda för miljön.

Kommissionens lagstiftning är otillräcklig. Vi måste sätta ambitiösare mål för materialåtervinning och det behövs ytterligare incitament för de nationella och lokala myndigheterna för att utveckla den infrastruktur som krävs så att vi inte till slut främjar förbränning i brist på annat. Vi behöver även en striktare politik om farligt avfall. Framför allt krävs åtgärder som stöder förebyggande.

Det räcker inte med att väcka medborgarnas medvetenhet om materialåtervinning. Vi måste stödja utvecklingen av nya politiska åtgärder för att gradvis reducera avfall och stödja forskning om produkter som är lättare att återanvända, återvinna och som kan användas för andra ändamål.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Fru talman! EU-konsumenternas livsstil har skapat en ökad mängd avfall och därför är förslag om materialåtervinning ett viktigt förebyggande inslag. Uppgiften att genomföra en komplicerad lagstiftning om olika avfallsströmmar och återvinningsmetoder som finns i direktivet kommer att bli svår, i synnerhet för lokala kommuner och små företag. Mängder av rapporter kommer inte heller att lösa problemet. Fattiga lokala kommuner i de nya medlemsstaterna som saknar både erfarenhet av sopsortering och medel kanske inte klarar det. Lokala regeringar samt små och medelstora företag kommer ytterligare att utarmas av de övergripande böter som medlemsstaterna måste betala för att inte ha uppfyllt bestämmelserna i direktivet, vilket i slutändan innebär mindre medel för att genomföra miljömålen.

Karl-Heinz Florenz (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, fru Jackson, herr Blokland! Stort tack för ert goda arbete. Jag anser att kommissionen har tagit fram ett bra betänkande. Avsikten med detta betänkande är att klargöra behovet av att vår avfallspolitik i framtiden måste handla om tillgångar. Om vi inte ser saken från den synvinkeln kommer våra barn en dag att ställa den obekväma frågan om vad vi har gjort med detta århundrades tillgångar. Därför gjorde kommissionen rätt i att starkt inrikta sig på definitionen av de vaga legala begreppen i det gamla direktivet och en gång för alla fastställa en tydlig definition av vad som avses med bortskaffande av avfall. Jag är glad att man har gjort åtaganden för att åstadkomma höga nivåer av energieffektivitet då avfall har använts som energikälla, eftersom vi bör kräva samma sak av våra förbränningsanläggningar som vi kräver för bilar, kylskåp och mycket annat. Detta är helt klart ett exempel på principen om bättre lagstiftning.

Jag ser hierarkin som utskottet har kommit överens om som ett bra steg. Kanske bör jag påpeka för våra goda vänner i De gröna att detta är en skala i fem steg. Den är inte besegrad i betong utan tillåter ömsesidig flexibilitet, eftersom även papper, efter att ha återvunnits sju eller åtta gånger, någon gång måste hamna i en lämplig anläggning för uppberedning eller förbränning.

Jag anser att detta prat om självförsörjning är mycket oroande. Att använda självförsörjning som ett sätt att skydda kommunala företag i EU är modernt, men vi behöver både de små och medelstora företagen samt de kommunala företagen som konkurrenser på samma marknad och det är bra om vi lyckas med det. Jag är mycket tacksam, herr kommissionsledamot, för att ni har lovat oss att ni energiskt kommer att vidta åtgärder mot olaglig export utanför EU. Det är något som vi måste följa upp.

Låt mig avslutningsvis säga er, fru Jackson, att jag beklagar vår oförmåga att finna en gemensam nämnare när det gäller frågan om att upphäva förbudet mot deponier. Det bästa vore om deponierna praktiskt taget kunde upphöra, för då skulle återvinningen verkligen fungera.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Även jag vill inleda med att gratulera föredragandena Caroline Jackson och Johannes Blokland till deras utmärkta arbete.

I EU deponeras 49 procent av avfallet från tätorterna. Arton procent förbränns och endast 33 procent används för återvinning eller komposteras. Europeiska miljöbyrån förutspår att avfall från papper, glas och plast kommer att öka med 40 procent till 2020. Mot denna bakgrund bör det reviderade ramdirektivet om avfall hjälpa oss att minska avfallshanteringens miljömässiga och socioekonomiska påverkan genom att ta hänsyn till produkternas och materialens hela livscykel samt prioritera skydd av den mänskliga hälsan.

Reducering, förebyggande, återanvändning och materialåtervinning av avfall ska prioriteras. Kommissionen måste ta täten för att utarbeta en handlingsplan för avfallsförebyggande som kan fungera som en informationskälla för medlemsstaterna när de ska upprätta sina förebyggande program. Medlemsstaterna måste vidta åtgärder för att stabilisera avfallsproduktionen till 2012. För att detta ska kunna ske, måste tillverkare och importörer ta ett större ansvar för det avfall som genereras när deras produkter släpps ut på marknaden enligt principen om att förorenaren betalar.

Den tematiska strategin hänvisar till behovet av att klargöra begreppen. Därför har jag lagt fram två ändringsförslag där jag har försökt klargöra definitionerna av återanvändning och eliminering av avfall och som jag hoppas kommer att antas av parlamentet. När det gäller farligt avfall antog parlamentet nyligen Reach. Nu är det upp till medlemsstaterna att vidta nödvändiga åtgärder för insamling, tillverkning och transport av farligt avfall samt försäkra att avfallet lagras och behandlas enligt bästa möjliga villkor när det gäller säkerhet och skydd av miljön och folkhälsan.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag vill gratulera Caroline Jackson till ett utmärkt, om än i vissa aspekter kontroversiellt, betänkande. Jag vill även tacka Karl-Heinz Florenz och Johannes Blokland. Avfall är som vi alla vet ett stort problem i vårt moderna liv, och det blir inte bättre av det överdrivna globala konsumtionssamhälle vi lever i. Den viktigaste uppgiften är därför inte att ta reda på hur man bäst hanterar det avfall som vi producerar, utan att i första hand försöka minska det. Men eftersom saker och ting är som de är måste vi ta itu med ett effektivt ramdirektiv om avfall.

Tidsbegränsningen utesluter en omfattande enskild debatt. Jag ska bara nämna två punkter. Den första är den mycket diskuterade artikel 3, och jag kommer redan nu att säga att jag har en tendens att gynna Jacksons och Florenz ändringsförslag om definitionen av återvinning, inte för att jag är för förbränning som sådan, utan för att jag anser att det är mycket viktigt att ta ett steg i taget, och det är viktigt att se till att den befintliga återvinningsindustrin lever och fungerar.

Min andra punkt rör genomförande och övervakning. Vi är alla medvetna om att många direktiv är tillräckligt omfattande men att de i stor utsträckning endast blir bra på papperet. Vi måste se till att man effektivt övervakar tillämpningen av detta avfallsdirektiv och att det genomförs ordentligt i praktiken. Vi får inte glömma att bra lagstiftning från vårt parlament är dålig för våra medborgare om den tillämpas felaktigt på plats.

ORDFÖRANDESKAP: MOSCOVICI

Vice talman

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Herr talman! Caroline Jacksons betänkande om avfall och Johannes Bloklands betänkande om materialåtervinning är mycket viktiga både för oss och för skyddet av miljön. Tyvärr har undersökningar av återanvänt biologiskt utsläpp i icke-industriella bergområden visat sig innehålla tungmetaller. Detta diskvalificerar det från att användas som gödningsmedel och visar också att miljöföroreningen är en pågående process. Särskilt i Östeuropa finns anläggningar där förbrukade bekämpningsmedel har lagrats. Detta avfall har lämnats kvar efter nedlagda företag och byggnaderna och marken som efterlämnats är förstörda.

Korrekt organiserad materialåtervinning skulle i viss mån kunna bidra till att lösa många av dessa problem. Tyvärr kommer inte ens de bästa bestämmelser att kunna lösa dem alla. Effektiviteten av åtgärderna inom detta område kommer att hindras av kunskapsbrist när det gäller farorna med avfall och återvinning, av brist på finansiering av avfallshantering, särskilt i fattigare kommuner, samt av otillräckligt utbyte av bästa praxis på området. Skolor och medier borde kontinuerligt informeras om farorna med avfall och återvinning och de fattigare kommunerna borde vara behöriga till finansiering både på nationell nivå och på EU-nivå.

Hiltrud Breyer (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Det är som vi vet allra bäst att undvika avfall, men när det produceras ska det i första hand återanvändas eller återvinnas och endast när det inte finns några andra möjligheter kvar ska det slängas. Jag fruktar emellertid att vi nu tar ett steg tillbaka när det gäller avfallspolitiken och främjar sopförbränning alltför mycket i stället för det hierarkiska tillvägagångssättet för materialåtervinning. Det vore verkligen ett varsel om undergång om vi misslyckades med att klargöra vår önskan om att bli ett samhälle som undviker och återvinner avfall för att i stället göra sopförbränning till något respekterat och socialt accepterat. Då skulle vi dessutom göra klimatskyddet en otjänst eftersom vi vet att klimatet tar skada av denna metod.

När vi röstar måste vi därför göra en tydlig korrigerande av begreppen, inte bara om att sopförbränning inte får omtolkas som energialstrande utan även att EU verkligen måste få en egen politik om material- och produktflöde. Jag hoppas även att vi kommer att kunna ställa upp tydliga mål för att undvika och återvinna avfall, eftersom vi endast på detta sätt tydligt visar att vi strävar efter att finna nya riktningar och nya mål för avfallspolitiken.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL). – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, ärade föredragande! Avfall är ett växande problem både i och utanför EU. Vi riskerar att långsamt dränkas i vårt eget avfall. Det är därför hög tid att vi tar i med hårdhandskarna innan det bokstavligen står oss över huvudet. I detta avseende är det viktigt att komma ihåg att avfall nu har blivit en handelsvara som dessutom har sina egna skadliga följder. Enligt kontroller är en tredjedel av de ytterst lukrativa avfallstransporterna olagliga. En ny och strikt politik krävs därför, men vi måste välja rätt metoder. Förebyggande, återanvändning och återvinning av avfall är samtliga hållbara möjligheter. Det är däremot helt fel att göra stora investeringar i förbränningsanläggningar som Caroline Jackson föreslår, både när man ser det från en klimatsynpunkt och när det gäller att bevara våra naturresurser. En god avfallspolitik måste lösa problem och absolut inte skapa nya.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Herr talman! När jag för en stund sedan lade fram mitt betänkande om en temainriktad avfallsstrategi för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet påpekade jag att det vid revideringen av ramdirektivet om avfall är viktigt att inta en fast hållning till de vägledande principerna i resolutionen. Vad jag menade var att vi inte ska införa ett nytt förvirrande begrepp kallat biprodukt och att vi inte alltför lätt ska kalla avfallsförbränning för återanvändning. Jag behöver inte säga att påtvingade och omedelbara nedläggningar av alla slags förbränningsanläggningar som ett resultat av ändringsförslag 57 inte är vad jag avser. Jag anser emellertid att idén med ändringsförslag 57, nämligen att tillstånden ska omfatta kriterier för energieffektivitet, kan bli mycket fördelaktigt både för miljön och för klimatet. Därför vill jag argumentera till fördel för denna idé så att den kan utvecklas och förbättras.

Slutligen stöder jag verkligen förslagen om att upphäva förbud, om återanvänt och återvunnet avfall och om att främja kompostering av organiskt avfall.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Kommissionens tematiska strategidokument är kraftfullt när det gäller att identifiera problemen: avfallsmängden fortsätter att växa, möjligheterna att förebygga och återvinna avfall används inte fullt ut, de olagliga gränsöverskridande avfallstransporterna ökar osv. Men som vanligt verkar lösningen från Bryssel vara mer lagstiftning. Vore det inte klokare att se över de befintliga lagarna och få dem att fungera innan man lägger till ny lagstiftning? Om lagstiftningen genomförs illa, om det finns olika strategier för att lösa avfallsproblemet, om den nuvarande formuleringen leder till olika tolkningar, vad är det då för nytta med att lägga fram nya lagar utan att först effektivisera den befintliga lagstiftningen och se till att den genomförs? Vi hör ofta i kammaren och från kommissionen talas om ett förenklat regelverk, men uppriktigt sagt har det hittills inte hänt särskilt mycket.

På samma sätt är det när det gäller olagliga gränsöverskridande avfallstransporter mycket viktigt att man identifierar avfallskällan och att man noga upprätthåller principen att förorenaren betalar. I min valkrets i Nordirland har vi drabbats av olaglig avfallsdumpning från vår granne i Republiken Irland. Förorenaren kan och måste göra mer för att stoppa dessa olagliga transporter och den måste betala för den skada som har åsamkats.

Exporten av avfall från EU till utvecklingsländer för behandling som innefattar metoder som är betydligt mindre hållbara än dem inom EU är slutligen något som jag anser att vi verkligen behöver ta itu med. Inte bara det, koldioxideffekten av denna export gör att den borde avvecklas.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Jag vill börja med att varmt gratulera vår kollega Caroline Jackson till hennes utmärkta arbete som återspeglar hennes stora sakkunskap om den känsliga frågan om avfallshantering.

Jag är helt tillfreds med klagörandet av femstegshierarkin. Förebyggande, vilket innebär att minska avfallsvolymen och verkligen kräver ansenliga insatser, samt materialåtervinning är viktigast. Allt kan emellertid inte återvinnas. Den marknad som krävs finns ännu inte. Återvinning är därför nödvändigt i brist på andra lösningar, men det måste kompletteras med hög energieffektivitet.

Denna hierarki måste fungera som en vägledande princip. Den måste dock omfatta många parametrar, inte minst lokala, eftersom det är viktigt att införa en viss grad av flexibilitet genom att variera

prioriteringarna i linje med de praktiska aspekterna där detta är möjligt, samt det nödvändiga kompletterandet av förvaltningsmetoderna.

På denna punkt välkomnar jag även att man å ena sidan har infört principen om producentansvar i betänkandet, och att krav på kontroll och spårbarhet har införts för farligt avfall å andra sidan. Dessa omfattar även bestämmelser för beviljande av de nödvändiga tillstånden för behandlingsanläggningar och kontrollerna för avfallstransport.

Avslutningsvis, och när det gäller ändringsförslagen om biprodukter, är jag fullständigt emot en definition som skulle leda till att vissa typer av avfall undantas från de miljömässiga villkoren. I och med denna definition skulle avfall som anses vara biprodukter kunna undantas från lagstiftningen och skulle inte bli föremål för kraven för godkännande av spårbarhet och transport, eller, i vissa fall, för Reach-lagstiftningen som gäller för varor.

Vi har därför anledning att frukta att vissa typer av brännbart avfall från tillverknings- och kemiindustrin, som exempelvis ersättningsbränslen som för närvarande anses vara farligt avfall, lätt skulle uppfylla de föreslagna definitionerna för biprodukter och inte kommer att tonas ned, såsom är fallet för närvarande, av andra kriterier. Jag anser att detta är särskilt farligt eftersom det då finns en risk för en allmän nedklassning av avfallsströmmar som uppfyller dessa kriterier.

Dorette Corbey (PSE). – (NL) Herr talman! Först vill jag tacka båda föredragandena. De har båda gjort ett utmärkt arbete med att hantera denna komplicerade fråga.

Vårt sopberg växer fortfarande och det är verkligen något som vi måste ta ansvar för. Vi måste gå mot en värld utan avfall. En värld där alla använda produkter och förpackningsmaterial blir råmaterial till nya produkter, där råmaterialet inte förlorar sitt värde och där återvinning inte innebär att det återvunna materialet har sämre kvalitet. Det nya ramdirektivet går i rätt riktning. Enligt avfallshierarkin måste vi först förebygga avfall och då avfall produceras måste vi inrikta oss på att återanvända och återvinna, i den ordningen. För närvarande återvinns 34 procent av avfallet och denna andel måste, och kan verkligen, ökas.

Jag anser att två saker är viktiga. För det första har vi producentansvaret. Producenterna måste ges ytterligare ansvar för att förebygga och behandla avfall. De måste förbinda sig att återanvända och återvinna. Detta producentansvar måste utvecklas ytterligare och kan exempelvis innebära en skyldighet att ta tillbaka förpackningsmaterial.

För det andra är vi tyvärr mycket långt ifrån en avfallsfri värld. Avfall produceras fortfarande, trots återvinning och förebyggande, och vi måste använda det så effektivt som möjligt. Olyckligtvis slängs fortfarande 50 procent av avfallet i EU trots att det alltid är ineffektivt att slänga avfall. Detta måste verkligen upphöra. Förbränning är i vilket fall som helst ett mer effektivt sätt att bli av med avfall än deponering. Moderna sopförbränningsanläggningar kan återanvända avfall genom att utvinna energi från det. Valet står därför inte mellan återvinning eller förbränning. Vi måste inrikta oss på återvinning fullt ut. Under de kommande åren kommer det emellertid att vara omöjligt att återvinna till 100 procent och valet kommer därför att stå mellan att slänga eller att förbränna och i det fallet är det bättre att välja förbränning i kombination med energiåtervinning. Om detta görs på ett effektivt sätt kommer vi i alla fall att kraftigt kunna minska koldioxidutsläppen.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! Under den minut som tilldelats mig ska jag ta upp fyra korta punkter.

För det första stöder jag en avfallshierarki i fem steg, men flexibilitet bör endast finnas från fall till fall, annars riskerar vi att strategin kan innebära allt och ingenting på samma gång.

För det andra håller jag med föredraganden om att vi endast bör använda kommittéförfarandet i tekniskt syfte och att vi bör gå över till medbeslutandeförfaranden i artiklarna 5, 11 och 21.

För det tredje anser jag att förbränning inte bör omklassificeras som återvinningsförfarande, utan även fortsättningsvis räknas som bortskaffandeförfarande. Annars skulle principen om förebyggande, återanvändning och återvinning undergrävas. Men det får inte göra oss blinda för att dioxiner uppstår från många olika källor, från grillar till fyrverkerier till öppna spisar.

Slutligen vill jag med hänsyn till den olagliga gränsöverskridande avfallsdumpningen i Irland, för att ingen i parlamentet ska vilseledas, säga till min kollega Jim Allister att det går i båda riktningar. Olaglig

avfallsdumpning tar inte hänsyn till några gränser och den går definitivt inte i en enda riktning. Det behövs mer bevakning på båda sidor om gränsen.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot Dimas! Samtliga grupper i parlamentet har gått ihop för att ta upp ett litet men viktigt problem, nämligen det om återvinning av livsmedelsavfall. I Tyskland har vi ett system där upphettning till 133 grader gör det säkert mot sjukdomar och BSE samt gör det möjligt att använda det som djurfoder.

När förordning nr 1774 antogs 2002 var vi fem stycken som röstade mot att godkänna en långsiktig lösning på utfodringsproblemet under de villkoren, men kommissionen hade bestämt en fyraårig övergångsperiod och det var meningen att ett förslag skulle dyka upp i sinom tid. Något sådant förslag kom inte.

Under tiden har kommissionen granskat systemet. Ingen av er har protesterat. Systemet anses vara säkert, så vi antar att det överensstämmer med återvinningsbegreppen i detta direktiv och ber kommissionen att se på denna ändring på ett positivt sätt och låta oss använda metoden för upparbetning av livsmedel i Tyskland och på andra håll där liknande system har utvecklats till viss grad, till fördel för djur och miljö.

Jacky Henin (GUE/NGL). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Låt oss välkomna att parlamentet kommer med djärvare förslag än kommissionen när det gäller materialåtervinning av avfall.

Men vad kan vi förvänta oss av en kommission vars handlingsprincip är att systematiskt offra EU-medborgarnas intressen för de individuella intressena hos aktieägarna i multinationella företag?

Deponering av avfall som påverkar miljön måste bekämpas både i och utanför EU. Detta borde dessutom utgöra en av huvudfrågorna i Peter Mandelsons förhandlingsmandat för Världshandelsorganisationen (WTO). Det är inte bara skyddet av vår värld som står på spel här, utan även kampen mot omlokaliseringar som ger upphov till att grundläggande miljöbestämmelser överträds. Allt avfall som produceras i EU, även avfall från fartyg som chartrats av europeiska företag, måste behandlas inom EU av industrisektorer som skapar arbetstillfällen och där de nationella myndigheterna tar på sig ansvaret för detta.

Afrika, Indien och Asien får inte längre behandlas som EU:s soptunnor. Lokala myndigheter har kunnat förutse, föregå med gott exempel och införa nya idéer. Bevis på detta är den ”föredömliga” anläggningen för metanjämsning och den materialåtervinningsprocess för många sektorer som myndigheterna i min stad har upprättat.

Olyckligtvis har dessa exemplariska prestationer i EU de lokala skattebetalarna att tacka för allt, medan de har lite eller inget att tacka EU och tillverkarna för. Det skulle vara till hjälp om detta togs i beaktande och om de som har färre möjligheter än andra också kunde få hjälp.

Thomas Wise (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Här har vi ett av de få fall där man ber parlamentet om verklig input i fråga om lagstiftning inom ramen för medbeslutandeförfarandet. Caroline Jackson har som sig bör utarbetat ett betänkande, men då man inte nöjt sig med detta kastade parlamentet in Johannes Bloklands betänkande också, ett initiativbetänkande utan någon relevans ur lagstiftningsynpunkt, och ämnet var avfall!

Hur mycket papper slösades bort på att skriva ut detta betänkande? Det ger mig åtminstone en chans att påpeka skillnaden mellan Storbritanniens självständighetsparti (UKIP) och det brittiska konservativa partiet. Som ledamot i UKIP kan jag försvara mitt land även när jag måste ha en annan åsikt än en gruppkollega för att göra det. Jag anser att mitt eget land är kompetent och ansvarsfullt i fråga om avfall och att det därför bör kunna driva igenom sin egen lagstiftning. Det står inte de brittiska konservativa fritt att kritisera EU-entusiaster inom sin egen grupp PPE – den grupp som deras ledare lovade att lämna. Det är illa nog. Men ännu värre är att de till och med skriver PPE:s EU-entusiastiska betänkanden åt dem. Titta på Jackson när hon säger att ni absolut måste stå emot medlemsstaterna och kommissionen i deras ansträngningar att hålla kommittéförfarandet slutet. Jag håller naturligtvis med henne i fråga om kommissionen, men medlemsstaterna? En brittisk konservativ som talar om att bestämt stå emot medlemsstaterna? Det här visar de brittiska konservativas rätta jag. Jacksons man lämnade dem som bekant för Labour. Nuförtiden är de förmodligen för EU-entusiastiska till och med för honom.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Herr talman! Jag anser att Caroline Jackson är värd beröm för en svår uppgift. Avfall är ett ämne som tydligt illustrerar hur miljövänlighet ibland kan skilja sig kraftigt mellan teori och praktik.

Det är hög tid att vi klargör, förenklar och harmoniserar gemenskapslagstiftningen när det gäller avfall. Vi har alltför ofta bevittnat situationer där domstolarna i medlemsstaterna slutligen har definierat vad som är avfall och hur det ska hanteras. Vi behöver nu tydliga och användbara kriterier samt vägledning så att vår lagstiftning om avfall kan stödja de mål som vi enades om i Lissabon. Detta skulle samtidigt garantera aktörerna en förutsebar arbetsmiljö.

Avfall måste förebyggas både kvalitativt och kvantitativt. Vi måste kunna specificera vad som utgör biprodukter och avgöra när avfall inte längre är avfall för att vi ska kunna skära ned på användningen av råmaterial så mycket som möjligt. Samtidigt måste vi bredda tolkningen för användningen av material som anses vara avfall för att i största möjliga mån kunna minska volymen avfall som måste förstöras.

Jag är därför ytterst oroad eftersom vi med detta betänkande från utskottet för miljö, folkhälsa livsmedelssäkerhet, där man ger en vink om att man kan tänka sig att kompromissa med kvaliteten, inte kommer att kunna nå de fastställda målen. Det skäl i betänkandet där det anges att alla biprodukter praktiskt taget ska anses vara avfall när det inte finns kriterier för det aktuella fallet skulle till exempel innebära en katastrof för EU. I praktiken skulle emellertid material som framställts som biprodukter, exempelvis vid komplementproduktion eller återanvändning, hur viktigt och användbart det än må vara, alltid anses vara avfall för att vara på den säkra sidan eller omfattas av avfallslagstiftningen. Sanningen är dock att enorma mängder av material vars sammansättning är känd produceras inom industrin, och dessa material skulle kunna ses som en separat del från den övriga avfallsströmmen. På det sättet skulle det vara lätt att utnyttja dessa material, riskerna skulle vara helt under kontroll och man skulle spara energi.

På liknade sätt skulle en stelbent avfallshierarki vara en fullständigt oberättigad lagstiftning ur ett genomförbarhetsperspektiv eller när det gäller konkurrenskraften inom avfallshanteringen. Denna avfallshierarki kan nu endast undvikas efter en livscykelbedömning från fall till fall och en kostnadsnyttoanalys. Detta alternativ skulle bara göra processen långsammare och föra med sig en enorm och onödig byråkrati. Nu måste vi undvika tabbar av det slag som jag har gett två exempel på. Jag litar på att de ändringsförslag som Karl-Heinz Florenz och vi andra har lagt fram kommer att hjälpa parlamentet att lösa de problem som följer med dessa åtaganden.

Riitta Myller (PSE). – *(FI)* Herr talman! Jag anser att utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet med hjälp av kompromisser har åstadkommit ett utmärkt resultat när det gäller avfallspolitiken och jag hoppas att utskottets arbete även får stöd här i kammaren.

Den stora majoriteten av utskottet var för att den femskaliga avfallshierarkin ska utgöra hörnstenen i EU:s avfallspolitik i framtiden. Hierarkins viktigaste del är reduceringen av avfallsvolymen. För att nå detta syfte måste vi ha tydliga mål som förbinder medlemsstaterna på EU-nivå att reducera sina avfallsvolymer och öka återanvändning och återvinning.

Vi måste även omvärdera vår livsstil. Våra produktions- och konsumtionsvanor måste ändras och inriktas på hållbarhet i stället för den nuvarande förbrukningskulturen. Det har flera gånger sagts i parlamentet att avfallsvolymerna oupphörligen ökar. Det gör de verkligen, men i Finland har vi exempelvis redan lyckats kontrollera volymerna av hushållsavfall. Trots det måste vi nu ändå arbeta hårt för att minska avfallsvolymer.

Avfallshierarkin är mycket viktig för oss. Det finns dock utrymme för flexibilitet när tydliga miljökriterier formade ur ett livscykelperspektiv gör det möjligt för oss att visa att det finns kloka alternativa åtgärder. Söföbränning får inte vara ett alternativ utom för deponier och även då måste naturligtvis utsläppskriterierna gälla.

Šarūnas Birutis (ALDE). – *(LT)* Mina damer och herrar! I takt med att samhället blir alltmer urbaniserat, desto större blir mängden avfall och desto större blir problemen med bortskaffandet av det. Avfallsmängderna är enorma, och denna verklighet visar hur aktuell frågan om avfallslagstiftning är på EU-nivå och hur viktigt det är att öka människors medvetenhet om bortskaffande av avfall. Jag stöder kommissionens initiativ till att granska ramdirektivet om bortskaffande av avfall i syfte att göra det mindre komplicerat och betydligt tydligare.

I artiklarna 29–31 i direktivet fastställs nya krav för medlemsstaterna att upprätta nationella program för avfallsminimering. Det är mycket viktigt att uppmärksamma avfallsfrågan i högre grad, inte bara på EU-nivå utan även på nationell nivå. Det är emellertid svårt att genomföra kravet på att upprätta ett allmänt program för avfallsreducering för alla typer av avfall eftersom avfallsströmmarna och

möjligheterna att tillämpa förebyggande åtgärder skiljer sig åt. Det vore lämpligare att utarbeta en vägledning för att upprätta nationella program för avfallsreducering och inrikta sig på vissa typer av avfall som prioriterade åtgärder medan man låter medlemsstaterna själva avgöra vilka andra typer av avfall de också ska inrikta sig på i de ovannämnda programmen.

Umberto Guidoni (GUE/NGL). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! EU måste till slut förse sig med nya instrument för att begränsa produktionen av avfall genom att främja återanvändning, materialåtervinning och återvinning för att minska avfallets skadliga inverkan på miljön. De medlemsstater som ännu inte har utvecklat teknik för återvinning kommer att försöka nå sina minskningsmål för deponier genom att gynna förbränning och strunta i de miljövänligare stegen om EU saknar specifika återanvändningsmål.

Man kan inte hindra detta genom principen om femstegshierarkin. Därför måste vi sträva efter att återvinna åtminstone 50 procent av biologiskt nedbrytbart avfall, främja separat insamling och återvinningssystem samt försäkra att material som kan återanvändas eller återvinnas inte får avyttras i deponier eller förbränningsanläggningar.

Caroline Jacksons ändringsförslag enligt vilka förbränningsanläggningar för kommunalt avfall kan klassificeras som återanvändningsanläggningar snarare än deponier underminerar tillämpningen av de fem prioriterade stegen och öppnar dörren för den privata förbränningsverksamheten. Om vi verkligen vill att EU ska bli framtidens återvinningssamhälle måste vi framför allt sträva efter att förebygga och skära ned på avfallsproduktionen samt uppmuntra till återanvändning och återvinning.

Péter Olajos (PPE-DE). – *(HU)* Det huvudsakliga syftet med EU:s nya reform för avfallshantering är att kraftigt reducera de deponerade avfallsvolymer. Med hänsyn till de olika inslagen i reformen vill jag säga ett par ord om separat insamling.

Situationen i EU är mycket varierande. EU som förenas i så många avseenden har delats i två när det gäller separat insamling. Bland de ledande på området finns Danmark, Nederländerna och Tyskland där andelen separat insamlat kommunalt avfall ligger runt 50 procent, medan de som ligger längst bak knappt uppnår 2 procent. På liknande sätt finns det stora skillnader när det gäller separat insamling av industriavfall. I länder som Italien och Nederländerna uppgår detta till 80-90 procent, medan det i andra länder knappt uppgår till 10 procent.

Mitt land Ungern är ett bra exempel på denna dubbelhet. Mindre än 2,5 procent av det kommunala avfallet återvinns. Det är en av de lägsta andelarna bland EU:s medlemsstater. När det gäller industriavfall ligger denna andel emellertid på över 70 procent, vilket placerar oss bland de bästa.

Varför denna dubbelhet? I Ungern blev separat insamling av industriavfall obligatoriskt för ett par år sedan. Det är den huvudsakliga anledningen till detta utmärkta resultat på 70 procent. Däremot vill myndigheterna införa separat insamling av kommunalt avfall på frivillig basis genom att skapa öar för insamling av avfall. Resultatet talar för sig själv. Endast 2 procent av hushållsavfallet samlas in separat.

Jag anser att detta exempel tydligt illustrerar vikten av att upprätta enhetliga och bindande mål för separat insamling för samtliga medlemsstater för avfall både från industrin och från hushållen. Avslutningsvis ber jag att ni litar på mig när jag säger att vi inte kommer att behöva ägna så mycket tid till att debattera förbränning om vi lyckas lösa frågan om separat insamling.

Karin Scheele (PSE). – *(DE)* Herr talman! Den ökande mängden avfall är oroande och vi har definitivt inte gjort tillräckligt för att förebygga och återvinna avfallet. Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet är därför positivt till obligatoriska mål för att minska och förebygga avfall och även till att en framtida europeisk avfallspolitik bygger på en avfallshierarki i fem steg. Jag hoppas att de betänkanden som antagits i miljöutskottet också får stor majoritet i kammaren eftersom detta kommer att innebära en avsevärd förbättring av kommissionens förslag.

Det är mycket viktigt att vi även fortsättningsvis skiljer mellan hantering och ombearbetning av avfall. I kommissionens förslag kategoriseras inte längre värmebehandling av hushållsavfall och liknande avfall som bortskaffande utan snarare som ombearbetning, under förutsättning att förbränningsanläggningarna uppfyller särskilda kriterier för energieffektivitet. Detta synsätt skulle ha fått katastrofala konsekvenser i form av miljödumpling på längden och bredden i Europa och avfallsturismen skulle ha ökat avsevärt.

Det skulle i framtiden inte bli vare sig problematiskt eller olagligt att transportera avfall rakt igenom Europa och bränna det där det var billigast och skadligast för miljön. Det är viktigt att medlemsstaterna kan återropa närhetsprincipen, som nu finns inskriven i gemenskapens lagstiftning.

Man har i dag sagt att vi bör eftersträva ett synsätt som innefattar minsta möjliga byråkrati. Min uppfattning är att det synsättet, den lösningen, i framtiden skulle bestå i att kommunerna blir ansvariga för att tillhandahålla kommunal service av allmänt intresse och att de är kapabla att själva bestämma hur de ska bemöta efterfrågan från den nya avfallspolicyn. Det skulle inte bara ge minimalt med byråkrati utan även maximalt med demokrati.

Boguslaw Sonik (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Den europeiska ekonomin skapar stora kvantiteter industriavfall och en ökande mängd hushållsavfall. Varje person är i genomsnitt ansvarig för närmare ett halvt ton avfall per år.

Den effektivaste och mest långsiktiga metoden för att lösa avfallsproblemet är till att börja med att inte åstadkomma något avfall. Våra slösaktiga och ineffektiva metoder för att utnyttja naturresurserna har en enorm inverkan på miljön. Vi kan emellertid effektivt motverka detta genom förebyggande åtgärder: minska mängden avfall, återanvända produkter och ombearbeta avfall till andra råvaror, med andra ord, återvinna.

Jag vill uppmärksamma er på ett särskilt anmärkningsvärt förslag i betänkandet som vi röstar om. Förslaget innebär att anläggningar som neutraliserar avfall med hjälp av värme ska klassificeras som anläggningar för avfallsåtervinning. Om ugnar för avfallsförbränning klassificeras på ett nytt sätt innebär det enligt lag att transport av avfall för förbränning mellan medlemsstaterna blir lagligt, eftersom det är lagligt att transportera avfall som är avsett för återvinning. Detta kommer att leda till ett betydande inflöde av avfall till de nya länderna från de rikare medlemsstaterna där avfallsförbränning är avsevärt dyrare. Nio nya förbränningsanläggningar för avfall, som för närvarande är på planeringsstadiet, kan inrättas med hjälp av medel från Europeiska unionen. Detta skulle innebära att man använder EU:s medel på ett sätt som allvarligt skadar miljön och samhället.

Vi kan inte ha en situation där ett antal fattigare stater utnyttjas för förbränning av avfall från hela Europa, och där man dessutom släpper ut stora mängder koldioxid under processen. Men det är just den situation man avser genom ändringsförslagen 116, 133 och 135. Avfallsförbränning bidrar till klimatförändringen och skadar miljön. Detta ökar också vårt beroende av import av värdefulla råvaror som i stället skulle kunna åstadkommas genom återvinning. Fyra miljöministrar från Vyšehrad-gruppen antog en liknande ståndpunkt i maj 2006. Jag vädjar därför till alla ledamöter i kammaren att ta hänsyn till dessa reservationer och inte rösta för en ändrad klassificering av avfall.

Dan Jørgensen (PSE). – (DA) Herr talman! För närvarande producerar vi för mycket avfall i Europa och mängden ökar tyvärr för varje dag. Den ökar faktiskt mer än både vårt välstånd och vår BNP. Vi befinner oss nu i ett läge där varje EU-medborgare i genomsnitt åstadkommer 500 kilo avfall per år. Det är ett halvt ton, mina damer och herrar. Det är naturligtvis enorma mängder och något måste göras åt situationen. Lagstiftningens viktigaste målsättning måste därför vara att minska mängden avfall. Jag tycker att det är ironiskt att vi alla är överens om målsättningarna men att dessa inte är särskilt tydliga i kommissionens förslag. Vi är därför positiva till bindande målsättningar både kvantitativt och kvalitativt för att minska avfallet i Europa.

Det finns tyvärr även andra nackdelar med kommissionens förslag. Till att börja med gör man inte någon större skillnad mellan återvinning och förbränning av avfall så länge det brända avfallet används för att skapa energi. Det är helt fel. Båda processerna kallas återvinning men utseendet bedrar i detta fall eftersom en avsevärt större del återvinns genom den ena processen än genom den andra. Att exempelvis skölja ur och återvinna en plastflaska är självklart mycket mer gynnsamt för miljön än att bränna den.

Det finns också ett annat problem med hur kommissionen har organiserat frågorna, för vi behöver mycket specifika krav i de fall när vi måste bränna avfall. Så mycket står klart. I dessa fall måste vi kräva att man använder den bästa tekniken vad gäller både energieffektivitet och, naturligtvis, att man förebygger eventuella skadliga konsekvenser av avfallsförbränning.

Vi vill också förebygga gränsöverskridande miljötransporter eller miljöturism, för att undvika att avfall betraktas som en handelsvara.

Sammanfattningsvis måste vi minska mängden avfall och vi måste se till att det finns en hierarki av lösningar, där återvinning definitivt har företräde framför förbränning.

Horst Schnellhardt (PPE-DE). – *(DE)* Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Mina varmaste gratulationer till föredragandena! Caroline Jackson har åstadkommit avgörande förbättringar i kommissionens ursprungliga förslag. Jag vill särskilt peka på den föreslagna hierarkin för avfallshantering i syfte att bevara resurser. Det är därför som det här direktivet också måste ses mot bakgrund av en trygg energiförsörjning, som är den brännande frågan för dagen i Europa. Europas beroende av energiförsörjning från olika tredjeländer placerar frågan om bristande resurser och skydd av dem i centrum för så gott som alla debatter om riktlinjer, och för att stabilisera energitillförseln borde därför ombearbetning av avfall prioriteras högt. Detta kan sannolikt inte garantera en trygg energiförsörjning, men är ändå ett litet bidrag till det. Låt oss ta oljan som ett exempel. Eftersom det allmänt anses att världens lager av olja kommer att vara slut omkring 2050 anser jag att det är oansvarigt av oss i Europa att fortsätta att bränna oljeavfall i så stora mängder när det i hela Europa används för att producera omkring en tredjedel av alla smörjmedel – ett exempel på god teknik av det slag som borde främjas i framtiden.

Ja, flexibilitet är naturligtvis grundläggande. När allt kommer omkring kan inte papper återvinnas och ombearbetas hur många gånger som helst och det är därför jag anser att det ändringsförslag som har lagts fram om flexibilitet är så viktigt och högst relevant. För rättssäkerheten är det emellertid mycket viktigt – särskilt när det gäller ombearbetning – att man när direktivet är införlivat tydligt anger exakt när ett ämne fortfarande är avfall och när det blir till en produkt. Det får inte finnas några rättsliga gråzoner här. Det resulterar bara i bedrägerier och osäkerhet, och det har vi inte råd med.

Låt mig avsluta med att säga något om översynen av direktivet om avfallsdeponier. Bortskaffandet av avfall på deponier måste definitivt minskas, men argumentet med de påstådda miljöfarliga metanutsläppen gör att vi hamnar i en återvändsgränd. Tekniken finns för att hantera detta, och till och med nu samlas gasen in och omvandlas till biogas. Det är något vi borde beakta. Bortsett från det instämmer jag i förslaget från Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf om att ombearbeta livsmedel och jag föreslår att ni, herr kommissionsledamot, tänker över det igen.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – *(LT)* Jag vill gratulera föredraganden, särskilt hans ambitiösa engagemang för att bromsa den farliga ökningen av avfallsberget. Om det inte sker en helomvändning blir det inte längre människor som begraver avfall utan avfallet kommer att begrava oss. Det har blivit dags för oss att lära oss att leva på ett annat sätt, för precis som med klimatförändringarna kan konsekvenserna bli svåra att undanröja, och kan till och med bli livsfarliga.

Precis som i de flesta nya medlemsstater i Europeiska unionen är avfallshantering i form av deponier fortfarande den vanligaste metoden i Litauen. Kommunerna saknar de specialister och de medel som skulle krävas för att minimera, sortera och återvinna avfallet. De flesta människor är fortfarande inte beredda att stödja progressiva metoder för att hantera avfall och det saknas rättslig kontroll. Tillverkare och importörer försöker undvika ansvaret för att hantera avfall.

EU avsätter konsekvent stora belopp för att förbättra situationen. Jag vill gärna uppmuntra de gamla medlemsstaterna i EU att aktivt dela med sig av sina erfarenheter när det gäller att stimulera privata investeringar i avfallshantering, förbättra den rättsliga kontrollen och förklara för människor att vi behöver skydda miljön i stället för att säga av den gren vi alla sitter på.

Ambroise Guellec (PPE-DE). – *(FR)* Herr talman! Precis som alla andra ledamöter här i kammaren anser jag absolut att vi behöver en tydlig europeisk ram för att klara av den stora utmaningen med en ansvarsfull avfallshantering.

Jag tror också att vi alla instämmer i att den nya EU-strategin för avfall måste visa att avfall i alla former inte bara är en källa till förorening som behöver minskas utan även en möjlig resurs som kan utnyttjas. Jag tvekar därför inte när det gäller att stödja den pågående processen och jag välkomnar det fantastiska arbete som vår föredragande har utfört för att modernisera den lagstiftning som i 30 år har samlats på hög i frågan.

Såsom många ledamöter också har påpekat är det därför avgörande att tydligt återupprätta hierarkin med fem steg i fallande prioritetsordning: förebyggande, återanvändning, materialåtervinning, återvinning och bortskaffande. Detta bör göras genom att man garanterar en miniminivå av flexibilitet, framför allt

med hänsyn till de ekonomiska aspekter som påverkar sektorerna. Det framgår också tydligt vad kostnaden kan bli för att söka dispens från dessa bindande restriktioner.

Jag vill upprepa att jag helt och fullt stöder ändringsförslagen som syftar till att konsolidera definitionerna, inte minst de om avfallet i slutet av livscykeln, producentansvaret och förebyggandet. Avslutningsvis anser jag att det är viktigt att förbättra lagstiftningen om riskavfall, vilket många av våra parlamentsledamöter också har påpekat, inte minst genom att införa krav på att detta avfall ska samlas in separat och att det ska finnas ett tillförlitligt sätt att spåra det.

Marie-Noëlle Lienemann (PSE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill betona tre punkter i hopp om att parlamentet ska förbättra direktivet.

För det första behöver vi kvantifierade mål, särskilt för avfallsreducering, vilket vårt utskott för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet gjorde rätt i att fastställa som en långsiktig målsättning. Detta är inte bara viktigt för att skydda miljön utan även för att göra oss mindre sårbara när det gäller råvaruförsörjning, som vi vet att man tvistar mycket om i världen.

För det andra måste restriktioner införas om förbränning inte kan förbjudas. Det är en form av bortskaffande, inte återvinning. Energiproduktion är förstås bättre än bortskaffande, men låt oss inte trassla till det: förbränning är en form av bortskaffande.

För det tredje behöver vi stärka närhetsprincipen och principen om självförsörjning när det gäller avfallshantering, särskilt för de olika formerna av bortskaffande och förbränning, annars kommer vi att få uppleva hur ett nästan okontrollerbart fenomen utvecklar sig inom avfallstransporten, som kommer att leda till ökade växthusgaser och större risk för miljödumpning. Faktum är att de bästa tillämpningarna inte alltid är de billigaste.

Om vi försvagar närhetsprincipen för att skapa en stor avfallsmarknad skulle det gagna de stora ekonomiska koncerner som berörs, men inte miljön. Att göra det är därför oacceptabelt.

Thomas Ulmer (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tackar Caroline Jackson och Johannes Blokland för det utmärkte arbete de har lagt ned. Avfall är en huvudfråga snarare än en marginell sådan, och de 27 medlemsstaterna producerar 1,3 miljarder ton avfall varje år.

Som jag ser det är det lätt att fastställa målen men svårt att uppnå dem. Att förebygga avfall måste stå högst upp på listan och om den alstrade avfallsmängden ska förbli stabil fram till 2012 och därefter minska måste ett antal åtgärder vidtas, bland annat ett direktiv om ekodesign, större ansvar för producenterna, spårbarhet för riskavfall och ett väl genomtänkt återvinningssystem. Det är viktigare att återvinna avfall än att ombearbeta det, precis som det inom medicinen är viktigare att rehabilitera människor än att ge dem sjukpension. Det här är saker som helt hänger ihop.

Det finns ingen ursäkt när det gäller dessa argument. I mitt eget land har de kommunala tjänsteleverantörerna över 60 miljarder euro i omsättning och väldigt lite intresse för öppen konkurrens, som jag anser är positivt eftersom jag uppfattar det som gynnsamt för både kunderna och miljön. Vi behöver bara slå fast grundreglerna för konkurrensen, inte detaljerna. Det är bärbarheten för avfall som behöver regleras genom hänvisning till material och risker, inte frågan om vem som ska transportera det.

Mina tankar om ämnet rör sig kring den framtida uppgiften med återvinning och produktdesign, för det är här jag ser att EU har en möjlighet att bygga framtiden på teknik och miljöskydd.

Jag är helt för en öppen internationell marknad av det slag som vi i utskottet för miljö har kommit överens om. Det är absurt att tro att fler och fler restriktiva åtgärder skulle föra Europa ännu längre på den väg som stakats ut i Lissabonstrategin. Jag tror också att kommunala tjänsteleverantörer har god chans när de konkurrerar på en växande marknad.

Nikolaos Sifunakis (PSE). – (EL) Herr kommissionsledamot! Till att börja med vill jag gratulera er till er ståndpunkt i kommissionen när det gäller fordon.

Även om man har gjort framsteg med avfallshandlingen de senaste åren finns det fortfarande stora skillnader mellan medlemsstaterna i volymen avfall som återanvänds eller återvinns och när det gäller metoden för bortskaffande.

I mitt land exempelvis, men kanske i mindre utsträckning i andra länder, slutar en mycket stor del av avfallet på en okontrollerad avfallsdeponi, och både återanvändning och återvinning är underutvecklade.

I dag åstadkommer en genomsnittlig europeisk medborgare omkring ett och ett halvt ton avfall varje år, som min vän Boguslaw Sonik sa tidigare, och det mesta slutar på avfallsdeponin och inte på överskottsdeponin.

Återanvändningen och återvinningen är mycket begränsad och vi har inte gjort mycket för att minska eller ens stabilisera den totala avfallsproduktionen.

De negativa effekterna kommer man bara att ta itu med om vi inrättar nationella program som sätter förebyggande först och minskar mängden avfall till att börja med. Tänk bara på att det i Grekland år 2000 fanns 4,5 miljoner ton avfall och 2006 hade det ökat till 6 miljoner ton avfall.

Vi behöver därför upprätta en hierarki av mål där vi prioriterar minskade avfallsvolymer, återanvändning, återvinning och ombearbetning och slår fast en specifik tidsplan för genomförandet som är gemensam för alla medlemsstater.

András Gyürk (PPE-DE). – (HU) Ur Ungerns perspektiv har dagens debatt om att se över ramdirektivet om avfall blivit oväntat relevant. De senaste veckorna har den ungerska polisen inlett rättsliga processer om upprepade brott mot reglerna för avfallshantering genom olaglig skeppning och dumpning av stora mängder avfall från Tyskland till Ungern. En sådan handling är naturligtvis ett brott mot nuvarande regler men belyser samtidigt behovet av effektiva regler för hela EU. Utöver bindande målsättningar för återvinning bör man i dessa bestämmelser också ta hänsyn till medlemsstaternas och regionernas olika förmågor och resurser.

Utifrån detta skulle jag vilja framhålla tre synpunkter i den pågående debatten. För det första måste vi utöver avfallshierarkin beakta de sociala kostnaderna för hur vi behandlar visst avfall på vissa nivåer av hierarkin. Då kommer tillämpningen av avfallshierarkin inte bara att gynna miljön, utan kommer även att bidra till att naturresurserna används effektivt och att energiberoendet minskar.

För det andra måste närhetsprincipen och principen om självförsörjande betonas, eftersom transporten av avfall, och särskilt den ökande volymen riskavfall, resulterar i betydande miljöproblem.

För det tredje skulle det vara lämpligt att göra plats för marknadskompatibla verktyg i regleringen av avfallshantering. Även om tekniska specifikationer i många fall är oundvikliga, exempelvis gränsvärden, kan vi i större utsträckning satsa på externa avgifter för avfallshantering som internaliserar den ekonomiska kostnaden.

Jag litar på att man i det direktiv som ska utarbetas också kommer att ta hänsyn till ovanstående punkter och att människorna sedan inte ska behöva oroa sig för att deras omgivning ska bli en sopstation, vilket tyvärr nyligen var fallet i Ungern.

Adam Gierek (PSE). – (PL) Herr talman! I direktivet anges att harmoniseringen av terminologin och definitionen av avfall kommer att förbättra effektiviteten när det gäller avfallshantering i gemenskapen. I det befintliga förslaget har emellertid den vaga terminologin ökat svårigheterna med att tolka innehållet.

Direktivet innehåller till exempel en precisering av materialåtervinning där det definieras som ”återvinning och omarbetning av avfall till produkter, material eller ämnen, antingen för det ursprungliga ändamålet eller för andra ändamål”, utan att man anger vilka dessa ”andra ändamål” är. Man skiljer inte heller mellan en produkt som kan bli avfall från ett material eller ett ämne. Enligt formuleringen skulle till exempel skrot från stålverk kunna behandlas som avfall som helt och hållet kringgår återvinningskedjan till anläggningen via marknaden, och detta skulle kunna missbrukas.

Jag vill också uppmärksamma en annan fråga som redan har tagits upp av min kollega här, nämligen att en minimering av kostnaderna – däribland de sociala kostnaderna – för att genomföra direktivet till stor del är beroende av en mer balanserad återvinningshantering och andra former av materialåtervinning. Dessutom kräver det en viss avreglering av avfallshierarkin i de länder som ännu inte är redo för en kostnadskrävande återvinning. Vi måste emellertid utveckla effektiva system för insamling, sortering och avpaketering för att uppmuntra vanliga EU-medborgare att samla in och återvinna material i stället för att bränna dem. Tyvärr ser jag ingenting av detta i direktivet.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). – (HU) Först och främst vill jag gratulera de två föredragandena. Jag anser att de har utträttat en betydelsefull uppgift och jag vill – tillsammans med dem som har talat före mig – uttrycka min uppskattning för att vi nu, genom betänkandet, etablerar hierarkin och lägger den största vikten vid de förebyggande åtgärderna.

Jag bad i själva verket om ordet för att göra två påpekanden. Jag vill ta upp mina två favorituttalanden. För det första kan vi inte ta medicin och dricka alkohol samtidigt. Vi behöver med andra ord ta hänsyn till att vi i och med utvidgningen har fått en ny region som är allt mer diversifierad men också mer utsatt. För det andra kan vi inte säga att varje operation har varit en framgång, för tyvärr har patienter avlidit.

Varför säger jag detta? Som min kollega András Gyürk tidigare förklarade upplever även jag, i mitt valdistrikt, att en väldig mängd sopor och hushållsavfall kommer till Central- och Östeuropa. Orsaken till detta är att det i Tyskland är väsentligt mycket billigare att göra sig av med avfallet – även om det sker på ett olagligt sätt och med korrupta metoder – än att sortera avfallet lokalt och återvinna det genom en ytterst byråkratisk process.

Av denna anledning innebär den första regeln att vi måste vara försiktiga med vår byråkratisering, och försöka se till att avfallet verkligen återvinns där det har sitt ursprung. Det andra är att vi måste se till att avfallet alltid tas om hand på ett framgångsrikt sätt och att det kan spåras, för annars är det omöjligt att uppnå resultat. Jag antar att vi dessutom snart blir tvungna att fastställa kategorier för brottspåföljder i denna fråga om det visar sig att principen om att ”förorenaren betalar” inte fungerar.

Jag anser att det är oacceptabelt att det blir vi som utsätts för detta som blir tvungna att bevisa varifrån avfallet kommer, och att det blir vi som får bära kostnaderna för avfallshanteringen. I själva verket strider detta mot varje europeisk filosofi och rättslig princip, och vi måste vidta åtgärder för att få ett slut på denna situation.

Joseph Muscat (PSE). – (MT) Herr talman! Det råder inga tvivel om att vi måste ägna största möjliga uppmärksamhet åt miljölagstiftningen. Jag anser emellertid att vi också måste ägna ökad uppmärksamhet åt det lokala genomförandet av denna lagstiftning. Ni är väl medveten om det som för närvarande sker på Malta, herr kommissionsledamot, där man bortom allt vett och förnuft har fattat beslut om att bygga en stor återvinningsanläggning i stället för att välja en regional lösning. Denna åtgärd har utom allt tvivel visat att man har fattat beslut på ett sätt som strider mot alla befintliga bestämmelser när det gäller att fatta beslut om att anta lämpliga och insynsvänliga samrådsförfaranden. Det räcker med att säga att när den förmodade förteckningen över alternativa platser utarbetades så var ingen av dessa platser stora nog att rymma återvinningsanläggningen. Därför var den anläggning som valdes, bekvämt nog, den som regeringen hade tagit parti för. Den planeringslagstiftning som med stor entusiasm drivs igenom när personer utan makt är inblandade nonchalerades i en sådan utsträckning att den maltesiske ombudsmannen var tvungen att ingripa. Strax efter ert möte med de lokala invånarna intensifierade myndigheterna sina ansträngningar så mycket som möjligt för att en gång för alla försöka avsluta detta kapitel som det bäst passade dem. Vi vet att kommissionen håller på att undersöka det här ärendet, men vi är nu tvungna att agera så snabbt som möjligt. Därigenom bevisar vi att EU har förmåga att se till att unionens skrivna lagar genomförs på bästa möjliga sätt på lokal nivå. Tack.

Richard Seeber (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Även jag vill tacka Caroline Jackson och Johannes Blokland för deras framstående arbete, men jag vill be kommissionen att stödja oss på två punkter som är av särskild betydelse för mitt eget hemland Österrike, och även för Tyskland. Den första gäller livsmedelsavfall, som steriliseras genom en särskild behandlingsprocess där avfallet värms upp till mer än 130° för att sedan kunna återanvändas som foder till grisar. Detta är något som vi anser vara ytterst betydelsefullt, och det återspeglar också avfallshanteringens kretslopp, eftersom det avfall som inte behövs för människor kan avlägsnas ur livsmedelskedjan, steriliseras och sedan tas till vara som djurfoder.

Den andra gäller frågan om bioavfall, och även här vill jag be kommissionen att följa exemplet i några medlemsstater där man har mycket välutvecklade och välfungerande system för att hantera bioavfall, och att den lägger fram ett förslag utöver det som redan finns. Jag ber också att kommissionen ska stödja de ändringsförslag som i synnerhet vår grupp har lagt fram.

Här närmar vi oss rent allmänt en kärnfråga i vårt välmående samhälle som innebär att vi till slut är tvungna att lyckas med att frikoppla den ekonomiska tillväxten – som är allmänt önskvärd – från växande avfallsvolymer, både i relativa och absoluta termer. Det är inte godtagbart att sopbergen ska växa jämt och ständigt, och att vi tror oss bli rikare som en följd av detta. Dessa förhållanden måste i enlighet med planerna ha stabiliserats senast 2012.

Även om jag uppfattar de föreslagna åtgärderna – däribland en obligatorisk hierarki som inte medger avvikelser annat än när detta är tydligt motiverat utifrån en livscykelanalys – som rätt väg att gå, anser jag ändå att medlemsstaterna är tvungna att införliva detta på rätt sätt. Genomförandet bör dessutom övervakas noggrant av kommissionen så att man undviker de missförhållanden som vissa ledamöter har beskrivit.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Herr talman! Jag motsätter mig förslaget att förbränning omklassificeras som återvinning i stället för att klassificeras som bortscaffande. En sådan åtgärd kommer att uppmuntra till förbränning snarare än till minskning, återvinning och återanvändning.

Jag välkomnar idén att vi till 2012 bör stabilisera avfallsproduktionen på 2008 års nivåer. Det kommer att bli svårt för ett antal medlemsstater, inte minst min egen där avfallet – särskilt hushållsavfallet – har ökat med 44 procent de senaste tio åren. Naturvårdsverket i Irland har påpekat att man saknar uppgifter om ungefär 25 procent av hushållsavfallet i Irland och vi vet att kommissionen redan undersöker ett antal olagliga soptippar i Irland där detta hushållsavfall – och även en viss mängd industriavfall – hamnar. Det finns ett verkligt behov av att övervaka de förordningar som vi inför. Det räcker inte att införa lagar, vi måste övervaka dem och se till att straffen är tillräckliga för att avskräcka från den här sortens dumpning.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! För det första vill jag tacka alla talare i kvällens diskussion för deras mycket konstruktiva inlägg. Jag vill framföra kommissionens synpunkter i stora drag på ett antal nyckelfrågor som tagits upp av parlamentet. Jag börjar med de frågor i den temainriktade strategin som inte finns med i direktivet.

Jag ser positivt på det stöd som ges i betänkandet för att ta fram gemensamma europeiska miniminormer. Nästa steg blir ett nytt förslag om att ta fram vissa ytterligare avfallshanteringsåtgärder i enlighet med direktivet om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (IPPC). Jag instämmer också när det gäller inriktningen på att förebygga avfall och framför allt på den roll som kemikaliepolitiken och ekodesign kan få i detta hänseende. I den resolution som ni har godkänt föreslås slutligen ett antal ytterligare åtgärder för att öka materialåtervinningen och återvinningen av avfall. Kommissionen kommer att ta hänsyn till detta när den tar fram fler åtgärder för att genomföra strategin.

Jag går nu över till ramdirektivet om avfall. Många av de ändringsförslag som Europaparlamentet har antagit ger praktiska förklaringar till förslaget och är godtagbara. Andra skulle få oönskade konsekvenser. Jag vill först och främst kommentera några av argumenten i kvällens diskussion och några av de viktigaste ändringsförslag som kommissionen helt, i princip eller delvis kan godta.

Kommissionen kan godta en strängare och tydligare hänvisning till en avfallshierarki i fem steg. Det är dock viktigt att vi inser att hierarkin måste tillämpas om vi ska ta det bästa miljömässiga alternativet. Sådana överdrivna procedurmässiga krav som i den andra delen av ändringsförslaget kommer inte att hjälpa oss inte att uppnå detta.

Kommissionen kan också godta ett antal praktiska förklaringar när det gäller viktiga definitioner såsom förebyggande av avfall och återvinning. Dessutom kan vi i princip stödja till exempel främjande av återanvändning och producentansvar. Kommissionen ser också positivt på hänvisningen till tolkningsmeddelandet om biprodukter som jag hoppas kommer att tillgodose behovet av tydlighet på detta område när det antas inom kort. Men det finns också ett antal ändringsförslag som kommissionen inte kan stödja.

För det första strävar kommissionen efter tydliga och otvetydiga definitioner av nyckeltermerna i detta direktiv. Som jag sa förut klarar ändringsförslagen om återanvändning och återvinning inte detta test. Åtskillnaden mellan återvinning och bortscaffande är ett viktigt ramvillkor för att den europeiska återvinningsmarknaden ska fungera. Den måste tas hänsyn till av myndigheterna vid beslut om avfallstransporter, och då måste definitionen av återvinning i direktivet vara tillräckligt tydlig och stark. Annars kommer det att bli regelbundna och onödiga hänskjutanden till EG-domstolen, vilket skulle få negativa konsekvenser för återvinningsverksamheten och de miljömässiga fördelar som den medför.

För det andra är det viktigt att ta itu med gråzonen i definitionen av energiåtervinning när det gäller klassificeringen av kommunala förbränningsanläggningar. Detta tas inte upp i ändringsförslagen, vilket medför en sänkning av miljöskyddsnivån. Detta problem har funnits i tio år, och vi måste hitta en kompromiss nu för att kunna lösa det på ett handfast sätt i denna ändring.

Att göra effektivitetskriteriet i kommissionens förslag obligatoriskt för kommunala förbränningsanläggningar och utöka det även till medförbränning av avfall är inte en lösning på problemet. Det är varken tekniskt möjligt eller positivt ur miljösynpunkt.

För det tredje innehåller vissa ändringsförslag antingen onödiga hänvisningar och upprepningar av annan EU-lagstiftning eller medför en onödig administrativ börda för aktörer eller EU:s institutioner. Framför allt skulle ett antal av ändringsförslagen om farligt avfall straffa de företag som hanterar sådant avfall utan att medföra några märkbara fördelar för miljön, och de är i vissa fall omöjliga att genomföra.

Det är till exempel inte bra för miljön med ett totalförbud mot att blanda farligt avfall med annat avfall. Det skulle kunna leda till undermålig hantering av vissa typer av farligt avfall. Mer generellt är det viktigt att arbetet med att ta fram gemensamma standarder för återvinningsmarknaden, till exempel kriterier för när avfall upphör att vara avfall, tillåts nå sin fulla potential. Dessa standarder är ovillkorligen tekniska och måste anpassas till miljöförbättringar för att inte påverka miljöinnovationen negativt. Den tid som går åt till förberedelser och medbeslutandeförfaranden gör att detta är en olämplig väg för ett sådant tekniskt arbete, och det kommer att krävas visst kommittéförfarande.

Slutligen vill jag kommentera ändringsförslagen om förebyggande av avfall. Förebyggande av avfall är som jag sa förut en av nyckelfrågorna i denna översyn. Jag ser positivt på att man stöder programmen för förebyggande av avfall i betänkandet. Jag förstår också strategin bakom att ha med ett mål om förebyggande av avfall. Det mål som presenteras i ändringsförslagen i fråga är dock för svagt. Det kommer att ha en ojämn inverkan på olika medlemsstater – vara för svårt för somliga och inte tillräckligt ambitiöst för andra – och det kommer att vara svårt att tolka och genomföra. Jag kan därför inte godta ändringsförslagen i fråga.

Som jag redan har förklarat är detta ett ramdirektiv som inte kan ha som uppgift att fastställa specifika återvinningsmål. Sådana mål kommer inom kort att utarbetas och föreslås av kommissionen.

Många talare har bett om specifik lagstiftning, till exempel när det gäller bioavfall. Kommissionen undersöker för tillfället möjligheten att lägga fram lagförslag på detta område.

Många andra talare har tagit upp frågor som inte hör hemma i detta direktiv, till exempel den olagliga gränsöverskridande avfallstransporten som omfattas av särskilda lagar. Kommunalt avfall får inte transporteras över gränser för förbränning, även om den kommunala förbränningsanläggningen på andra sidan gränsen är återvinningsklassad. En medlemsstat motsätter kanske sig en sådan överföring.

Vi har ett förbud mot dumpning av avfall i utvecklingsländerna både i EU:s regelverk och internationellt regelverk, det vill säga Baselkonventionen. För några dagar sedan föreslogs ett direktiv om straff mot miljöbrott.

Markföreningar från illegala deponeringar omfattas av direktivet om deponering av avfall och den temainriktade strategin för markskydd. Jag drar slutsatsen att syftet med ramdirektivet om avfall inte är att ta itu med särskilda missförhållanden.

Jag går nu över till de 92 ändringsförslag som lades fram precis före sammanträdet. Vi ser positivt på några av förslagen, till exempel att bibehålla energieffektivitetskriteriet som en grund för att skilja mellan återvinning och bortskaffande för kommunala förbränningsanläggningar, men det finns vissa andra ändringsförslag som vi inte kan godta.

Men med hänsyn till mängden av ändringsförslag och tidpunkten för dessa måste jag avvakta med kommissionens ståndpunkt.

Sammanfattningsvis är jag nöjd med att kommissionen kan godta 42 av de ändringsförslag som lagts fram av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet – 15 helt och 27 i princip eller delvis. Jag kommer att överlämna en fullständig förteckning över kommissionens ståndpunkter om ändringsförslagen till parlamentets sekretariat.

Jag vill tacka föredragandena än en gång för deras insatser och utmärkta arbete. Tack så mycket för uppmärksamheten.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) I Ungern har ett antal skandaler nyligen fäst uppmärksamheten på hur enkelt det är att kringgå politiken för avfallshantering. Olagliga avfallstransporter har levererats från Västeuropa till både Ungern och Tjeckien.

Om vi vill förhindra att Västeuropa dumpar avfall i de nya medlemsstaterna behöver vi ett nytt ramdirektiv som inte lämnar några kryphål, samtidigt som tonvikten läggs på avfallsförebyggande åtgärder. Det räcker inte med en självbedömning från företagets sida – det krävs också officiella kontroller.

Dessutom är det viktigt att återanvända och återvinna det avfall som produceras i enlighet med den femstegshierarki som anges i ramdirektivet. Därigenom kan man minimera den mängd avfall som hamnar på soptipporna. Jag vill dessutom föreslå att kommissionen införlivar regler om en central registrering av avfallstransporter i den nya lagstiftningen om avfall, vilket skulle underlätta en verifiering. En enhetlig och obligatorisk märkning på utsidan av de fordon som används för avfallstransporter skulle också vara lämpligt. Jag förväntar mig att kommissionen snarast möjligt vidtar åtgärder i denna fråga.

Jules Maaten (ALDE). – (NL) I dag har Europaparlamentet, i direktivet om avfallsämnen, beslutat att mängden avfall måste stabiliseras mellan 2008 och 2012, och att den mängd avfall som EU producerar ska minska väsentligt till 2020. Samtidigt som jag stöder dessa slutsatser vill jag också uppmana parlamentet att föregå med gott exempel. Alla medborgare har ett eget ansvar att bära i detta hänseende, och parlamentets ledamöter utgör inga undantag.

För det första skulle det innebära ett stort steg framåt om vi kunde begränsa antalet arbetsspråk från 23 till 2 eller 3, för trots all teknik som står till vårt förfogande producerar Europaparlamentet fortfarande en väldig mängd papper, varav 99 procent hamnar i papperskorgen.

För det andra finns det nu större skäl än någonsin till att utse Bryssel till Europaparlamentets säte. Ledamöternas och personalens månatliga flytt till Strasbourg är inte bara ett slöseri med pengar, utan bidrar också till koldioxidutsläppen.

För det tredje behöver parlamentets tjänstebilar bytas ut. Gruppordförandena kör för närvarande omkring i bilar som Mercedes och Audi, trots att det finns andra bilmärken som är mycket mer ekonomiska. Jag föreslår att vi gör oss av med dessa förorenande bilar och ersätter dem med mer ekonomiska hybridbilar. Detta skulle förhoppningsvis också fungera som ett incitament för tyska biltillverkare att börja följa europeiska standarder.

Bilaga – Kommissionens ståndpunkt

Betänkanden: Jackson (A6-0466/2006) och Blokland (A6-0438/2006)

Det finns 42 ändringsförslag som kommissionen kan godta helt, delvis eller i princip.

Kommissionen kan godta följande 15 ändringsförslag: 23, 27, 28, 31, 34, 44, 47, 49, 62, 78, 90, 92, 94, 95 och 97.

Kommissionen kan godta följande 27 ändringsförslag i princip eller delvis: 1, 6, 7, 8, 11, 14, 18, 19, 20, 21, 25, 30, 33, 35, 38, 40, 45, 56, 57, 63, 64, 66, 69, 74, 75, 77 och 96.

Kommissionen kan inte godta följande 55 ändringsförslag: 2, 3, 4, 5, 9, 10, 12, 13, 15, 16, 17, 22, 24, 26, 29, 32, 36, 37, 39, 41, 42, 43, 46, 48, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 58, 59, 60, 61, 65, 67, 68, 70, 71, 72, 73, 76, 79–89, 91 och 93.

Kommissionen reserverar sig för närvarande mot ändringsförslagen från och med ändringsförslag 98, på grund av deras stora antal och den korta tid kommissionen har haft för att utarbeta sin ståndpunkt.

15. De turkiska kvinnornas roll i det sociala, ekonomiska och politiska livet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Emine Bozkurt, för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om kvinnors roll i det sociala, ekonomiska och politiska livet i Turkiet (2006/2214(INI) (A6-0003/2007).

Emine Bozkurt (PSE), föredragande. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Om två dagar är det Alla hjärtans dag, en kärlekens och tillgivenhetens dag. Jag kan inte föreställa mig en bättre Alla hjärtans dag-present till Turkiets kvinnor än att vi under morgondagen antar betänkandet om kvinnors rättigheter.

Det finns 40 miljoner kvinnor i Turkiet. De vill ha en möjlighet att utveckla och förbättra sina levnadsvillkor. Mitt betänkande kommer inte automatiskt att medföra detta, men det utgör i sig ett redskap för kvinnorna och kvinnorörelsen i Turkiet för att kunna kräva sina rättigheter gentemot sina makar och fäder, den turkiska regeringen, men också gentemot EU.

Mitt betänkande grundar sig på förra årets slutsatser. Jag har noterat vad som har skett sedan dess och vad som inte har skett. Lagstiftningen är nu i stort sett vad den borde vara, även om det fortfarande återstår en del att göra på det här området. Det andra steget är att skapa en ram inom vilken lagstiftningen kan genomföras. För detta krävs tillräckliga medel och en väl utvecklad regeringsapparat, med en regering som visar tillräckligt engagemang och som inte är rädd för att offentliggöra detta engagemang. Inte förrän det andra steget har uppnåtts kan vi med rätta gå vidare till steg tre, där kvinnorna kan upptäcka förbättringar i sin vardag – ett steg som vi ännu inte har uppnått. Man arbetar fortfarande mycket intensivt med steg två, och därför har kvinnorna fortfarande knappt sett några praktiska förbättringar hittills, trots ett engagemang från regeringens sida. För två år sedan var kvinnors rättigheter ännu inte någon egentlig fråga, medan den däremot i dag är en fråga som premiärminister Recep Tayyip Erdogan tar upp nästan varje gång han inleder sina anföranden. Även de olika ministerierna ägnar mer uppmärksamhet åt frågan om kvinnors rättigheter. Vårt betänkande från förra året har bidragit till detta, och det kan vi här i parlamentet vara stolta över.

Det finns nu också bättre statliga instruktioner till tjänstemän och poliser när det gäller hur de ska hantera frågan om kvinnors rättigheter. Polisen och försvaret håller på att utbildas, och promemorior har utarbetats med tydliga instruktioner till ministerier och kommuner. Dessa instruktioner, som det finns ett desperat behov efter, är inriktade på blodsfejder och våld mot kvinnor. Antalet domar som har avkunnats till följd av blodsfejder ger förvisso fortfarande en blandad bild. Vissa domare är strängare i sina utslag, medan andra är mer överseende. Detta måste få ett slut.

Betänkandet omfattar också andra områden som behöver uppmärksammas. Bekämpandet av våld mot kvinnor måste ges högsta prioritet i regeringens kvinnopolitik. Fler härbärgen måste upprättas, och dessa fristäder har jag för avsikt att besöka för att kontrollera om de uppfyller kvalitetskraven. Under det här året bör ett utskott för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män inrättas i det turkiska parlamentet. Ett sådant utskott är oumbärligt om man i lagstiftningen ska ta vederbörlig hänsyn till jämställdhetsfrågor, och ett sådant utskott skulle också vara en viktig och betydelsefull samtalspartner till Europaparlamentet och Europarådets parlamentariska församling. Mer objektiva och exakta uppgifter behövs om kvinnors situation i Turkiet, i synnerhet när det gäller våld, analfabetism och diskriminering. Lyckligtvis är detta ett område som Turkiet och kommissionen har tagit itu med gemensamt. Slutligen finns det ett behov av en lämplig antidiskrimineringspolitik om kvinnor ska få fullständig tillgång till utbildning och till arbetsmarknaden.

Jag skulle vilja göra en kort kommentar om ett kompromissändringsförslag som har lagts fram gemensamt av Europeiska folkpartiet, socialdemokraterna, liberalerna och Europeiska enade vänstern. Jag är säker på att ni har mottagit ett stort antal skrivelser angående detta ändringsförslag. Det handlar om att orden "den kurdiska minoriteten" används i betänkandet. Såväl kurder som den turkiska regeringen har uppgett att de har svårt att godta dessa ord. För att undvika förvirring har vi nu beslutat att säga att alla kvinnor, oavsett ras, språk, ursprung, religion eller politisk övertygelse måste ha tillgång till program för kvinnors rättigheter. Mot bakgrund av detta vill jag uppmana er att stödja kompromissändringsförslaget.

År 2007 kommer att bli en viktig prövning för Turkiet när det gäller att visa om landet verkligen tar frågan om kvinnors frigörelse på allvar. I Turkiet hålls val till parlamentet i november. Alldeles för få kvinnor tar för närvarande del i politiken. Det handlar inte om att de inte är där. För bara två veckor sedan talade jag med kvinnor från nästan alla politiska partier, men deras namn finns ännu inte med på vallistorna. Hur Turkiet ämnar lösa detta är upp till landet självt. Om det politiska deltagandet bland kvinnor inte ökar kan Turkiet emellertid inte säga att man inte visste hur man skulle åtgärda detta. Betänkandet innehåller förslag, däribland temporära åtgärder som innebär positiv diskriminering. Förslagen är temporära, för jag är övertygad om att när kvinnorna väl blir mer synliga inom politiken så kommer det att ha en snöbollseffekt. Flickor behöver förebilder så att de kan förstå att även de har möjligheter att skapa sig en karriär inom politiken.

Jag är hoppfull vad beträffar kvinnorna i Turkiet. Landet rör sig i rätt riktning, men bör inte bromsa in. Därför vill jag rikta en vädjan om att påskynda genomförandet av reformer, och att man också verkligen fullföljer dem. I det här avseendet kan anslutningsförhandlingarna med EU fungera som en katalysator. Jag hoppas att vårt betänkande kommer att kunna bidra till detta i någon mån. Jag vill i förväg tacka er alla för ert stöd. Jag är övertygad om att kvinnorna i Turkiet också kommer att känna tacksamhet mot er.

Meglana Kuneva, *ledamot av kommissionen. (EN)* Herr talman! För det första vill jag lyckönska parlamentet och er, Emine Bozkurt, till betänkandet. Det ger en korrekt och välavvägd beskrivning av situationen när det gäller kvinnors rättigheter i Turkiet, och det utgör också ett värdefullt bidrag till debatten om turkiska kvinnors roll i det sociala, politiska och ekonomiska livet.

Det har verkligen gjorts framsteg inom kvinnors rättigheter: lagar har upprättats, en rådgivande styrelse om kvinnors status har inrättats, en officiell skrivelse har offentliggjorts av premiärministern med instruktioner till ministerierna om att ta itu med våldet i hemmen, i ett gemensamt projekt mellan EU och Turkiet håller en databas över våld mot kvinnor på att sättas upp, och kampanjen ”Nu går vi till skolan, flickor” har resulterat i att 177 000 flickor har skrivit in i sig i skolan. Allt detta är positivt och erkänns i betänkandet.

Vi delar dock också i hög grad er oro för kvinnors rättigheter i Turkiet. Kvinnors delaktighet på arbetsmarknaden, kvinnors representation i politiken, utbildning för flickor och våld mot kvinnor är de mest oroväckande områdena, och vi instämmer i huvudlinjerna i betänkandets analys och rekommendationer.

Kvinnornas låga delaktighet och låga sysselsättningsnivåer i kombination med den stora informella ekonomin är en stor utmaning inom sysselsättningspolitiken.

Vi håller också med om att kvinnors politiska delaktighet i Turkiet är oerhört låg och att det krävs viktiga insatser för att ta itu med denna fråga. Vi kan inte heller nog instämma i hur viktig utbildning är för kvinnornas ekonomiska oberoende.

Ni känner säkert till att jämställdhet mellan könen är en stor fråga inom ramen för de politiska kriterierna. Därför följer kommissionen alla dessa frågor noggrant som en del av den normala övervakningen. Vi tar också upp dem inom förhandlingarna.

Vi rapporterar regelbundet om situationen i de årliga lägesrapporterna. Bristfälligheter tas också upp i våra bilaterala övervakningsmöten med de turkiska myndigheterna.

Inom ramen för anslutningsstödet finansierar kommissionen även ett antal projekt för att främja kvinnors rättigheter. Särskilt fokus läggs på våldet mot kvinnor. Under loppet av 2007 kommer vi att stödja inrättandet av åtta härbärgen för kvinnor som har utsatts för våld i hemmet.

Jämställdhet mellan könen prioriteras också högt inom dialogen mellan det civila samhället i EU och Turkiet. Denna dialog syftar till att förbättra ömsesidig kunskap och förståelse. Flera projekt har redan finansierats, bland annat några som innefattar frivilligorganisationer för kvinnor.

Kommissionen kommer att fortsätta att aktivt främja icke-diskriminering mot kvinnor på alla områden i livet. Detta kommer att innefatta framtida projekt. Vi kommer också att fortsätta att främja samhällsinitiativ för att öka medvetenheten hos allmänheten, till exempel kampanjen ”Stoppa våldet mot kvinnor”.

Anna Záborská, *för PPE-DE-gruppen. – (FR)* Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är tacksam mot vår föredragande för hennes arbete, och jag välkomnar den livliga och givande debatt som ägde rum i det utskott som är behörigt i frågor som rör kvinnors roll inom det sociala, ekonomiska och politiska livet i Turkiet.

Jag vill göra tre påpekanden med anknytning till denna debatt. För det första råder fortfarande vissa missuppfattningar om skillnaden mellan att debattera kvinnors roll i Turkiet å ena sidan och dra slutsatser från debatten om huruvida Turkiet kan eller inte kan ansluta sig till EU å den andra sidan. Att slå ihop dessa två saker är inte till någon hjälp när det gäller att fokusera på kvinnors roll i Turkiet, vilket är en fråga i sig. Här i parlamentet debatterar vi regelbundet kvinnors roll i Afghanistan, Maghreb och Afrika, utan att Afghanistan, Maghreb eller Afrika nödvändigtvis uppmanas att bli medlemmar av EU. Detsamma gäller för Turkiet.

Ur denna synvinkel uppmanar jag också vår kollega från Europarådet att visa ansvar och att föra en dialog med Turkiet som en av Europarådets medlemsstater. Jag uppmanar mina ledamotskolleger att fortsätta att fokusera på kvinnors roll i Turkiet.

Som kvinnor tillför vi ett mervärde för samhällets gemensamma bästa; vi åstadkommer fred, vi har kunskaper att delge och en särskild sorts vishet att föra vidare, oavsett var vi befinner oss, däribland i Turkiet.

Debatten om kvinnors roll i Turkiet påminner dessutom EU:s medlemsstater om deras eget ansvar. Hur kan vi läxa upp Turkiet när vi är oförmögna att uppfylla våra skyldigheter i våra egna länder? Vi kan bara kritisera Turkiet när vi är redo att också kritisera oss själva. Så låt oss därför avstå från att hålla förmaningstal.

För det tredje kan vi inte åtgärda kvinnornas situation utan att också beakta männens roll. I själva verket vågar ingen nämna det uppenbara faktum som politiskt talat är mycket exakt, nämligen att även männen har en mycket viktig roll att spela i fråga om jämställdheten mellan könen.

Under vårt möte i Istanbul bekräftade premiärminister Recep Tayyip Erdogan klart och tydligt att han motsatte sig våldet mot kvinnor. Jag uppmanade honom att uttala sig offentligt i denna fråga och att föregå med gott exempel för turkiska män. Det räcker inte med att vara djupt övertygad om att våld inte är en lösning, han är tvungen att uttala detta högt och tydligt, stärkt av sitt politiska anseende.

Därför uppmanar jag från denna kammare återigen Recep Tayyip Erdogan att offentligt ta ställning mot våldet mot kvinnor, däribland i sitt eget land. Herr Erdogan, jag ber er att föregå med gott exempel som gör att männen kan känna sig stolta, och sedan kan vi tillsammans ta ett steg framåt och förbättra kvinnornas situation i ert land.

Lissy Gröner, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill tacka Emine Bozkurt för att hon nu har lagt fram det andra betänkandet för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, samt för hennes mycket välbetänkta och skickliga sätt att ta sig an frågan. Möjligheten att Turkiet ansluter sig till EU innebär att vi här i parlamentet måste sätta respekten för de mänskliga rättigheterna främst – och i detta särskilda fall kvinnors rättigheter, som en integrerad del av dem – som en nödvändig förutsättning för landets anslutning.

I min egenskap som ledamot av socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, anser jag att det finns tre stora områden där det behövs brådskande åtgärder. Det första gäller utbildning och arbetsmarknaden; beklagligt nog har kvinnornas närvaro på arbetsmarknaden sjunkit från 35 procent 1998 till 25 procent i dag, även om det finns lovande tecken inom vissa områden – t.ex. när det gäller antalet kvinnor som tjänstgör som advokater och läkare. Men för att Lissabonstrategins mål ska kunna uppnås, vilket bl.a. innebär att 60 procent av kvinnorna ska delta på arbetsmarknaden måste dessa förhållanden förändras. Och om Turkiet vill vara ett kandidatland måste man vara väl medveten om detta. Utbildning är nyckeln till att åstadkomma utveckling och förändring. Tyvärr utesluts fortfarande en mycket stor del av kvinnorna, särskilt i östra Turkiet, från utbildning, och fortfarande är 25 procent av dem analfabeter.

Det behövs också göras mer – och detta är brådskande – när det gäller våldsbekämpningen. Recep Tayyip Erdogan har lovat att mer ska göras på det området, men det är långt ifrån tillräckligt. Att upprätta kvinnohärbargen skulle vara ett annat steg i rätt riktning, och den allmänna debatten om våld mot kvinnor och ”hedersrelaterade brott” måste fortsätta.

Slutligen vill jag rikta en vädjan med hänsyn till det turkiska valet, nämligen att man måste diskutera kvoter om Turkiet ska kunna fortsätta att göra framsteg. Den nuvarande nivån för kvinnors deltagande i den parlamentariska verksamheten – 4 procent på nationell nivå och 1 procent i kommunstyrelserna – är ohållbar. Det krävs således att man vidtar brådskande åtgärder, däribland inrättandet av ett kvotsystem, för att hantera detta, vilket i sin tur skulle vara till stor nytta för kvinnorna, men också för samarbetet mellan EU och Turkiet.

Karin Resetarits, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman! I dag diskuterar vi situationen för de turkiska kvinnorna, vi ger rekommendationer och förslag till Turkiet, ställer krav på landet och insisterar på att Turkiet ska genomföra förändringar. Detta betänkande från Emine Bozkurt är positivt. Det kommer att gynna demokratin och bidra till att förbättra villkoren för de turkiska kvinnorna. Ändå är alla dessa krav som vi denna vecka ställer på Turkiet, till följd av att landet strävar efter EU-medlemskap, sådant som vi själva borde se till att uppfylla. Låt oss därför en gång för alla sluta upp med att förvägra en etnisk

grupp här i Europa grundläggande rättigheter. Låt oss göra det möjligt för dem att föra fram sina krav och anspråk här i parlamentet. Låt oss till sist göra det möjligt för dem att handla med EU och med resten av världen. Låt oss göra det möjligt för dem att lagligen gå i skolor och studera vid universitet, och låt oss erkänna deras meriter. Låt oss göra det möjligt för dem att delta i europeiska idrottsevenemang. Låt oss göra slut på denna diskriminering i EU.

Ni vet vilka jag talar om, nämligen den etniska grupp som 2004, med en överväldigande majoritet, sa ja till Europeiska unionen och som strävade efter att återförenas med de övriga etniska grupperna i sitt hemland, vars isolering vi då lovade att upphöra med. Jag talar om turkarna i Cypern. Vad är det för vinnande kort EU har i bakfickan? Vad är det då som vi med rätta kan vara särskilt stolta över? Jo, att Europeiska gemenskapen är ett fredsskapande projekt. Hur kan vi bli så likgiltiga att vi tittar bort när en EU-medlemsstat har allvarliga problem med att få två etniska grupper att leva tillsammans i fred, när landet behöver FN-trupper, är övermilitariserat och till bristningsgränsen fyllt av soldater och vapen? Om de kristna och muslimska kulturerna inte lyckas samexistera i Cypern, hur ska då detta kunna bli möjligt inom EU:s mycket mer komplicerade system. EU förlorar trovärdighet genom att inte engagera sig tillräckligt för att ta itu med sina egna problem. EU kan inte förenas i fred så länge Cypern förblir en delad ö. Låt oss hjälpa såväl kvinnorna i Turkiet som de turkiska kvinnorna i Cypern att utnyttja sina rättigheter.

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

Sebastiano (Nello) Musumeci, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag gratulera föredraganden till det välstrukturerade betänkande som hon har lagt fram. Betänkandet inriktas på mycket viktiga frågor och man belyser kvinnans status i Turkiet, och följaktligen också i EU.

Många människor säger att de framsteg som Turkiet gör på sin väg mot en EU-anslutning ska bedömas först och främst med hänsyn till de mänskliga rättigheterna, och därefter med hänsyn till frågan om lika rättigheter för kvinnor och män. Vi instämmer i detta, men jag anser att kvinnor bör ges lika rättigheter i Turkiet oavsett landets önskan att ansluta sig till EU. Detta är en fråga som utgör grundvalen för varje modernt och demokratiskt land, men tyvärr är Europeiska unionen – i detta sammanhang – inte särskilt välkvalificerad som förkämpe för garantier och rättigheter.

Föredraganden pekar särskilt på den stora frånvaron av turkiska kvinnor i maktpositioner, och i punkt 41 föreslås att man antar ett obligatoriskt kvotsystem, som skulle utgöra en lösning på kort sikt. Jag är fortfarande skeptisk: om kvotsystemet har visat sig vara ineffektivt för oss i EU, varför skulle det då fungera i Turkiet?

Jag har två kontrasterande reaktioner på det tillvägagångssätt som man har valt i betänkandet: å ena sidan gläder det mig att se att det inte finns några hänvisningar till fall av tortyr eller överdriven polisbevakning i samband med demonstrationer, men å andra sidan är det oroväckande att konstatera att en hel del problem, såsom analfabetism bland kvinnor och hedersrelaterade brott, fortfarande är oroväckande vanligt. Jag är rädd för att det kommer att dröja länge innan detta kan ställas till rätta, i själva verket mycket längre än alla optimistiska förutsägelser.

Feleknas Uca, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Emine Bozkurt för hennes betänkande, där man ger en god beskrivning av kvinnors situation i Turkiet. Ännu två år efter det att det första betänkandet lades fram, och trots de obetydliga framsteg som har gjorts, ser jag att det fortfarande finns allvarliga brister när det gäller jämställdheten mellan kvinnor och män i Turkiet. Problemet beror huvudsakligen på den utbredda analfabetismen, som ligger på 25 procent, men som ökar till 40 procent i vissa regioner – samt det fortfarande mycket låga antalet kvinnor i beslutspositioner på lokal och nationell nivå.

Vad som är ännu mer skrämmande är att våldet mot kvinnor fortsätter. I sitt betänkande intar Emine Bozkurt med rätta en kritisk hållning till den beklagliga och bestående bristen på exakta uppgifter om detta våld. Det som förvirrar mig i det här hänseendet är att det i Turkiet, som har en befolkning på 70 miljoner människor, bara finns trettio kvinnohärbarger trots att den turkiska lagstiftningen kräver att det ska finnas ett härbärge för våldsoffer i varje samhälle med fler än 50 000 invånare.

När det gäller hedersmord får man intrycket av att de har minskat i antal sedan brottspåföljden blev hårdare, men jag kan inte undgå att känna oro för att det ökade antalet självmord i vissa regioner mycket väl kan dölja hedersmord. Den turkiska regeringen kan inte – och bör inte – stå passiv och se på, utan att göra något åt detta. Den måste ta fram tillförlitliga uppgifter och upprätta kvinnocentrum, där kvinnor som är utsatta för hot om våld erbjuds såväl skydd som emotionellt stöd. Det är det enda sättet att redan från början ge kvinnor och flickor framför allt möjligheter att helskinnade komma ur en situation som tycks vara hopplös.

Urszula Krupa, för IND/DEM-gruppen. – (PL) Herr talman! I betänkandet om kvinnors roll i det sociala, ekonomiska och politiska livet i Turkiet krävs ett mer effektivt genomförande av vissa gemenskapsbegrepp i fråga om kvinnors jämställdhet och rättigheter. I nuläget är det emellertid uppenbart att de stora olikheterna i EU innebär att flera av betänkandets rekommendationer inte har haft den önskade effekten utan tvärtom har skapat olika konflikter samt – i strid mot parollerna – lett till en brist på frihet.

Det finns mycket stora kulturella, religiösa och moraliska skillnader mellan de två samhällena, och därför borde det vara viktigare att ge turkiska kvinnor redskap så att de själva kan lösa sina problem, i stället för att påtvinga dem ett tänkesätt och lösningar som skiljer sig från deras traditioner och kultur. Vår gemenskap grundar sig på principerna om nationernas värde och frihet, vilket anges i oräkneliga dokument. Vår uppgift bör därför vara att stödja bekämpningen av fattigdom och våld, samt att främja utbildning, snarare än att påtvinga turkarna en främmande världsåskådning, som i sig utgör ett tvång av det slag som EU inte säger sig tolerera.

Andreas Mölzer, för ITS-gruppen. – (DE) Herr talman! Trots att den rättsliga situationen för kvinnor i Turkiet i viss mån har förbättrats är vi långt ifrån att kunna tala om några framgångar. Om man beaktar hur saker och ting fungerar i praktiken och ser till inställningen hos den breda majoriteten av befolkningen blir det genast uppenbart att de flesta av dessa förbättringar endast har uppfyllts på papperet.

I teorin utgör exempelvis våld i hemmet – som enligt statistiken är vanligt förekommande – ett giltigt skäl för en skilsmässa, men antalet skilsmässor är dock lägre i Turkiet än i många andra utvecklingsländer. I vilken mening kan det påstås råda rättssäkerhet när staten lägger ned åtal i de fall då den misstänkte opponerar sig, och när kvinnor som hotas bara i mycket sällsynta fall ges polisskydd? Vad är det för mening med att förbättra lagstiftningen när man i domstolsbeslut drar absurda slutsatser av denna lagstiftning?

Jag anser också att den utbredda analfabetismen bland kvinnor och det höga antalet tvångsäktenskap, för att inte nämna det ökande antalet hedersmord som man döljer genom att kalla självmord, talar sitt tydliga språk. I händelse av att lågutbildade kvinnor förlorar sina arbeten – där de mycket väl kan ha arbetat under slavliknande förhållanden – finns de inte ens med i den officiella statistiken.

Denna förvanskning av arbetslöshetstalen och det ständiga hotet om en storskalig migration är skäl nog för att EU ska dra i nödbromsen. Det sätt på vilket kvinnor behandlas i det turkiska samhället, och den ställning de har där, utgör enligt min mening ett ännu större bevis på att Turkiet inte är ett europeiskt land och aldrig heller kommer att bli det.

Heide Rühle, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag ska börja med att be om ursäkt för min sena ankomst, men jag blev fördröjd i ett sammanträde med samordnarna för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Jag välkomnar innerligt det betänkande som har lagts fram av utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män under ledning av Emine Bozkurt. Betänkandet är opartiskt och konstruktivt, och man belyser inte bara de framsteg som har uppnåtts när det gäller kvinnofrågor, utan också de brister som fortfarande kvarstår. Dessutom redogör man detaljerat för behovet av att Turkiet fortsätter att göra konsekventa framsteg med de reformer som landet har inlett.

Den turkiske premiärministern Recep Tayyip Erdogan gör därför – trots att han har många kommande val att utkämpa – rätt i att driva på för att uppnå rättvisa mellan könen, samt uppmuntra kvinnor att arbeta på egen hand. Betänkandet ger en god översikt över turkiska kvinnors roll i samhällets sociala, ekonomiska och politiska liv. Det är bra att man planerar att vidta åtgärder för att bekämpa våld mot kvinnor, däribland initiativet att förhindra våld inom militärtjänsten eller utbildningen av poliser. Den främste företrädaren för denna strategi är den turkiske ministern med ansvar för kvinnofrågor, och det är en viktig och positiv strategi, för det är endast genom sådana initiativ som attityderna kan förändras – och det måste de göra. Dekretet från Recep Tayyip Erdogan, som svar på det turkiska parlamentets betänkande om våld mot kvinnor och mord på grund av heder och moral, är ännu ett steg i rätt riktning.

Härigenom införlivas nämligen flera olika politiska aspekter i kvinnofrågan och riktlinjer ges till ministerier, offentliga institutioner och lokala myndigheter om att vara konsekventa när det gäller att motarbeta våld mot kvinnor. Det bör emellertid nämnas att detta nu måste följas upp av bindande och särskilda instruktioner om hur genomförandet ska gå till, vilket ännu inte har synts till. Premiärministerns skrivelse kommer nämligen att vara en tandlös tiger så länge det inte finns några särskilda detaljer om hur man ska genomföra de nödvändiga åtgärderna eller vederbörliga sanktioner i händelse av att detta inte verkställs.

De senaste erfarenheterna från bekämpningen av våldet mot kvinnor indikerar just hur viktigt det är att sådana offentliga organ som t.ex. domstolar, förvaltning, polis eller hälsovårdsmyndigheter är delaktiga, för även här finns ett trängande behov av ett förändrat tänkesätt. Det har nämligen förekommit alltför ofta att kvinnor som sökt skydd har avvisats av myndigheterna och fallit offer för våld i hemmet. Därför uppmanar vi den turkiska regeringen att ge de kvinnor som har utsatts för våld allt skydd de behöver och att, i de fall där de offentliga institutionerna inte har lyckats skydda offren, inleda en rättslig undersökning och ställa de ansvariga inför rätta. Även de statliga institutionerna måste föra ett närmare samarbete med oberoende kvinnoorganisationer och stödja dem ekonomiskt.

Daniel Hannan (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Denna diskussion handlar egentligen inte om kvinnor i Turkiet. Turkiet hade en kvinnlig regeringschef för 14 år sedan. Arton av EU:s 27 medlemsstater har ännu inte nått den milstolpen. Men det hindrar inte parlamentet från att tillrättavisa Ankara om kvinnors representation i politiken.

Nej, detta betänkande handlar egentligen om villkoren för Turkiets medlemskap. Man begär till exempel att kurdiska kvinnogrupper uttryckligen ska erkännas som sådana – en avsiktlig provokation mot Ankara där man länge har fastslagit att alla turkiska medborgare är jämställda inför konstitutionen. Än en gång läggs ribban högre för Turkiet än för någon av de föregående ansökningsländerna. Enträget tillrättavisar vi turkarna om Cypern, om minoritetsgruppernas status, om massakern på armenier. Vi fördömer dem hur de än gör. Om de undertrycker tecken på islamsk hängivenhet är de auktoritära. Om de inte gör det är de fundamentalister. Sanningen är att det finns många i detta parlament som är fast beslutna att, för att använda Willian Gladstones beryktade ord, ”låta turkarna ta sitt pick och pack och lämna Europa”. Det som verkligen oroar dem är inte mänskliga rättigheter. Det är att anslutningen av ett folkrikt, stolt och självsäkert muslimskt land skulle kunna fördröja deras dröm om en federation, om landet Europa.

Även om jag inte håller med dem erkänner jag att det är en legitim åsikt. Men det hade varit bättre för alla berörda parter om de i Bryssel hade varit ärliga, om de hade sagt nej från början och sedan satt igång med skapa en vänskaplig bilateral förbindelse. I stället ska vi hålla turkarna på sträckbanken i ytterligare tio eller kanske femton år, pressa dem på smärtsamma utrikes- och inrikespolitiska medgivanden, tvinga dem att anpassa sig till tiotusentals sidor av gemenskapens regelverk och först då avvisa dem.

Så här behandlar man inte en allierad nation, mina kolleger, en nation som i ett halvt sekel försvarade Europas länder mot det totalitära Sovjetunionen och som vi en dag kanske behöver vända oss till igen för att skydda oss mot totalitära religiösa fanatiker. Turkarna har lika stor rätt till sin stolthet som andra folk. Genom att behandla dem så här dåligt riskerar EU att bidra till precis det som det påstår sig frukta – att västfientliga känslor ska växa fram hos ett folk som under lång tid har varit våra vänner.

Zita Gurmai (PSE). – (HU) Det är ytterst viktigt att Turkiets demokratiska institutioner förstärks ytterligare, och att man genomför de reformer som främjar den europeiska integrationen. I ett betänkande från Europaparlamentet i slutet av förra året konstaterades det att reformprocessen hade avtagit, och man betonade särskilt att det inte har skett tillräckliga framsteg när det gäller att garantera kvinnors rättigheter.

Det är oacceptabelt att turkiska kvinnor diskrimineras på nära nog alla livets områden: på arbetsmarknaden, inom beslutsfattande positioner och inom utbildningen. Dessutom missgynnas kvinnor i väsentlig utsträckning jämfört med sina manliga motsvarigheter. De rättigheter som lagen ger är inte till någon nytta om man inte kan garantera att de verkligen uppfylls.

Det är den politiska viljan hos den turkiska regeringen som bäst kan garantera att dessa rättigheter uppfylls. För att detta ska ske krävs en social dialog med organisationer som företräder det civila samhället. Informationskampanjer skulle vara det mest effektiva sättet för att fästa samhällets uppmärksamhet på att kvinnors rättigheter måste garanteras.

Det fortsatta våldet mot kvinnor är chockerande, och det är oacceptabelt i ett land som strävar efter att införa de grundläggande principerna för den europeiska integrationen. Det är den turkiska regeringens uppgift att ta fram lämpliga instrument för att lösa detta skamliga problem och se till att det gradvis försvinner. EU kan därför erbjuda sin hjälp genom att dela med sig av erfarenheterna från unionens program och bästa praxis.

Jag hoppas att Turkiet är villigt att ta emot en hjälpare hand, och att landet verkligen vidtar åtgärder för att lösa detta problem. Jag tackar min kollega Emine Bozkurt för hennes arbete. Betänkandet är utmärkt och jag rekommenderar att det antas.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill helhjärtat lyckönska Emine Bozkurt till hennes utmärkta och viktiga betänkande, som jag tycker är särskilt viktigt eftersom det kommer från en modig europeisk kvinna med turkiskt ursprung som känner till och förstår de speciella omständigheterna och normerna i ett turkiskt, islamskt, delvis sekulariserat och delvis fundamentalistiskt samhälle.

Om man ser många år tillbaka betraktades kvinnor i det turkiska samhället som objekt snarare än människor. De har lidit oerhört, och det är bara under de senaste åren som denna tragiska situation har börjat förändras. Men även om åtgärder har vidtagits i rätt riktning finns det fortfarande mycket som behöver göras. Jag anser faktiskt att vi inte har gjort de framsteg som vi hade hoppats på. I stora delar av Turkiet, särskilt i sydöst behandlas faktiskt kvinnor fortfarande som andra klassens medborgare och diskrimineras grovt. Analfabetismen bland turkiska kvinnor är rekordhög för att vara i ett Europaorienterat land. Graden och omfattningen av våldet mot kvinnor är dessutom fortfarande oacceptabelt hög och utgör tyvärr i många fall normen för stora delar av det turkiska samhället. De föraktliga, kriminella och kränkande hedersmorden inträffar fortfarande alltför ofta i turkiska byar och städer.

Det är sant att den turkiska regeringen har gjort vissa insatser för att rätta till det hela. På senare tid har stor uppmärksamhet riktats mot till exempel bättre utbildning för kvinnor och på att utbilda polis och rättsväsendet så att de bättre kan ta itu med våldet mot kvinnor. En landstäckande informationskampanj och strängare tillämpning av lagar äger nu rum, men detta har inte fått önskad effekt eftersom det också krävs drastiska förändringar på hög politisk nivå.

Premiärminister Recep Tayyip Erdogan uppmärksammade själv nyligen den ”djupa staten” i Turkiet, som motsätter sig regeringens reformer och kämpar mot parlamentarisk demokrati. Denna djupa stat, som stöds av framför allt armén och andra extrema nationalistiska grupper, sätter hinder för framsteg i Turkiet och – Karin Resetarits – råkar även hålla turkycyprioter isolerade och Cypern splittrat. Sådana krafter vill inte ha frigjorda kvinnor som är jämställda män i alla hänseenden. Det är vår skyldighet att stödja detta betänkande så att de turkiska kvinnorna kan frigöra sig.

Lydia Schenardi (ITS). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Förutom att detta betänkande från min kollega Emine Bozkurt är mycket tydligt har det också den stora förtjänsten att sammanfatta den sorgliga situationen för kvinnors rättigheter i Turkiet.

Trots alla avsiktsförklaringar från de turkiska myndigheterna och de falska reformerna på området för mänskliga rättigheter visar verkligheten att våld i hemmet, hedersrelaterade brott och tvångsåktenskap fortsätter att öka, samt att diskrimineringen mot kvinnor på arbetsplatserna och inom utbildningen fortfarande pågår.

Denna slutsats får emellertid inte göra att vi glömmer bort att Turkiet, även om det är sant att dessa brott mot kvinnors rättigheter strider mot principen om de mänskliga rättigheterna så som den fastställs i exempelvis stadgan för de grundläggande rättigheterna, inte är europeiskt och att Turkiet inte har någon framtid inom EU.

Även om det visar sig att alla de ekonomiska, rättsliga och sociala kriterier som fastställdes vid toppmötet i Köpenhamn har infriats kommer Turkiet, vars befolkning till 99 procent består av muslimer och vars territorium till 94 procent ligger i Asien, ändå inte att dela våra värderingar som är präglade av kristendomen och humanismen.

Turkiet är ett vackert och viktigt land, med ett modigt, stolt och gästvänligt folk. Vi bör givetvis upprätthålla de privilegierade förbindelser som vi redan har med Turkiet, som en del av tullunionen, men Turkiet kan och bör under inga omständigheter ansluta sig till EU.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Herr talman! Förfarandet för att bedöma hur Turkiet uppfyller EU:s anslutningskriterier innebär en frekvent utvärdering av de framsteg som har gjorts, inte minst när det gäller mänskliga rättigheter.

I Emine Bozkurts utmärkta betänkande läggs tonvikten på hur situationen för kvinnor i Turkiet har utvecklats, och för detta förtjänar föredraganden stort beröm. Jag vill belysa några av betänkandets rekommendationer, däribland incitament för att arbetsmarknadens parter ska främja kvinnors deltagande i den sociala dialogen, uppmaningen till de turkiska myndigheterna att fastställa ett övervakningssystem för att behålla flickor inom utbildningssystemet, ett kvotsystem som tillämpas i flera olika länder – från den iberiska halvön till Skandinavien – för att garantera en rättvis representation av kvinnor på vallistor, instruktioner till domare om att utfärda strängare straff för ”hedersrelaterade brott” och tvångsäktenskap, en kampanj för att främja bilden av kvinnor som aktörer som driver den ekonomiska och sociala utvecklingen framåt, samt att låta arbetsmarknadens parter och vissa icke-statliga organisationer ingå i den rådgivande styrelsen om kvinnors ställning.

Emine Bozkurts betänkande är således ett utmärkt bidrag till arbetet med att utvärdera kvinnors situation i Turkiet. Jag vill ta tillfället i akt och tala om att det kan ske framsteg när det gäller kvinnors situation över hela Europa. Under gårdagen i Portugal röstade den portugisiska befolkningen i en folkomröstning igenom förslaget om att avkriminalisera det frivilliga avbrytandet av en graviditet. Detta var en stor dag för Portugal, och en alldeles fantastisk dag för kvinnorna.

Frank Vanhecke (ITS). – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Det var förmodligen inte föredragandens avsikt, men man kan inte förneka att Bozkurtbetänkandet är ytterligare ett bevis för att Turkiet helt enkelt inte hör till Europa. Det är faktiskt fel att tro att Turkiet är ett land där man bara måste ordna upp ett par saker, och att allt kan lösas med några nya lagar och bestämmelser eller genom att man införlivar några tiotusentals sidor ur gemenskapens regelverk, och därigenom påstår sig ha skapat en ny medlemsstat i EU. Det är absurt. Européer är för det första människor som lever inom en mycket specifik geografisk europeisk ram, och den ramen inkluderar inte Turkiet. Européer är också människor som är en del av ett väldefinierat samhälle med lagar och gemensamma värderingar, som bland annat omfattar jämställdhet mellan könen. Andra viktiga områden är kultur, mentalitet och till och med religion, när denna religion inte är begränsad till en personlig uppfattning utan man vill påtvinga sina förlegade och i många fall fullständigt förkastliga regler på hela samhället, vilket är fallet med islam. För att återgå till ämnet i detta betänkande vill jag säga att Turkiet utan tvekan är det modernaste islamiska landet, men i fråga om kvinnors rättigheter är det ett bakvatten. Det är verkligen ett islamiskt land där kvinnor betraktas som mindervärdiga, något som inte kommer att bli bättre när islamiseringen vinner terräng, tvärtom. Låt oss därför upphöra med att behandla symptomen i stället för orsaken, nämligen att Turkiet mycket väl kan vara ett grannland, men aldrig kan bli ett europeiskt land.

Lidia Joanna Geringer de Odenberg (PSE). – (PL) Herr talman! Bristen på kvinnor i Turkiets sociala, ekonomiska och politiska liv beror huvudsakligen på att de inte har tillgång till utbildning. Även om man uppskattar de förändringar som har gjorts måste man påpeka att det fortfarande råder stor analfabetism bland flickor och kvinnor i Turkiet. Enligt Unicefs uppskattningar utblir varje år mellan 600 000 och 800 000 turkiska flickor från skolan eftersom deras familjer förbjuder det, eller därför att det är för svårt att ta sig till skolan.

Men turkiska kvinnor har också andra problem. Det är vanligt med våld mot kvinnor, och hedersmord och påtvingade äktenskap kränker den grundläggande mänskliga rättigheten att själv fatta beslut om sitt eget liv. I vissa delar av sydöstra Turkiet registreras flickor inte ens vid födseln, vilket får till följd att de berövas sina rättigheter, till exempel tillgång till utbildning eller hälsovård.

Kvinnor spelar en mycket liten roll i Turkiets politiska liv, och det turkiska parlamentet har inte något permanent utskott för kvinnors rättigheter och jämställdhet. Den turkiska regeringen måste snarast förverkliga en lagstiftning om kvinnors rättigheter, så att dessa rättigheter kan genomföras effektivt i praktiken. Allmänna institutioner, t.ex. domstolarna, polisen och hälsovårdssystemet måste skydda och på alla vis stödja kvinnor som anmäler att de har utsatts för våld. Arbetsmarknadens parter bör också spela en viktig roll genom att främja kvinnornas rättigheter och anordna debatter eller kurser för att gynna bilden av kvinnorna som jämställda medborgare i Turkiet, som har en viktig roll att spela i landets ekonomiska och politiska liv.

Slutligen vill jag gratulera Emine Bozkurt till hennes viktiga betänkande, som jag hoppas kommer att bidra till ytterligare positiva förändringar av kvinnornas situation i Turkiet.

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Jag vill börja med att gratulera Emine Bozkurt till hennes arbete och hennes kartläggning av situationen för kvinnorna i Turkiet. Tack vare hennes utmärkta arbete behandlas frågan om kvinnornas rättigheter jämsides med andra politiska frågor. Jag anser att ni skriver historia i det avseendet, fru Bozkurt. Jag gratulerar!

Jag har noga följt denna process från ert första betänkande, de ytterst intressanta arbetsmöten som en delegation från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män höll i Istanbul och Ankara, till detta andra betänkande, och jag måste säga att jag håller med er om att vi nu måste se till att lagstiftningen om kvinnors rättigheter inte upphävs.

Fastän den förbättrade lagstiftningen på området rent allmänt har inneburit en framgång, måste vi skynda oss att skapa en lämplig miljö så att lagstiftningsreformerna kan tillämpas. Det är mycket svårt att fortsätta att göra framsteg om de viktiga förändringar som införlivats i lagstiftningen inte genomförs i praktiken. Kvinnorna måste kunna se att deras situation förbättras i det dagliga livet. Det är inte bara en fråga om att de ska ha rättigheter utan också om att de ska kunna lämna in klagomål när dessa inte respekteras. Endast genom att påskynda den praktiska tillämpningen av lagstiftningsreformerna inom hela territoriet kommer vi att kunna se till att den nya lagstiftningen om kvinnors rättigheter upprätthålls.

Jag vill också påpeka att de turkiska myndigheternas vilja att ta itu med våld som utövas mot kvinnor och acceptera att positiva åtgärder vidtas för att bekämpa brist på jämställdhet är särskilt viktigt.

Slutligen vill jag belysa regeringens vilja till dialog och en bättre samordning med de kvinnoorganisationer som är aktiva på jämställdhetsområdet, och därför anser jag att föredragandens begäran om att kommissionen lämnar sitt stöd för att underlätta detta samarbete är mycket lämplig. Mina gratulationer än en gång, fru Bozkurt.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Jag vill tacka parlamentet för denna diskussion och ledamöterna för deras kommentarer. Jag tror att vi alla kan enas om att situationen när det gäller kvinnors rättigheter i Turkiet trots den senaste positiva utvecklingen måste förbättras. Framsteg har gjorts för att förbättra lagstiftningen, men tillämpningen är fortfarande en utmaning och måste påskyndas.

Vi ser nu fram emot mer positiv utveckling och hoppas att Europaparlamentets och kommissionens arbete kommer att stödja denna process. Sist men inte minst vill jag understryka hur viktigt det civila samhällets delaktighet i denna insats är.

Jag vill snabbt nämna några siffror som kan vara av intresse för er. Det gäller de medel som tilldelats av kommissionen: 2 968 miljoner euro till kampen mot våld mot kvinnor i hemmet, 2,5 miljoner euro till stärkandet av det civila samhället under anslutningsprocessen och 8,5 miljoner euro till inrättandet av härbärgen för kvinnor som utsatts för våld i hemmet. Genom dessa och många andra insatser kommer kommissionen att fortsätta att stödja det som detta betänkande handlar om.

Jag vill än en gång tacka föredraganden för hennes utmärkta arbete.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

16. EU:s begränsningar av vätskor som passagerare får ta med sig ombord på flygplan (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

– en muntlig fråga till kommissionen från Ignasi Guardans Cambó, Jeanine Hennis-Plasschaert, Alexander Alvaro och Marios Matsakis för ALDE-gruppen, om EU:s begränsningar av vätskor som passagerare får ta med sig ombord på flygplan (O-0003/2007 – B6-0004/2007),

– en muntlig fråga till kommissionen från Monica Frassoni, Kathalijne Maria Buitenweg och Raül Romeva i Rueda för Verts/ALE-gruppen, om EU:s begränsningar av vätskor som passagerare får ta med sig ombord på flygplan (O-0005/2007 – B6-0005/2007),

– en muntlig fråga till kommissionen från Giusto Catania, Søren Bo Søndergaard, Kartika Tamara Liotard, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Eva-Britt Svensson, Mary Lou McDonald och Adamos Adamou

för GUE/NGL-gruppen, om EU:s begränsningar av vätskor som passagerare får ta med sig ombord på flygplan (O-0006/2007) (B6-0006/2007)

– en muntlig fråga till kommissionen från Martine Roure, Saïd El Khadraoui, Edith Mastenbroek och Willi Piecyk för PSE-gruppen, om EU:s begränsningar av vätskor som passagerare får ta med sig ombord på flygplan (O-0007/2007) (B6-0007/2007),

– en muntlig fråga till kommissionen från Martine Roure, Saïd El Khadraoui, Edith Mastenbroek och Willi Piecyk för ITS-gruppen, om EU:s begränsningar av vätskor som passagerare får ta med sig ombord på flygplan (O-0012/2007) (B6-0012/2006).

Ignasi Guardans Cambó (ALDE), frågeställare. – (FR) Herr talman! Jag börjar med att tala franska, eftersom kommissionsledamoten ännu inte hunnit ta på sig hörlurarna för tolkning.

Den 4 oktober 2006 antog kommissionen en förordning där bestämmelserna om flygplatssäkerhet ändrades. Det gjordes säkert med de bästa avsikter. Men kommissionen agerade i hemlighet och inkluderade i dessa bestämmelser en bilaga som förklarats sekretessbelagd, och därför dold för de medborgare som den är avsedd för, och vars liv den direkt berör.

Denna text som innehåller åtgärder som har en betydande inverkan på hela EU sammanställdes på bara en vecka. Det tog alltså bara en vecka för kommissionen att besluta om allt som måste göras. Under loppet av en vecka sammanställde kommissionen en lag som är tvingande för miljoner personer, på grundval av ett hemligt möte med Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (EASA), som hölls den 27 september 2006. Medborgarna informerades om detta endast genom ett pressmeddelande. Medborgarna fick vetskap om förordningen direkt, och uteslutande genom ett pressmeddelande som publicerades av kommissionen. Och i detta pressmeddelande sägs till och med under punkt 7: ”och erkänner att denna åtgärd grundar sig på Förenata staternas erfarenheter”.

Nu övergår jag till spanska, när ni kan höra tolken.

(ES) Denna förordning innehåller undantag har kommissionen meddelat pressen. Eftersom förordningen är sekretessbelagd kan dock ingen medborgare vid behov tillämpa dessa undantag, och om de skulle råka ut för någon som missbrukar sin auktoritet.

Med andra ord har kommissionen utfärdat en lagstiftning som ålägger medborgarna skyldigheter och begränsar deras rättigheter, men som på grund av sin hemliga natur inte kan tillämpas av någon domstol någonstans inom EU. Herr kommissionsledamot, pressmeddelanden och informationsbroschyrer har ännu ingen betydelse i domstolarna.

Samtidigt innebär det sätt på vilket dessa bestämmelser har godkänts att tillämpningen av dem överläts på medlemsstaterna, som tillämpar dem på ett ytterst kaotiskt sätt inom unionen, och med kaotiskt menar jag i praktiken på ett godtyckligt sätt.

Varje flygplats agerar som man finner lämpligt. På vissa ställen betraktas mjukost som ett hot mot vår säkerhet, och på andra ställen inte. På vissa ställen är en kaka med gräddfyllning ett hot mot säkerheten, och på andra ställen inte. Det som är ett hot på flygningen från Madrid till Barcelona är inte ett hot på flygningen från Barcelona till Madrid. Det som är ett hot i Zürich – eftersom de också tillämpar era bestämmelser – eller på Heathrow eller Charles de Gaulle, är inte ett hot på flygplatsen Milano-Malpensa.

Det är meningen att det ska finnas undantag från denna bestämmelse, till exempel för transitpassagerare – ni meddelade detta också i det beryktade pressmeddelandet, i punkt 16 – men i praktiken vet ingen hur dessa undantag ska tillämpas för transitpassagerare.

Det är meningen att det ska finnas undantag för läkemedel, men ingen vet hur undantagen för läkemedel ska tillämpas. Dessutom sägs bland annat ingenting om receptfria läkemedel.

I ert pressmeddelande sägs att vatten är förbjudet eftersom det är mycket svårt att skilja det från andra vätskor. Finns det några bomber som kan drickas, herr kommissionsledamot? Det vet vi inte.

Ni har skapat ett fullständigt godtyckligt system, som i vissa fall gränsar till det absurda, och medborgarna har ingen mekanism för att försvara sig mot den absoluta makt som utövas av den uniformerade privata representanten framför dem. Utan försvar, i bokstavlig mening, har passagerarna inga rättigheter. De måste hålla tyst och lyda eller inställa sin resa.

Medborgarna har en nästan blind tilltro till att det som myndigheterna gör – och ni är en myndighet, och det är vi också – är för deras eget bästa och för deras säkerhet. Men vi ledamöter är skyldiga – vi har inte bara rätt att, utan vi är skyldiga – att se till att rädslan för terrorismen inte används som en förevändning för att begränsa friheten, vilket är meningslöst om det inte är välgrundat.

Parlamentet har inte delegerat makt till kommissionen för att lagstifta i hemlighet och ålägga medborgarna skyldigheter, utan någon form av juridisk kontroll av hur de tillämpas. Och kommissionen har inte ens den makten i enlighet med kommittéförfarandet. Jag vill därför fråga kommissionsledamoten, så som andra grupper också frågar er, vilken konsekvensanalys kommissionen har genomfört? Vilken makt tror kommissionen att den har, inom ramen för kommittéförfarandet, för att genomföra det som den här har föreskrivit? Vilken är den teoretiska grundvalen och vilken är den verkliga grundvalen, som stöds av undersökningar och rapporter? Vilka andra säkerhetsmodeller har kommissionen använt?

Snarare än att främja säkerheten och bilden av EU som helhet, är dessa åtgärder till skada för dem.

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

Eva Lichtenberger (Verts/ALE), frågeställare. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är inte första gången som vi behandlar denna fråga. V har haft ett antal debatter om den tidigare, och det är inte så egendomligt, för den störsjö av kritik vi får från allmänheten är särskilt häftig när man beskyller EU – ”Bryssel” – för något som parlamentet till exempel inte kunde påverka, och som det inte fick någon nöjaktig information om eller förklaring till varför vissa åtgärder betraktades som nödvändiga.

Detta förfarande, där vi informeras utan att ha rätt att ställa några ytterligare frågor eller söka ett rättsligt yttrande, får inte pågå, för det skapar en situation som inte längre är godtagbar. Även om dessa åtgärder nu har tillämpats under några månader är passagerarnas kritik av dem fortfarande lika högröstad. Varför är det så? Anledningen är uppenbar, för vi håller nu på att fundera över den. Låt oss tänka närmare efter. Om en åtgärd betraktas som riktad mot terrorismen avvisas den inte av någon, under förutsättning att man betraktar den som nödvändig, förstår vad den syftar till och vet att den kan vara meningsfull, men – för att ta ett exempel – om passagerarna fräntas sin vätska för kontaktlinserna och senare upptäcker att de i taxfreebutiken kan köpa en flaska whisky som innehåller mer än 100 ml, så kommer ingen att anse att det överhuvudtaget är någon mening med detta, och vi kan inte klargöra det för dem.

Det krävs nu en förklaring till logiken i att beröva flygpassageraren en medförd flaska vin, när han kan köpa samma flaska senare i taxfreebutiken. Människor måste få detta förklarat för sig, för annars kommer de inte att acceptera sådana åtgärder som krävs för att gynna flygsäkerheten.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), frågeställare. – (DA) Herr talman! Under de senaste månaderna har alla flygpassagerare i EU tvingats stoppa sin tandkräm och sitt schampo i en plastpåse innan de går genom säkerhetskontrollen. Det är besvärligt, och det har orsakat ännu längre köer på flygplatserna. Man måste fråga sig om det finns någon tänkande person som tror att det skulle kunna förhindra ett enda terroristangrepp. Den enda effekten överhuvudtaget av sådan byråkrati är att andra platser där det finns stora mängder människor – till exempel bussar och tunnelbanesystem – blir mål för terroristangrepp. Alla våra insatser bör i stället satsas på att förhindra terrorismen genom att undanröja orsakerna till det hat och den förbittring som är grogrunden för terrorismen.

Hur kunde saker och ting gå så snett? Det beror på att kommissionen trumfadede igenom dessa åtgärder på grundval av hemliga promemorior som medborgarna inte kände till, och vars kvalitet medborgarnas valda företrädare inte kunde bekräfta. Jag måste därför uppmana kommissionen, i mycket starka ordalag, att sluta med hemlighetsmakeriet och ompröva dessa åtgärder.

Thijs Berman (PSE), ställföreträdande frågeställare. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill ställa några frågor i kammaren från Martine Roure, Saïd El Khadraoui, Edith Mastenbroek och Willi Piecyk. Jag ersätter Edith Mastenbroek, som inte kunde närvara i kväll.

(EN) Rådet har antagit kommissionens förordning (EG) nr 1448/2006 om luftfartsskydd, som innehåller en hemlig bilaga med begränsande åtgärder med avseende på vilka vätskor som passagerare får ta ombord på flygplan i sitt handbagage.

Kan kommissionen först och främst förklara och visa hur hemlighållandet av en bilaga kan vara förenligt med den demokratiska principen om offentliga lagar? Vilka påföljder tillämpas om en person vägrar att följa bestämmelserna eller bryter mot dem? Hur avser man undvika godtycklighet i det praktiska genomförandet av en hemlig bestämmelse och undantag från den?

För det andra, står det något i denna text om passagerarnas rätt till information och rätt att överklaga? Hur kan flygpassagerare ifrågasätta beslut och påföljder enligt de nya reglerna om handbagage, antingen på ort och ställe eller vid en senare tidpunkt, och vilka rättsmedel står då till deras förfogande?

För det tredje, hur rättfärdigas dessa åtgärder? Gjorde kommissionen någon utvärdering av de upplysningar och bevis som lades fram av Storbritanniens underrättelsetjänst när den begärde dessa restriktioner? Rådfrågades några experter innan beslutet fattades? Grundar sig åtgärderna på en noggrann riskbedömning, och kommer de att leda till en rimlig minskning av säkerhetsriskerna? Kommer åtgärderna att utvärderas efter att de genomförts?

För det fjärde, har dessa åtgärder blivit föremål för någon konsekvensanalys när det gäller de grundläggande rättigheterna? Har de ansetts vara förenliga med medborgarnas rättigheter och den fria rörligheten av personer och varor? På vilka grunder kan dessa åtgärder betraktas som proportionerliga och nödvändiga i ett demokratiskt samhälle där man följer Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna? Har dessa åtgärder blivit föremål för någon konsekvensanalys när det gäller konsumenternas rättigheter och den praktiska verksamheten på flygplatserna och passagerarströmmarna? Gjordes någon förhandsbedömning av de extra kostnader som kommer att drabba konsumenter och flygplatser efter genomförandet av de nya reglerna?

För det femte utarbetas flygsäkerhetsregler av den föreskrivande kommitté för flygsäkerhet som inrättats genom kommissionens förordning (EG) nr 2320/2002. Denna kommitté får enbart ta emot extern rådgivning från parternas rådgivningsgrupp för flygsäkerhet (Stakeholder Advisory Group on Aviation Security – SAGAS), som är ett informellt organ för parterna inom flygindustrin. Instämmer kommissionen i att detta organ bör ges en formell ställning såsom parlamentet begärde vid den första behandlingen av den pågående översynen av förordning (EG) nr 2320/2002? Håller kommissionen med om att kommittén också systematiskt måste ta hänsyn till lämpliga expertråd i frågor som rör medborgerliga rättigheter och konsumentintressen?

Herr kommissionsledamot! Sist men inte minst vill jag ställa en personlig fråga: Vad hände med min nästan helt nya rakgel som beslagtogs på Bryssels flygplats Zaventem?

Luca Romagnoli (ITS), frågeställare. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ska inte upprepa mina frågor, som redan har ställts till kommissionen, och som i själva verket är mycket lika de som ställts av andra ledamöter. Jag ska också undvika att upprepa mitt hot i utskottet om att visa för parlamentet den farliga – om än inte dödliga – potential som lätt kan skapas av blandningar av material som finns i taxfreebutiker, eller av andra ämnen som inte är underkastade de restriktioner som vi diskuterar. Alla personer med onda avsikter skulle helt säkert kunna använda material som man kan få tag på ombord på ett flygplan, eller i varje fall efter boardingkontrollen.

Vid mina talrika flygplatsbesök har jag bedrövats och samtidigt roats av att se fulla containrar och se att ofarliga föremål tas från passagerare – mödrar med barn som ännu inte kan tala, äldre människor som kanske upplever sin första ängsliga flygresa, och andra tankspridda resande, som beväpnade endast med sunt förnuft men utan information om EU:s meningslösa förebyggande åtgärder råkar ut för att de blir fråntagna sin rakkräm och sitt schampo, sina dödliga nagelsaxar, nagelfilar och pennknivar, sina drycker och vad de än kan ha köpt i taxfreebutikerna.

Dessa kontroller görs naturligtvis med tanke på allas säkerhet, men i vilken mån bidrar de verkligen till vår säkerhet och inte bara till dumma, tröttsamma obehag för passagerare och extra belastning för både resande och flygplatsledning?

Eftersom jag inte känner till att det gjorts några studier eller någon forskning om de faktiska risker som de förbjudna artiklarna utgör, eller om den statistiska förekomsten av fall där dessa produkter har använts för brottsliga ändamål, undrar jag slutligen om några undersökningar eller någon forskning rentav har hemlighållits, liksom bilagan till kommissionens förordning. Hur många kapare har använt nagelfilar för att utföra sina brott? Hur många har sprejat rakkräm över utrustningen ombord eller hållit passagerare och besättning som gisslan med den? Hur många har gripits som bär på kylda eller madrasserade kartonger för att hålla sitt nitroglycerin stabilt? Det skulle göra att jag och medborgarna i EU verkligen

känner behovet av de aktuella åtgärderna och av den hemlighetsfullhet som nu omger denna förbryllande affär.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. (FR) Herr talman, ärade ledamöter! Jag är glad att få en möjlighet att besvara era frågor för att förklara för er – kanske på ett mer framgångsrikt sätt än vad hittills varit fallet – den fullständiga bakgrunden till dessa åtgärder.

Jag vill inte att det ska sägas att dessa åtgärder antogs hastigt och i hemlighet. Jag ska visa att så inte var fallet, även om jag alltid anser att parlamentets kommentarer är mycket nyttiga, och jag lyssnade mycket noga till talarna. Men jag vill verkligen först av allt förklara varför nya bestämmelser för att begränsa medförandet av vätskor i handbagaget på flygplan infördes inom EU den 6 november 2006.

Vilken är för det första anledningen till dessa begränsningar? De åtgärder som föreskrivs i förordning (EG) nr 1546/2006 bör göra det möjligt för oss att möta de nya hot som hemgjorda flytande sprängämnen innebär. Vi har arbetat på grundval av information som vi fått av medlemsstaterna, särskilt Storbritannien, som antyder att flytande sprängämnen är ett verkligt hot mot den civila luftfarten.

Förra sommaren, den 10 augusti 2006, avslöjade den brittiska säkerhetstjänsten en terroristammansvärjning som syftade till att spränga flera flygplan i luften med hjälp av flytande sprängämnen. Enligt resultaten av undersökningen var sprängämnena hemgjorda, och tillverkade av kemikalier som är ganska lätta att få tag i. Polisen upptäckte flytande sprängämnen gömda i till synes helt ofarliga läskedrycksflaskor. De äldre säkerhetsåtgärderna skulle inte ha gjort det möjligt att upptäcka dessa sprängämnen.

Mot bakgrund av att informationen om hur detta slags bomber kan tillverkas kanske är i omlopp, och att de nödvändiga ingredienserna är lätta att få tag i, beslutades det att det hot som dessa anordningar utgjorde var äkta. De ärade ledamöterna måste veta att det är möjligt att maskera dessa sprängämnenas färg och doft. Dessutom kan de förekomma inte bara i form av vätska, utan också i geléer och krämer. Vi tvingades finna en lösning som var både genomförbar och effektiv. Kommissionen ville å ena sidan ha ett konsekvent tillvägagångssätt som skulle tillämpas i hela EU, å andra sidan en klar förståelse bland passagerarna för situationen, så att en enhetlig säkerhetsnivå skulle uppnås på varje flygplats inom EU och vid varje flygning.

Föreställ er att helt olika bestämmelser hade föreskrivits inom EU, utan någon samordning. Föreställ er den förvirring som detta skulle ha förorsakat, särskilt för passagerarna. Hanteringen av flygplatssäkerheten skulle ha blivit mycket problematisk. Hade dessa svåra problem kunnat undvikas? Skulle kommissionen ha vågat vänta på ett verkligt angrepp ombord på ett flygplan för att visa att det krävdes åtgärder? Hade kommissionen kunnat nöja sig med att se hur medlemsstaterna genomförde ett lapptäcke av olika säkerhetsbestämmelser som skulle ha gjort transitresor genom EU:s större flygplatser svåra och kaotiska?

Kommissionen undersökte alltså frågan i samarbete med medlemsstaternas flygsäkerhetsexperter och med den tekniska insatsstyrkan från Europeiska civila luftfartskonferensen (ECAC), som sammanför experter från hela Europa. Dessa experter rådde kommissionen att begränsa den godkända mängden för flaskor med vätskor till 100 milliliter, och den totala volymen vätskor till det som rymdes i en enliterskartong. De bedömde att detta var tillräckligt för att förhindra att en hemmagjord bomb, tillverkad av flytande sprängämnen och av en storlek som var tillräcklig för att orsaka katastrofala skador på ett flygplan, fördes ombord.

Vi har varit i kontakt med de amerikanska myndigheterna, som kom till samma slutsats, och de metoder som antagits på båda sidor av Atlanten är förenliga i varje avseende.

Kommissionen beslutade därför att fastslå de nödvändiga villkoren för att genomföra denna sammanhängande förordning i hela EU, enligt gemenskapsrättens ramlagstiftning.

Nu kommer jag till frågorna om förfarandet, eftersom jag inte kan tillåta att det sägs att vi inte har följt förfarandena. Ett antal parlamentsledamöter hade vissa farhågor kring hur de säkerhetsregler som tillämpas på flygplatserna har reviderats.

Jag vill påminna er om EU:s rättsliga ram. Förordning (EG) nr 2320/2002 om införande av gemensamma skyddsregler för den civila luftfarten utgör ramlagstiftningen. Denna förordning antogs av både rådet och Europaparlamentet, i enlighet med medbestämmandeförfarandet, under månaderna efter angreppen

på World Trade Centre. Enligt förordningen ska medlemsstaterna besluta om gemensamma grundläggande regler för flygsäkerhetsåtgärder, i syfte att garantera att åtgärderna efterkoms systematiskt i hela EU.

Men som ofta är fallet med särskilt känsliga frågor tar man i denna ramlagstiftning inte upp alla detaljer i de gemensamma bestämmelserna och de åtgärder som beslutats för att genomföra dessa bestämmelser. Denna information finns i bilagor som kan anpassas i enlighet med kommittéförfarandet. I fråga om flygsäkerhet krävs att man tillämpar kommittéförfarandet när vissa detaljer måste ändras för att ta hänsyn till ny information. Många punkter i dessa tekniska bilagor innehåller känsliga upplysningar, eftersom de specificerar metoderna för att tillämpa säkerhetsåtgärderna på marken vid flygplatserna. Man kan inte bara avslöja viss exakt information om flygplatssäkerheten. Allmän tillgång till dessa detaljerade genomförandeåtgärder skulle kunna hjälpa brottslingar och möjliga terrorister att komma runt våra säkerhetsåtgärder. Det är därför som förordning (EG) nr 2320/2002, som antagits av Europaparlamentet och rådet, särskilt stipulerar att informationen är sekretessbelagd och inte får publiceras.

De bestämmelser som gäller vätskor som medförs i handbagage återfinns i kommissionens förordning (EG) nr 1546/2006, och inte, herr talman, i förordning (EG) nr 1448/2006, som angetts i frågorna.

Förordning (EG) nr 448/2006 omfattar också flygsäkerhet, men där återfinns bestämmelser som gäller sådana system för uppspårande av sprängämnen som används på flygplatser. Får jag påpeka här att de nio andra förordningar som har antagits av EU är i kraft, och att vi följde samma förfaranden för denna tionde förordning, som är föremål för vår debatt i dag?

Förordning (EG) nr 1546/2006, som vi diskuterar, omfattar en bilaga som har klassificerats som "EU – sekretessbelagd", vilket gör att den inte får offentliggöras i Europeiska unionens tidning (EUT). Men det är inget skäl till att förutsätta att förordningen är full av oriktigheter. Den godkändes av EU:s medlemsstater i kommittén för luftfartsskyddet inom den civila luftfarten.

Det var efter att denna kommitté hade gett sitt godkännande som parlamentet, genom ert utskott för transport och turism, fick förslaget till förordning, enligt det kommittéförfarande som föreskrivs i rådets beslut 1999/468/EG och i ramavtalet om förbindelserna mellan kommissionen och Europaparlamentet. I ett brev av den 4 oktober 2006 informerade utskottet för transport och turism mig om att parlamentet hade utövat sin granskningsrätt och att inga kommentarer hade gjorts om förslaget till åtgärder.

Det bör också noteras att de organ som representerar flygbolagen och flygplatserna fullständigt stött lagstiftningsförslaget och spelat en aktiv roll för sammanställandet av bestämmelserna. Det kan inte hävdas att denna förordning antogs hemligt och odemokratiskt. Uppriktigt sagt skulle jag vara den första att erkänna om det fanns en brist i förfarandet någonstans.

Nästa fråga rör insynen i bestämmelserna. Som jag redan sagt har flygsäkerhetsbestämmelserna, särskilt de som föreskrivs i förordning (EG) nr 1546/2006 inte publicerats eftersom potentiella terrorister skulle kunna använda dem som informationskälla. I det avseendet skiljer sig gemenskapens bestämmelser inte från nationella bestämmelser om flygsäkerhet.

Men det bör noteras att denna förordning är avsedd för den behöriga myndigheten i varje medlemsstat och att medlemsstaternas myndigheter, i enlighet med artikel 8.1 i förordning (EG) nr 2320/2002, då de fastslår gemensamma bestämmelser för den civila flygsäkerheten, måste lämna information till berörda parter om sådant de behöver veta, i enlighet med de nationella bestämmelser som gäller spridande av känslig information.

Jag måste säga att stora insatser har gjorts och fortfarande görs för att informera flygpassagerarna om vad de får eller inte får föra med sig. Det de behöver veta för att förbereda sin resa påpekas för dem, och om det visar sig att passagerarna inte får tydlig information kommer kommissionen att ta upp denna punkt med den berörda nationella myndigheten.

Jag har verkligen åtagit mig att kämpa för passagerarnas rättigheter. Jag har visat detta, inte minst i mina kontakter med flygbolagen, och vi genomför för närvarande en undersökning – jag har gett parlamentet ett sammandrag om initiativet till denna undersökning – för att utröna om passagerarnas rättigheter verkligen respekteras.

Jag känner alltså att jag för det första inte kan misstänkas för att inte se till passagerarnas intressen. På den punkten är budskapet i era frågor till mig tydligt och klart. Dessa frågor belyser hur svår frågan är, men det jag vill säga först av allt är att förfarandena har följts till punkt och pricka, i enlighet med våra förordningar, och att vi, fastän tillämpningen av åtgärderna orsakar problem, är nogga med att se till att

medlemsstaterna informerar oss om dessa problem, vilket tillåter oss – jag ska dessutom tydliggöra det genom att svara de andra talarna – att utvärdera detta arrangemang, som jag hoppas blir temporärt, eftersom utvecklingen när det gäller teknik och utrustning kommer att göra det möjligt för oss att lättare upptäcka de risker med vätskor som jag nämnde.

Det jag vill säga är i vilket fall att säkerheten fortfarande är en viktig beståndsdel av flygtransporterna, och att vi, även om vi var tvungna att vidta dessa åtgärder, gjorde det en aning motvilligt. Det existerade faktiskt en risk, och vad skulle man ha sagt i Europaparlamentet, och med all rätt, om jag inte hade sett till att åtgärderna var konsekventa i hela EU? Förra veckan reste jag till Washington, och jag kan säga er att vi gör allt vi kan för att se till att passagerarna behandlas enligt samma bestämmelser på båda sidor av Atlanten. Om detta inte var fallet skulle problemen helt klart bara överföras till amerikanska flyg och transporter.

Herr talman, jag ville visa hur intresserad jag är av allt som alla frågeställare och talare säger, men vill också upprepa att vi, i denna svåra fråga som ålagts mig, tillsammans med kommissionen verkligen har hållit oss till alla bestämmelser, och jag kan inte tillåta att det sägs att de åtgärder som vidtagits var förhastade och hemlighetsfulla.

Reinhard Rack, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr vice kommissionsordförande! Jag har lyssnat mycket noga till det ni haft att säga, och jag tror inte att någon kan bestrida era goda avsikter.

Men goda avsikter får inte alltid bra effekter, vilket många av oss och många miljoner vanliga européer upptäcker dagligen när de på flygplatser inom EU möts av beteenden som de inte kan avgöra om de är rätt eller fel, och inte förstår meningen med.

Det är särskilt tre frågor som måste besvaras. Hur långt får dessa åtgärder verkligen sträcka sig? Var går gränsen för var trakasserier och godtyckliga maktbefogenheter börjar? Jag kan tillägga att människor inte ens möts av tjänstemän, utan snarare av personal från ett säkerhetsföretag, som plötsligt tar på sig sheriffhatten och begär att passagerarna ska lämna över alla upptänkliga saker. Är för det andra de besvär som passagerarna utsätts för godtagbara i proportion till det som vinnas i fråga om säkerhet? Och för det tredje, förbättrar dessa åtgärder verkligen säkerheten eller är det fråga om maktbefogenheter som endast är självgarderande?

Till dess vi själva kan granska de faktiska rättsliga dokument som inspektörerna rättar sig efter, kan vi inte fastställa om vi behandlas rätt eller fel, och till dess trovärdiga riskbedömningar genomförs och meddelas allmänheten på rimligt sätt, kan EU-medborgarna inte bedöma om det som görs är rätt och riktigt och verkligen förbättrar säkerheten, eller – som vissa anser – det används som en form av trakasserier, något som till slut kommer att falla tillbaka på EU på ett sätt ingen av oss kan vara likgiltig för.

Saïd El Khadraoui, för PSE-gruppen. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det är ett komplext problem vi diskuterar i dag. I den slutliga analysen är det viktigt att vi finner en bra jämvikt mellan två saker som är mycket viktiga för oss och som ibland kan förefalla motsägande, nämligen å ena sidan strävan efter högsta möjliga effektiva säkerhet och en känsla av trygghet, och å andra sidan skydd av de grundläggande mänskliga rättigheterna, medborgarnas rättigheter, inklusive rätten till privatliv, och den fria rörlighet som vi har vant oss vid. Konsekvenserna av de åtgärder som har vidtagits har varit spektakulära: längre köer vid säkerhetskontrollerna, konfiskering av stora mängder parfym, drycker och andra konsumentvaror, men också många frågor där svaren låter vänta på sig, till exempel vad man ska göra med flytande läkemedel etc.

Man skulle kunna säga att de europeiska säkerhetsorganisationernas snabba reaktion kan tolkas som ett tecken på beslutsamhet. Å andra sidan ställs vi också inför två typer av frågor, varav den första gäller åtgärdernas effektivitet, för vi känner alla till att ett antal undantag utan tvivel måste göras för till exempel sjukvårdspersonal, och därför gör vi rätt i att fråga oss om väl förberedda och välinformerade terrorister skulle kunna stoppas av dessa åtgärder, samtidigt som enormt många människor drabbas av effekterna. Jag har förstått att kommissionen kommer att planera en första utvärdering i vår. Det är positivt, och bör göras regelbundet. Dessutom bör vi hålla ögonen öppna för sidoeffekter på till exempel den personliga friheten. Vi riskerar att förlora denna jämvikt, och det kräver en demokratisk debatt, såsom vi har här under eftermiddagen.

Detta leder mig till en andra viktig fråga. Vilken demokratisk kontroll finns av detta slags beslut, och följaktligen parlamentets delaktighet? Jag är övertygad om att kommissionen rent formellt har uppfyllt

alla bestämmelser. Det tvivlar jag inte på. Några dagar innan förordningen ratificerades formellt lyckades i själva verket ett antal ledamöter från utskottet för transport och turism – och jag var med där – bekräfta att förslaget till förordning var rättsligt korrekt. De gjorde detta individuellt, ensamma, utan personal, utan att först få någon juridisk rådgivning, och utan någon form av samråd. Vi kunde därför konstatera att expertkommittén har fattat beslut i enlighet med den förordning som gäller här. Tillåt mig säga att det tydligt har framgått att det kommittéförfarande som tillämpats i frågan inte är lämpligt. Vi behöver därför förena våra krafter för att enas om metoder för att hålla en verklig demokratisk debatt om känsliga frågor av detta slag, som har stor betydelse för våra medborgares liv. Jag vill tydligt klargöra att jag inte argumenterar för att parlamentet ska kunna besluta om vilka typer av scannerutrustning som ska användas vid flygplatserna eller bestämma när ett hot är oroväckande. Men det som är viktigt är att vi blir mer delaktiga, mer än i dag, i till exempel de grundliga analyserna och konsekvensbedömningarna. Samtidigt vill jag uppmana till att vi under mellantiden ser till att tillräcklig forskning och utveckling sker, som ni nyss sa, för att upptäcka flytande sprängämnen av detta slag och alltså kunna vidta åtgärder mot dem.

Jag hoppas vi kan dra några slutsatser efter denna eftermiddag, och jag litar på ert stöd och er erfarenhet i det avseendet.

Jeanine Hennis-Plasschaert, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! På grund av en hemlig och meningslös förordning med en hemlig bilaga har det sedan den 6 november 2006 endast varit möjligt att föra med sig mycket begränsade mängder vätska i handbagaget. Flygpassagerare som är beroende av läkemedel kan föra med sig dessa om de krävs under flygningen. Dessa passagerare måste medföra ett intyg på detta, och om det vid ankomsten visar sig att deras bagage återigen inte har anlånt och de inte har tillgång till resten av läkemedlen, då har de otur. Det är svårt om man är beroende av starka läkemedel. Det är oklart var passagerarna kan inlämna klagomål eller vart de kan vända sig i händelse av att säkerhetspersonal sköter situationen illa. Hittills finns det ingen som helst enhetlig förklaring i de 27 medlemsstaterna. När en mozzarellaost i medlemsstat A bedöms som misstänkt, och den inte medför några problem i medlemsstat B, innebär detta att förvirringen kvarstår bland passagerarna, som ni just nämnt, även om det existerar en EU-förordning. Det är tydligt att åtgärderna är långt ifrån vattentäta. Jag provar fortfarande varje gång vid slumpmässigt valda flygplatser och lyckas alltid få igenom en flaska med omkring 200 ml genom säkerhetskontrollen. Demokratiska samhällen är öppna samhällen. Det är denna öppenhet som gör dem tilltalande och framgångsrika, men tyvärr också känsliga. Tendensen att minimera denna känslighet för terroristangrepp genom att ålägga samhället fler bestämmelser och genom att begränsa en del av medborgarnas privatliv förefaller vara en förståelig första reaktion för många. Men var ska man dra gränsen? Anledningarna förefaller allt mer långsökta. Naturligtvis bör vi inte underskatta hotet, men i vilken mån rättfärdigar detta hot de långtgående åtgärder – som ju blir resultatet – som utfärdats i snabb följd under de senaste åren, och vars effektivitet är långt ifrån uppenbar? Låt oss vara ärliga, herr kommissionsledamot. Det som mer än allt annat saknas i diskussionen är insikt om den förmodade effektiviteten. Med andra ord: ger oss alla vidtagna och planerade åtgärder verkligen extra säkerhet, eller har man framför allt infört en falsk och kostsam känsla av säkerhet? Reglerna för handbagage har tillämpats i mer än tre månader. Jag skulle vilja höra från kommissionen och från rådet, som olyckligtvis är frånvarande i eftermiddag, om de anser att bestämmelserna är effektiva, och vad man i så fall baserar det på. Containerar som är fulla av duschkrämer, alkohol, vattenflaskor, lotioner och sådant har nu konfiskerats och förstörts. Vad ger detta mer än avsevärda kostnader och stor irritation? Är ni fortfarande övertygad om att dessa bestämmelser är en bitter nödvändighet i kampen mot terrorismen? Är detta en permanent eller temporär åtgärd? Hur definierar ni temporär om åtgärden är temporär?

Naturligtvis är det tillämpade förfarandet rättsligt i sin ordning. Det tvivlar ingen på. Men tar ni också hänsyn till att förfarandet utgör ett verkligt uttryck för demokratin inom EU? Är förfarandet, som ni ser det, lämpligt för det som vi anser att demokratin i EU står för?

Seán Ó Neachtain, thar ceann Ghrúpa UEN. – A Uachtaráin, maidir leis na rialacha seo atá curtha i dtoll a chéile ag an Aontas Eorpach, ceapaimse nach raibh go leor machnaimh ag baint leo, mar nach mbaineann siad ach leis na seacht mBallstát is fiche san Aontas - agus sin an fhadhb. Dúit an Coimisinéir Barrot ansin go mbaineann siad leis an iompar trasatlantach, ach má eitlions duine ó Nua Eabhrac go hAerfort na Sionainne in Éirinn beidh an té sin in ann a gcuid buidéal dí agus a gcumhráin a cheannaigh siad i siopa saor ó dhleacht i Nua Eabhrac a iompar abhaile leo. Ach má eitlions an duine sin ó Nua Eabhrac trí Aerfort Londain agus ansin ar aghaidh go dtí an tSionainn bainfear uathu i Londain na buidéal a cheannaigh siad saor ó dhleacht i Nua Eabhrac. Níl an córas ag obair.

Glacann Aerfort Frankfurt seilbh ar fhiche tonna leacht saor ó dhleacht chuile sheachtain, agus tógann Aerfort Schiphol in Amsterdam 1 600 lítear leacht saor ó dhleacht chuile lá. Tá sé dochreidte. Caithfidh an tAontas Eorpach socrú a dhéanamh le hAerfoirt lasmuigh den Aontas chun an córas slándála céanna a chur i bhfeidhm. Agus d'fhéadfadh an tAontas é seo a dhéanamh trí athbhreithniú a dhéanamh ar na rialacha seo gan mhoill. Ba chóir don Aontas socrú a dhéanamh láithreach le Meiriceá, le Ceanada agus leis an Astráil, mar shampla, chun na rialacha slándála céanna a chur i bhfeidhm agus an córas a chur ina cheart.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr kommissionsledamot! Jag beklagar, men jag är fortfarande inte övertygad, och det är inte heller många andra. Jag anser att det grundläggande problemet handlar om själva integrationen inom EU.

Ert tal till oss kanske – och det är det som oroar mig mest – betraktas som ett slags lärd despotism av många människor. Det skulle innebära en stor otjänst för det europeiska projektet och framför allt för dem av oss som är verkliga EU-förespråkare i sammanhanget.

Den förordning som vi just nu diskuterar är inte viktig enbart därför att den är ett hinder för människor som reser från flygplatser, och den säkerhetstjänst som måste se till att den tillämpas, utan också framför allt för att den har sammanställts med hjälp av mekanismer – det håller jag fast vid – vars legitimitet är tvivelaktig ur demokratisk synvinkel.

I detta sammanhang är jag fortfarande osäker på de grundläggande motiveringarna för denna lagstiftning. Jag förstår fortfarande inte hur kommissionen kan motivera denna kränkning av den demokratiska principen att lagar ska offentliggöras, och jag kan fortfarande inte förstå hur kommissionen förväntar sig att kunna övertyga EU-medborgarna om att detta slags styre är bättre för demokratin inom EU.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Kan kommissionsledamoten förklara hur läppstift skulle kunna utgöra en säkerhetsrisk eller vara ett farligt vapen? Kan vi använda lite sunt förnuft i denna fråga?

För ett tiotal år sedan hävdade den europeiska integrationens motståndare att EU-institutionernas politik vid den tiden ledde till slösaktiga ”smörberg och vinsjöar”. Den bild som associerades med detta lockrop ledde till en orättvis och skadlig negativ uppfattning av EU under dess första år.

Den nya bilden av berg och sjöar, som troligen bidrar till dagens skepsisen mot euron, kan ses på de europeiska flygplatserna där enorma mängder taxfreevaror varje dag beslagtas från transitpassagerare, som en direkt följd av de nya flygsäkerhetsreglerna som bestämdes bakom stängda dörrar utan någon demokratisk ansvarsskyldighet och som infördes den 6 november 2006. Enligt dessa förordningar beslagtas, som min kollega nämnde, 20 ton taxfreevaror varje vecka från passagerare som reser till och från Frankfurts flygplats, 1 500 liter alkohol och parfym varje dag på Amsterdams flygplats Schipol och 10 000 artiklar varje vecka från transitpassagerare på Madrids flygplats Barajas. Det är därför inte konstigt att dessa åtgärder orsakar oerhörd frustration och irritation bland de drabbade som beskyller EU för sina personliga ekonomiska förluster. Det är legaliserad stöld!

Men historien slutar inte där. Av rädsla för att få sina varor beslagtagna har alltfler flygresenärer slutat handla i tredjeländernas flygplatsbutiker. Det kommer att leda till en ekonomisk katastrof för europeiska företag eftersom många av dessa taxfreebutiker utanför EU ägs av företag i EU, till exempel Irlands Aer Rianta International som har butiker över hela Mellanöstern, Ryssland och Kanada.

Irland har ett särskilt intresse i denna fråga. Det var ju vi som uppfann taxfreehandeln till att börja med, och taxfreebutiker runt om i världen har visat sig vara en värdefull utställningsplats för försäljning av irländska produkter, till exempel whisky och Baileys, vilket har haft stor betydelse för Irlands ekonomi.

Jag stöder inte någon ändring i en strategi som skulle undergräva säkerheten på våra flygplatser eller flygbolag. Vi bör dock använda sunt förnuft, och jag uppmanar kommissionsledamoten att ingå bilaterala avtal med de länder som har minst lika bra flygplatssäkerhet som den på europeiska.

(Talmannen avbröt talaren.)

David Martin (PSE). – (EN) Herr talman! Ni ska få höra mer om whisky – men den utan ”e”, den skotska varianten!

Jag är lite förvånad över några av mina kollegers vildsinta angrepp mot detta system. Det är uppenbart att det finns ett allvarligt och mer utstuderat hot mot flygplatssäkerheten än någonsin och att kontrollen

av handbagaget måste göras så enkel som möjligt. Som kommissionsledamoten så riktigt påpekade kan explosiva vätskor förklädas som helt ofarliga ämnen, och ett lapptäcke av 27 olika förordningar vore oacceptabelt. Jag stöder därför hans initiativ för att införa dessa åtgärder men, som han mycket riktigt säger, kan åtgärderna förbättras och behöver analyseras när vi har samlat på oss mer erfarenhet.

Jag vill fortsätta på det som Seán Ó Neachtain och Avril Doyle sa om taxfreehandel vid genomresa från tredjeländer. Många skottar har återvänt till Storbritannien via Frankfurts flygplats, Amsterdams Schipol eller andra flygplatser och fått sina taxfreevaror som de har köpt i present beslagtagna på flygplatsen. Det är oacceptabelt. Som tidigare nämnts har det fått allvarliga konsekvenser för taxfreeförsäljningen – 12 procent i taxfreebutikerna i EU och 40 procent i taxfreebutikerna i en del tredjeländer. Skotsk whisky använder med stor framgång taxfree som skyltfönster för sin försäljning. Detta system har skadat företag i EU, och undergräver konsumenternas förtroende för taxfreeförsäljningen.

Jag vill föreslå en mycket enkel lösning, precis som Avril Doyle, det vill säga att vi försöker uppmuntra tredjeländerna att införa samma garantiförseglade påsar som vi använder i taxfreebutikerna inom EU. Jag anser inte att detta undergräver EU:s säkerhet utan att det till och med kan förbättra den om vi uppmuntrar våra partner i tredjeländerna att öka säkerheten på sina flygplatser genom att anta detta system. Med ett ömsesidigt erkännande kan man underlätta flödena på flygplatserna och förhindra mycket av den personliga bedrävelse som uppstår runt denna fråga. Jag hoppas att kommissionen kommer att ta en allvarlig titt på detta och överväga att ingå omedelbara bilaterala avtal med lämpliga tredjeländer såsom Förenta staterna, Australien, Hong Kong m.fl.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Herr talman! Jag önskar er lycka till er första gång som talman. Jag hoppas att det blir en framgångsrik debut.

Jag ser positivt på situationen. Det är sundare att alkohol konfiskeras än att den dricks. För mig har frågan ingen teoretisk aspekt. Jag är en av de miljonerna som drabbats av denna förordning. Liksom en av mina företrädare blev jag vid två tillfällen av med min rakkräm och min deodorant. Samtidigt lyckades jag vid två tillfällen föra med mig en kniv i mitt handbagage. Det var visserligen en pennkniv, men den hade kunnat göra mycket större skada än min rakkräm.

Som ni ser finns det ingen konsekvens i detta. Dessutom varierar begränsningarna beroende på flygplats. På vissa flygplatser kan man föra med sig mer i handbagaget, och på andra mindre. Dessa bestämmelser bör vara identiska, och då skulle de vara lättare att acceptera. Men allt görs i en hemlighetsfull atmosfär, vilket leder till irritation och trots.

Ni sa att kommissionen agerar i enlighet med förfarandena i denna fråga. Det kan stämma, men hur är det med det sunda förnuftet? Tyvärr har jag fortfarande mina tvivel, och jag beklagar att jag måste säga att ni inte gjort något för att skingra dem.

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Herr talman! För det första ställer jag mig positiv till säkerhetsåtgärderna. Det är lätt att tala om medborgarnas rättigheter, men säkerheten är mycket viktig. Det är den mest grundläggande rättigheten för alla passagerare och givetvis en garanti för resesäkerheten. Jag anser faktiskt att de som talar mest och kritiserar det nya systemet skulle vara först på plats vid ett nytt 11 september.

Men, herr kommissionsledamot, det finns ett problem. Varje dag beslagtas, som tidigare nämnts, tusentals liter alkohol, parfym och skönhetsprodukter som handlats i taxfreebutikerna av transitpassagerare som anländer till EU:s flygplatser. Dessa passagerare har inte brutit mot någon som helst lag när de har fört in dessa varor i EU. Det är varor som går att hitta på vilken shoppinggata som helst, var som helst i Storbritannien, Irland eller något annat EU-land. De beslagtas på grund av de flygsäkerhetsregler som infördes den 6 november, och som har lett till betydligt försämrade försäljningssiffror. Många av de varor som beslagtas är välkända runt om i världen. Vi talar till exempel om världsmärken såsom irländsk och skotsk whisky som redan har nämnts, fransk parfym, finsk vodka och spanska viner – listan är lång. Många av taxfreebutikerna i tredjeländerna ägs dessutom av företag i EU. Som min kollega Avril Doyle sa äger irländska Aer Rianta butiker i bland annat Förenta staterna, Ryssland, Kanada och Gulfstaterna. Tyska Heinemann äger taxfreebutiker i Turkiet, Sydafrika och Balkanländerna. Spanska kedjan Aldeasa har taxfreebutiker i Sydamerika.

Men, som mina skotska kolleger påpekade, är det ganska lätt att lösa problemet med transitpassagerare. Flygplatsbutiksbranschen och producenterna har föreslagit att flygplatser med ett stort antal passagerare till EU ska införa samma flygplatsssäkerhet och säkerhet inom flygplatsbutikernas leverantörskedja som

i EU. Om EU godkände detta skulle passagerare som avreser från dessa flygplatser och mellanlandar på en flygplats i EU kunna använda en vanlig garantiförseglad påse, precis som passagerarna inom EU. Ett ömsesidigt erkännande av flygsäkerhetsstandarder mellan EU och länder utanför EU är lösningen. Kommer kommissionen att överväga att vidta sådana åtgärder så fort som möjligt?

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag antar att kommissionsledamoten ledsagas till flygplatsens VIP-lounge och slipper utstå det vi och våra väljare måste utstå, dvs. de långa köer och den halvtimmes väntetid som jag drabbades av i morse, hopträngd på en liten plats med 800 personer som är värdefulla besökare till mitt land. Kön till säkerhetskontrollen hade varit det perfekta målet för en terrorist, inte planet.

Jag kommer att få uppleva samma sak på torsdag kväll när jag ska försöka ta mig hem från Frankfurts flygplats. Det kommer återigen att vara en situation med trängsel och överbelastning. Det är en farlig sidoeffekt av det som har uppnåtts med dessa förordningar.

Det är likadant på alla flygplatser i EU och förmodligen likadant på flygplatserna runt om i världen just nu: överbelastning, olägenheter, kostnader, förödmjukelser, missade resor, turister och affärsresenärer som helt enkelt väljer andra vägar.

Ni har fått höra om tredjeländernas taxfreebutiker av mina irländska kolleger och min skotska kollega David Martin. Försäljningen av våra prisade kvalitetsprodukter – franska, liksom skotska och irländska – har sjunkit avsevärt. Till slut kanske pengar får folk att lyssna.

Varför inte köpa i EU i stället för på flygplatserna? Man kanske köper den speciella whiskyn eller det speciella vinet i en butik i Bordeaux eller Edinburgh. Man kan inte längre ta hem det i handbagaget. Man måste packa ner flaskan i resväskan, och den går antagligen sönder under resan. Och vad händer då med olivoljan från Italien? Detta är en överträdelse av principen om fri rörlighet för varor.

Jag vill be kommissionsledamoten att inleda förhandlingar med Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO) så att vi på global nivå kan införa åtminstone en gemensam regel för rörligheten av varor i världen, som vi brukade ha.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag inser att många av mina kolleger som har haft ordet framför allt är bekymrade över frågor som rör förfarandet, och det har de helt rätt i. Som somliga andra vill jag dock fokusera på konsekvenserna av genomförandet av förordningarna om flygsäkerhet efter den 6 november, som framför allt har påverkat mitt eget område, Nordirland, och de övriga områden som redan har nämnts.

Jag har fått ett stort antal klagomål från väljare som har fått sina taxfreevaror beslagtagna när de mellanlandade på flygplatser i EU på väg hem till Belfast i Nordirland. Detta problem gäller framför allt transitpassagerare som kommer från tredjeländer. Människor i min valkrets har drabbats hårt av den enkla anledningen att de, när de flyger tillbaka till Nordirland från ett land utanför EU, måste mellanlanda på en annan flygplats i EU, till exempel Heathrow, Schipol eller Frankfurt, för att komma hem. Vi har inga direktflyg som andra områden.

En annan fråga som oroar mig som nordirländsk parlamentsledamot är att taxfreeförsäljningen på tredjeländernas flygplatser, som jag förstått, har sjunkit avsevärt. En av Nordirlands äldsta och mest prestigefyllda produkter är en whisky som heter Bushmills – det gläder säkert David Martin! En betydande mängd av den whiskyn säljs i taxfreebutikerna runt om i världen. Om försäljningen sjunker kommer det att påverka ekonomin och arbetena där hemma. Jag är säker på att ni har stor förståelse för det, herr kommissionsledamot, eftersom ert eget land drabbas lika hårt av den fortsatt sjunkande försäljningen av prestigefyllda franska produkter, till exempel parfym, champagne och andra viner.

Herr kommissionsledamot! Jag uppmanar er att göra en lista över de länder utanför EU vars flygplatssäkerhet motsvarar EU:s och förhandla fram bilaterala avtal direkt med dem för att få slut på denna farsartade situation med beslagtagna taxfreevaror på flygplatserna.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. (FR) Herr talman! Jag vill att saker och ting ska klargöras helt mellan oss. Det finns två sätt att angripa problemet. Jag reagerade klart och bestämt på den oro som vissa av er gav uttryck för när det gällde frågan om förfarandena varit i sin ordning. Jag gav raka svar, vilket var min skyldighet att göra efter bästa förmåga och övertygelse. Men det betyder inte att jag inte förstår de svårigheter som hänger samman med tillämpningen av förordningen och är medveten om dem.

Jag är helt uppriktigt i motsats till vad ni sa. Jag är uppriktigt i de flesta fall. De besök jag nyligen gjort till Zürich och Washington vittnar särskilt om detta. Vid dessa tillfällen var jag underkastad samma bestämmelser som alla andra passagerare. Jag utsattes till och med för en ganska systematisk genomsökning i Zürich.

Liksom ni förstår jag problemen, och jag vill inte ge er det intrycket att jag betraktar denna debatt som fullständigt meningslös. Det är viktigt att jag klart förstår svårigheterna, och jag är tacksam mot många av er för att ni hjälper mig att begripa dem. Men en liten varning: bara för att övervakningen har brister betyder det inte att all övervakning bör dömas ut. Samma sak gäller fortkörningen på vägarna. Bara för att de kontroller som görs har sina brister betyder det inte att kontrollerna är meningslösa.

Jag ska försöka svara på några av de frågor som tagits upp. Sedan kommer jag att dra några slutsatser. Först vill jag påminna er om att vi har formulerat ganska detaljerade riktlinjer för att se till att bestämmelserna tillämpas så enhetligt som möjligt i alla medlemsstater. Det var det ena.

Ni tog upp problemet med transferpassagerare. Jag ska svara lite mer detaljerat. Det stämmer att vi nu måste gå genom Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO) för att sluta bilaterala avtal. Ni har rätt i att det är så vi bör förfara. Jag anser att vi behöver lösa denna fråga med transferresor, som för närvarande inte är tillfredsställande. Vi är helt ense om det. Vi kommer att få tillfälle att ta upp problemet vid ICAO:s generalförsamling och se vad som kan göras i fråga om tredjeländer. Ni har helt rätt i det, och det vill jag betona.

Jag vill också säga att jag är mycket medveten om problemet med taxfreeförsäljning. Jag har själv tagit emot de irländska företrädarna, som har mycket grundliga erfarenheter av taxfreesystemet, och ni har rätt i att jag själv, som fransman som kommer från ett land där statusprylar marknadsförs, också är oroad. Jag menar inte att lösningen är perfekt, men med tanke på de förordningar som vi har antagit anser jag att vi har försökt finna lösningar för taxfreeförsäljningen. Men jag är också mycket medveten om detta problem, och ni kan självklart skriva till mig personligen i denna fråga.

Saïd El Khadraoui hade rätt när han sa att det verkligen måste göras en bedömning. Jag vill bekräfta kommissionens löfte att granska förordningen regelbundet. Mot bakgrund av den tekniska utvecklingen kommer den första granskningen – som förbereds för närvarande – uppenbarligen att påverka situationen på flygplatserna och beröra passagerarna. Ni har därför rätt i att regelbundna bedömningar måste göras. En bedömning är på gång, och utan att det påverkar tillämpningen av vissa villkors konfidentiella status är jag helt beredd att rapportera om den.

När det gäller forskning nämner ni att tekniken skulle göra det möjligt för oss att undvika restriktiva åtgärder för passagerare, till exempel genom installation av detektorer som kan bedöma risker. Det är uppenbart. Det behövs därför en forskningsinsats här. Under min vistelse i Washington såg jag också hur vi skulle kunna samarbeta med den amerikanska forskningen för att ta fram utrustning som gör att vi kan undvika dessa restriktioner. Detta är helt tydligt en viktig beståndsdel.

Jag svarade inte på en punkt som ni tog upp i första delen av debatten. Den rör frågor om rådgivningsgruppen för flygsäkerhet, Stakeholder Advisory Group On Aviation Security, som är känd som SAGAS. Kommissionen inrättade SAGAS så att den kunde registrera åsikterna inom de olika industrisektorerna. Det stämmer att gruppen är absolut nödvändig. När parlamentet vid första behandlingen föreslog att den nya ramförordningen för att formalisera SAGAS skulle ändras, stödde kommissionen detta. Och jag bekräftar detta stöd. Parlamentet har absolut rätt när det vill formalisera SAGAS struktur. Men det stämmer att SAGAS synpunkter endast ligger till stöd för det arbete som utförs av kommittén för luftfartsskyddet inom den civila luftfarten. Alla initiativ som beaktas av kommittén granskas av alla kommissionens enheter, och hänsyn tas till sådana aspekter som medborgarrätt, konsumenträttigheter och rättsliga aspekter, innan kommissionen fattar beslut.

Jag är väl medveten om att jag inte har svarat er alla. En fråga ställdes om huruvida de tillfälliga åtgärderna blir temporära eller långfristiga. Jag är övertygad om att vi här kan hoppas på att ny teknik och utrustning på något vis kommer att göra det möjligt för oss att avskaffa dessa nödfallsåtgärder på grund av enhetliga – jag måste säga enhetliga – bevis från medlemsstaternas experter.

Detta är orsakerna till att vi har beslutat om dessa bestämmelser. Ni behöver inte tvivla på att det är med en viss motvillighet som jag, som är mycket angelägen om utvecklingen av lufttransporterna och om passagerarnas välbefinnande, övervakar tillämpningen av denna förordning. Jag kan säga att denna debatt har varit nyttig och att vi kommer att vara mer uppmärksamma än någonsin på alla problem som

många av er har tagit upp, men vi får inte glömma att säkerhetsbestämmelserna bara blir verkligt effektiva om de tillämpas av hela världssamfundet. I detta avseende måste det organ som övervakar den civila luftfarten i världen, ICAO, också kunna ta upp frågan snabbt och tillåta oss att ingå de bilaterala avtal som krävs med tredjeländer.

Jag tackar de ledamöter som har talat så uppriktigt, och jag vill försäkra dem om att vi verkligen har följt de tillämpliga förfarandena. Men jag är väl medveten om de många problem som uppstår dagligen på grund av att dessa åtgärder tillämpas. Jag är medveten om dem och jag kommer att ta hänsyn till dem i den mycket exakta bedömning som krävs av effekten av åtgärderna.

Talmannen. Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Christine De Veyrac (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Sedan den 11 september är flygplanen inte längre enbart ett transportmedel. De kan också vara ett medel för mordförsök på ett oräkneligt antal människor.

Därför har nya – mer restriktiva – säkerhetsåtgärder genomförts på flygplatserna, och jag stöder fullständigt det förfarande som pågår. Icke desto mindre bör angreppen på friheten att resa vara proportionerliga.

Jag stöder större delen av de åtgärder som vidtagits, men jag är skeptisk inför begränsningarna av vätskor i flygkabinerna och det sätt som de har beslutats på. Dessa åtgärder orsakar en hel del besvär och många olägenheter i praktiken för de resande, och de har inte bevisats vara effektiva, eftersom de skiljer sig så mycket åt från en stat till en annan, och till och med från en flygplats till en annan. Dessutom informerades parlamentsledamöterna, som valda företrädare, om genomförandet av dessa åtgärder först efter att de hade beslutats.

Jag är fullständigt medveten om att viss information inte kan avslöjas på grund av sin mycket strategiska natur när det gäller kampen mot terrorismen, men jag anser att vi bör vara mer delaktiga i beslutsfattandet.

Willi Piecyk (PSE), skriftlig. – (DE) Även om de risker för flygtrafiken som beror på terrorismen vare sig ska underskattas eller bagatelliseras, måste alla åtgärder som medför restriktioner för passagerarna leda till verkliga förbättringar av säkerheten, och här har vi tyvärr inga bevis för att det som har föreskrivits av kommissionen och rådet sedan november faktiskt haft den effekten.

Det dagliga livet på EU:s flygplatser kännetecknas av ogenomträngliga bestämmelser som ofta varierar från en flygplats till en annan, av hopplöst utarbetad personal och ofta desperata och arga passagerare, som till exempel upptäcker att man till och med har tagit ifrån dem vätskan för kontaktlinserna.

Eftersom det är till nackdel för passagerarna att man säger till dem att de är säkra, trots att detta inte kan garanteras i en krissituation, måste kommissionen och rådet revidera den aktuella förordningen. Det som behövs är förnuftiga, begripliga och effektiva bestämmelser som fastslås i god tid före semesterperioden, och det vore klokt om man, när man sammanställer dem, lyssnar till dem som måste genomföra dem praktiskt på flygplatserna.

17. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

18. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 22.05.)